

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • APRIL 2010

Liahona

Vittnen om
uppståndelsen,
s 16, 28

Från rädsla till tro på
äktenskapsbeslutet, s 20

Träffar — Vad handlar
det om? s 50

Barn: Färglägg, måla,
skapa, s 73

Kristi segerrika intåg i Jerusalem, av Harry Anderson

"Nästa dag hade folk i stora skaror kommit till högtiden. När de fick höra att Jesus var på väg in i Jerusalem, tog de palmblad och gick ut för att möta honom. Och de ropade: 'Hosianna! Välsignad är han som kommer i Herrens namn, han som är Israels konung.'" (Joh 12:12–13)

Liahona, april 2010

BUDSKAP

- 4 Budskap från första presidentskapet: Guds stora verk**
Dieter F Uchtdorf
- 7 Besökslärarnas budskap: Sök och ta emot personlig uppenbarelse**

ARTIKLAR

- 14 Ett tempel i Kona**
R Val Johnson
Regelbundna resor till templet blev till välsignelse för detta par — och det lät dem sedan bli till välsignelse för andra.
- 18 Jag behöver åka till templet**
Michael R Morris
Inget kan hålla den här 80-åringen ifrån Herrens hus.

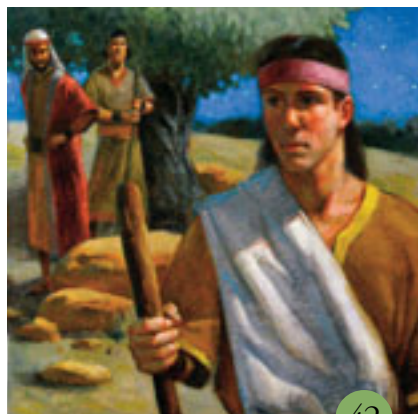
- 20 Tillitsprov: Från rädsla till tro på äktenskapsbeslutet**
Lance B Wickman
Beslutet att gifta sig kan vara en riktig utmaning. Men du kan bemöta det med självtillit.

- 24 Gör tempeläktenskapet till en prioritet**
Vitalij och Ekaterina Shmakov
Det 11 timmar stora avståndet kunde inte hålla de här två borta från målet om ett evigt äktenskap.

- 32 Fiji: Trons frukter**
Don L Searle
Tre exempel visar hur medlemmarna i Fiji låter lydnad forma livet.

AVDELNINGAR

- 8 Små och enkla medel**
- 12 Tjänande i kyrkan: En lärares värde**
Thomas S Monson
- 13 Vi talar om Kristus: Han tar på sig deras sjukdomar**
Jean A Tefan
- 16 Vad vi tror på: Han har uppstått**
Thomas S Monson
- 28 Evangelieklassiker: Uppståndelsens tillförlitlighet**
Spencer W Kimball
- 38 Sista dagars heliga berättar**
- 74 Kyrkonytt**
- 80 Tills vi möts igen: Förseglade gravkammare**
David L Frischknecht

42

- 42 Evangeliet i mitt liv: Nephis berättelse, min berättelse**
Anonym

- 44 De talade till oss: Bli ditt bästa jag nu**
Marvin J Ashton

Se om du kan hitta Liahonan som är gömd i det här numret.

- 46 Frågor och svar**
"Hur kan jag ha rena tankar när jag ser så mycket omoral omkring mig?"

- 48 Hur jag vet: En fars omfamning**
Luiz Fernando Maykot

- 49 Affisch: Se framåt**

- 50 Till de unga männen om träffar**
Unga mäns generalpresidentskap
Varför är det så viktigt med träffar? Här får du lite insikt från personer som vet.

- 51 Råd till unga kvinnor om träffar**
Unga kvinnors generalpresidentskap
Hur du klokt väljer vem du ska gå ut på träff med.

- 53 Vår plats**

- 54 Se till att det händer**
Richard M Romney
De här unga kvinnorna i Indien hjälper sin gren ta del av hemaf-tonens välsignelser.

- 56 Tidiga söndagsmorgnar**
Charles W Dahlquist II
Unga män från Fiji stiger glatt upp före gryningen för att utföra sina prästdömsplikter.

- 58 När ankor inte flyter**
Wendi Wixom Taylor
Jag lärde mig något viktigt dagen då pappa hade med sig tre små ankungar hem.

50

72

- 60 Pianister i Primär**
Jan Pinborough
De här barnen var förvånade över att de kunde lära sig spela piano — och uppträda i kyrkan.

- 62 Sång: Kom, följ mig**
John Nicholson och Samuel McBurney

- 63 Vår sida**

- 64 Hjälp till att ta hand om Frälsarens lamm**
Henry B Eyring
Du kan hjälpa till att stärka andra människors tro.

- 66 Samlingsstunden: Jesus Kristus återställde evangeliets fullhet genom Joseph Smith**
Sandra Tanner och Cristina Franco

- 68 En brudklänning och en plan**
Jane McBride Choate
Lori är ledsen för att hon inte kan se sin syster gifta sig i templet, men Loris syster lär henne att förbereda sig för att gifta sig i templet en dag.

- 70 För små barn**

PÅ OMSLAGET

Längst fram: *Se på mina händer*, av Jeff Ward. Baksidan: *Rör inte vid mig*, av Minerva Teichert, med tillstånd av Brigham Young University Museum of Art.

April 2010 Årgång 134 Nr 4
LIAHONA 09284 180

Internationell officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av
Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S Monson, Henry B Eyring,
Dieter F Uchtdorf

De tolv apostlarnas kворum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Richard G Scott,
Robert D Hales, Jeffrey R Holland, David A Bednar, Quentin L Cook,
D Todd Christofferson, Neil L Andersen

Chefredaktör: Spencer J Condie

Rådgivande: Keith K Hilbig, Yoshihiko Kikuchi, Paul B Pieper

Verkställande direktör: David L Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Seniorredaktör: Larry Hiller

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktionschef: R Val Johnson

Biträdande redaktionschefer: Jenifer L Greenwood,
Adam C Olson

Medredaktör: Ryan Carr

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: David A Edwards, Matthew D Flitton,
LaRene Porter Gaunt, Annie Jones, Carrie Kasten, Jennifer Maddy,
Melissa Merrill, Michael R Morris, Sally J Odekirk, Joshua J Perkey,
Chad E Phares, Jan Pinborough, Richard M Romney, Don L Searle,
Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell
Chefssekreterare: Laurel Teuscher

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Howard G Brown, Julie Burdett, Thomas S Child,
Reginald J Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard,
Eric P Johnsen, Denise Kirby, Scott M Mooy, Ginny J Nilson

Prepress: Jeff L Martin

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Randy J Benson

Översättning:

Översättningstjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och Kanada,
kontakta kyrkans lokala distributionscenter eller församlings- eller
grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Claes-Göran Edlund

Ansvarig för Kyrkorytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din enhets
tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret. Telefonnummer:
08-500 655 20. Priset för en helårsprenumeration är SEK 80:00 (inkl
moms och porto) och betalas till pg 260353-8. Skriv "Liahona".

Skicka manuskript och förfrågningar till Liahona,

Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA; eller via e-post: liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller
"vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska,
cebuano, danska, engelska, estniska, fijianska, finska, franska,
grekiska, hindi, holländska, isländska, indonesiska, italienska,
japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribati, koreanska, kroatiska,
lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska, norska,
polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, sinhala, slovenska,
spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu, thailändska,
tjeckiska, tonganska, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och
vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2010 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the
United States of America.

Text och visuellt material i *Liahona* får kopieras för tillfälligt, icke
kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får
inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket.
Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.liahona.lds.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2010 Vol. 134 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish (ISSN
1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.
USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus
applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty
days' notice required for change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address **must** be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card
orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center,
Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mer information på Internet

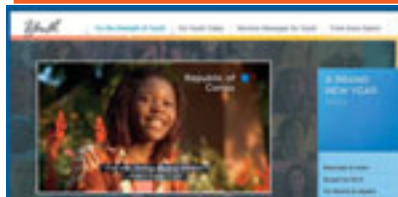
Liahona.lds.org

FÖR VUXNA

Se på fotografier från flera medlemmar
runtom i världen. Gå till www.liahona.lds.org.

FÖR UNGDOMAR

Se en populär film om träffar
från webbsidan Brand New
Year. Gå till <http://abrand-newyear.lds.org>.

FÖR BARN

**Tycker du om att rita
bilder om evangeliet?**

Nu kan du gå till inter-
aktiva färgläggningssidor
på www.liahona.lds.org.

PÅ DITT SPRÅK

För att hitta material från kyrkan
på Internet på ditt språk går du till
www.languages.lds.org.

FOTOILLUSTRATION CRAIG DIMOND

**President
Dieter F Uchtdorf**
andre rådgivare i
första presidentskapet

GUDS stora verk

6 april 1830

För etthundraåttio år sedan samlades Joseph Smith, Oliver Cowdery och en handfull andra för att organisera Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Efter vad som berättats var det ett enkelt men andligt möte. Joseph skrev att efter sakramentet ”utgöts den Helige Anden över oss i rikt mått — några profeterade, medan alla prisade Herren och glädde sig storligen”.¹

Händelserna den dagen gick världen obemärkta förbi. De åtföljdes varken av rubriker eller tillkännagivanden. Hur himlarna ändå måste ha jublat och lovprisat Gud — för på den dagen återställdes Jesu Kristi kyrka till jorden!

Solomon Chamberlain

Sedan den dagen och ända till nu har miljontals trosvissa sönder och döttrar till vår himmelske Fader följt den Helige Andens maningar och gått ner i dopets heliga vatten. En sådan man var Solomon Chamberlain.

Solomon var en andlig man som hade tillbringat många timmar med att be, söka förlåtelse för sina synder och vädja till sin himmelske Fader om att leda honom till sanningen. Omkring 1816 fick Solomon i en syn löfte om att han skulle få leva för att se dagen när Kristi kyrka skulle organiseras efter det att den apostoliska ordningen återigen hade etablerats på jorden.

Flera år senare reste Solomon med båt till Kanada.

På vägen dit lade den till vid det lilla samhället Palmyra i New York. Där fick han en stark känsla av att han skulle gå i land. Han började prata med ortsborna utan att veta varför han var där. Det dröjde inte länge förrän han hörde folk prata om en ”guld-bibel”. Han sade att det ordet förmedlade ”en kraft lik elektricitet [som] gick från huvudet ända ner till tårna”.

Hans frågor ledde honom till familjen Smiths hem där han pratade med de närvarande om den underbara nyheten om det återställda evangeliet. Efter att ha tillbringat två dagar där och fått ett vittnesbörd om sanningen fortsatte Solomon sin resa till Kanada och tog med sig 64 nytryckta oinbundna sidor av Mormons bok. Vart han än kom undervisade han folket, ”både höga och låga, rika och fattiga ... om att förbereda sig för Guds stora verk som snart skulle frambringas”.²

Guds stora verk

Sedan den dagen i april 1830 har miljontals människor upptäckt det återställda evangeliets sanning och gått ner i dopets vatten. Jag vittnar om att detta ”Guds

UNDERVISA FRÅN DET HÄR BUDSKAPET

Det egna exemplet är ett av de kraftfullaste medlen vi har i vår undervisning." (*Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s 18) När du återger berättelsen om Solomon Chamberlain kan du inbjuda familjen att lyssna efter när han följde Andens maningar. Samtala om hur hans exempel kan ha hjälpt andra. Be familjemedlemmarna berätta om ett tillfälle när någons goda exempel har hjälpt dem.

stora verk" finns på jorden i dag. Jag bär vittne om att Herren vakar över sin kyrka och leder den genom sin profet, president Thomas S Monson. Det är ingen vanlig välsignelse att få leva i dessa sista dagar. Det här är en härlig tid, förutsedd av forntida profeter och betjänad av vaksamma härskaror av änglar. Herren är uppmärksam på sin kyrka. Han är också uppmärksam på dem som, likt Solomon Chamberlain, följer den Helige Andens maningar och hjälper sina bröder och systrar världen över att frambringa detta Guds stora verk. ■

SLUTNOTER

1. Joseph Smith, i *History of the Church*, 1:78.
2. "A Short Sketch of the Life of Solomon Chamberlain", manuskript, kyrkans historiska bibliotek (på Internet: www.boap.org/LDS/Early-Saints/SChamberlain.html); se också William G Hartley, "Every Member Was a Missionary", *Ensign*, sep 1978, s 23. Några dagar efter det att kyrkan organiserats döptes Solomon Chamberlain av Joseph Smith i Senecasjöns vatten i New York.

UNGDOMAR

Mitt experiment med tro

När jag var 13 började jag läsa Mormons bok varje dag, och jag har välsignats varje dag sedan dess.

Jason Young

Vår söndagsskoleklass med 13-åringar var inte precis känd för vår vördnad. Men vi hade en underbar lärare som gjorde sitt bästa för att undervisa med Anden under varje lektion. En av lektionerna handlade om att läsa skrifterna.

I slutet av lektionen gav hon oss en utmaning. Den var menad till oss alla, men av någon anledning tittade hon rakt på mig när hon sade: "Jag utmanar er att läsa i Mormons bok varenda dag!" Jag tänkte för mig själv: "Jag ska nog visa dig. Jag ska göra det!"

Jag började med Första Nephi kapitel 1 samma kväll och fortsatte läsa varje dag. Jag hade nog inte rätt inställning när jag började, men med tiden började jag tycka om känslan jag fick när jag läste i Mormons bok. Det blev en trevlig vana att läsa varje kväll.

Flera månader senare kom jag till Alma 32 och blev inspirerad av tanken att göra ett experiment med tron. I skolan hade vi just börjat lära oss om vetenskapliga experiment, så jag knäböjde och sade till min himmelske Fader att jag skulle börja med experimentet. Jag bad att jag skulle få veta om Mormons bok var sann eller inte.

I efterhand kan jag se att min himmelske Fader besvarade mina böner många gånger. Genom att läsa i Mormons bok varje dag stärktes min förmåga att stå emot det onda. Jag kände mig närmare min Fader i himlen. Jag kände mig stärkt av den Helige Anden att kunna övervinna hinder. Det Alma sade om att experimentera med Guds ord är sant: "Det börjar utvidga min själ. Ja, det börjar upplysa mitt förstånd, ja, det börjar bli välbehagligt för mig." (Alma 32:28)

BARN

Ingen vanlig välsignelse

Kyrkan organiserades för 180 år sedan den här månaden. President Dieter F Uchtdorf sade att det inte är någon "vanlig välsignelse" att leva i dag när kyrkan har återställts. För att hitta några av de stora välsignelser vår himmelske Fader ger folket genom kyrkan kan du slå upp skriftställena här nedanför. Hitta sedan bilden som passar ihop med varje skriftställe.

Apg 22:16
2 Nephi 32:5
Jak 5:14-15

L&F 20:8-12
Amos 3:7
L&F 110:7-10

BARNZON

President Uchtdorf sade att alla kan hjälpa till med "Guds stora verk". Hur kan du hjälpa till?

Sök och ta emot personlig uppenbarelse

Undervisa ur följande skriftställen och citat, eller, om så behövs, en annan princip som kan vara till nytta för systrarna ni besöker. Bär vittnesbörd om läran. Inbjud dem ni besöker att berätta vad de har känt och lärt sig.

Hur kan jag söka personlig uppenbarelse?

"Vi förbereder oss för att ta emot personlig uppenbarelse på samma sätt som profeterna, genom att studera skrifterna, fasta, be och stärka vår tro. Tro är nyckeln. Kom ihåg hur Joseph förberedde sig för den första synen:

'Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud...

Men han skall be i tro utan att tvivla.'"¹

Äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kvorum.

"Bönen är *din* personliga nyckel till himlen. Låset finns på din sida av slöjan.

Men det är inte allt. Till en som trodde att uppenbarelse kom utan ansträngning sade Herren en gång:

'Du har inte förstått. Du antog att jag skulle ge dig den, när det enda du tänkte på var att be till mig.

Men se, jag säger dig, att du måste utforska det i ditt eget *sinne*. Sedan måste du fråga mig om det är rätt,

och om det är rätt skall jag få ditt hjärta att brinna inom dig, därför skall du *känna* att det är rätt.'"²

President Boyd K Packer, president för de tolv apostlarnas kvorum.

Hur kan jag ta emot personlig uppenbarelse?

"I dess mer bekanta former kommer uppenbarelsor eller inspiration genom ord eller tankar som överförs till sinnet (se Enos 1:10; L&F 8:2–3), genom plötslig upplysning av sinnet (se L&F 6:14–15), genom positiva eller negativa känslor i fråga om olika alternativ och också genom inspirerande framträdanden, som i konstarter som utövas inför publik. President Boyd K Packer, president för de tolv apostlarnas kvorum, har sagt att 'inspiration kommer mer som en känsla än som ett ljud'."³

Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kvorum.

TIPS TILL BESÖKSLÄRAREN

Som besökslärare kan du få maningar från Anden om dina systrars behov och hur du kan uppfylla de behoven. När du undervisar om det här budskapet kan du när så är lämpligt berätta om någon maning eller hjälp du har fått när det gäller besöksverksamheten.

FÖRBEREDELSE

1 Sam 3:10

1 Kung 19:11–12

Alma 5:46; 26:22

3 Nephi 19:19–23

L&F 8:2–3; 9:8–9; 88:63–64

"Templet är ett hus för lärdom. Mycket av det som lärs i templet är symboliskt och förklaras av Anden. Det innebär att vi undervisas från höjden ... Vår insikt om innebörden av förrättningarna och förbunden ökar när vi återvänder till templet ofta för att lära oss mer och begrunda de eviga sanningar som lärs där ... Må vi njuta av den andliga styrka och uppenbarelse vi får när vi går till templet regelbundet."⁴ ■

Silvia H Allred, första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap.

SLUTNOTER

1. "Personlig uppenbarelse: Profeternas undervisning och exempel", *Liahona*, nov 2007, s 88.
2. Se "Personlig uppenbarelse: gåvan, provet, löftet", *Nordstjärnan*, jan 1995, s 59.
3. Se "Åtta anledningar till uppenbarelse", *Liahona*, sep 2004, s 8.
4. "Heliga tempel, heliga förbund", *Liahona*, nov 2008, s 113, 114.

Små och enkla medel

”Med små och enkla medel uträttas mycket stort.” (Alma 37:6)

MÅNADENS TEMPEL

Templet i Manila på Filippinerna

President Gordon B Hinckley (1910–2008) invigde templet i Manila på Filippinerna i september 1984. Ytskiktet på det vackra templet med sex spiror är gjort av gnistrande vita keramikplattor och omges av majestätiska palmträd och färggrann vegetation.

Templets öppet hus hölls kort efter det att två orkaner hade svept över Filippinerna. Trots stormarna hölls evenemanget som planerat. Den 3 september 1984 gjordes en rundtur för framstående ämbetsmän. Följande dag, när templet öppnades för

offentliga rundturer, bredde en vacker himmelsk syn ut sig över templet”, säger Jovencio Ilagan, verkställande sekreterare för tempelkommittén under tempelns uppbyggnad. ”Solen i all sin glans syntes genom en cirkel av olika färger ... Vid ett tillfälle syntes mittenspiran med statyn av ängeln Moroni mitt i cirkeln. Nästan hundra personer på tempelområdet kan vittna om det. Tårar fälldes av många.”¹

SLUTNOT

1. I John L Hart, ”3 Temples Open to Public in a Week — a First Ever”, *Church News*, 16 sep 1984, s 3.

Templet i Manila var det första templet som byggdes på Filippinerna. Byggnationen av landets andra tempel påbörjades 2007 i Cebu City.

Jag fick komma in i den vackra byggnaden

När jag blev medlem i kyrkan bodde jag nära templet i Manila på Filippinerna. Varje gång jag åkte förbi förundrades jag över den vackra byggnadens storslagenhet. Jag kunde aldrig se namnet på kyrkan men jag kände att jag ville komma in i byggnaden.

Flera år senare åkte jag till Hawaii där jag träffade missionärerna och döptes. När jag kom tillbaka till Manila blev jag överraskad av att höra att byggnaden som jag så länge hade önskat gå in i var en som jag kunde gå in i om jag var värdig. Jag var överlycklig.

När jag äntligen fick komma in i templet kändes det som om jag befann mig lite ovanför marken. Allting var vackert, nästan himmelskt. Jag kände mig så privilegierad över att få komma in i templet.

Joanna Velayo-Munda, Filippinerna

Jag känner Anden i templet

När jag kallades att bli medlem i högrådet uttryckte stavspresidenten sin önskan att fler medlemmar skulle komma till templet de dagar som vår stav hade på tempelschemat. Transporten var ett problem, så det första vi gjorde var att ordna så att en buss plockade upp medlemmarna vid församlingsbyggnaderna i staven och sedan körde oss tillbaka vid dagens slut.

Men det fanns ännu ett problem. Många mödrar kunde inte komma därför att de inte hade någon som passade

deras barn. När vi diskuterade möjligheten att be några unga kvinnor från staven att passa barnen insåg jag att vi kunde kalla en barntillsynsledare i staven. Jag lade fram förslaget till stavspresidenten. Han föreslog att vi skulle kalla nyomvända att verka som assistenter till barntillsynsledaren så att de kunde få känna andan i templet. När de här förslagen gick igenom var det många som kom till templet på stavens tempeldagar.

Cristian Robles, Chile

KYRKANS HISTORIA VÄRLDEN ÖVER

Grekland

Rigas Pofantis och Nicholas Malavetis hade sökt efter religiösa sanningar i tre år när de år 1898 råkade se en tidningsartikel som handlade om mormonismen. De blev intresserade och skrev till kyrkans huvudkontor för att få veta mer. Kyrkans ledare sände presidenten för den turkiska missionen för att besöka och undervisa dem på grekiska. År 1903 dog Nicholas Malavetis men två år senare skrev Rigas Pofantis återigen till kyrkans huvudkontor och bad om att få döpas. Kyrkans ledare sände återigen dit den turkiske missionspresidenten som döpte broder Pofantis och fem andra, bland annat Nicholas Malavetis' änka.

De första missionärerna kom till Grekland sex månader efter de här första dopen, men i början av 1909 avbröt kyrkan missionärsarbetet där, vilket varade i nästan 70 år, delvis på grund av politisk oro i området. Under tiden började militärer som var stationerade i

På senare år har man hållit vittnesbördsmöten, haft tjänandeprojekt och firat exemplariska grekiska invånare på Areopagen, platsen där Paulus höll sina predikningar i Apostlagärningarna 17.

området att berätta om evangeliet för det grekiska folket. Men tillväxten var långsam. När Atens gren ersatte kyrkans militärenhet 1967 fanns det 80 medlemmar i grenen men bara åtta greker.

Äldste Gordon B Hinckley (1910–2008), då medlem i de tolv apostlarnas kvorum, invigde

Grekland för predikandet av evangeliet 1972. Sedan dess har flera händelser lett till tillväxt i kyrkan, bland annat till att den grekiska översättningen av Mormons bok publicerades 1987, att Greklandsmissionen Aten bildades 1990 och att det första möteshuset i Grekland invigdes 1999.

Medlemsantal (2009)	661
Distrikt	1
Grenar	5

HUR MAN ENGAGERAR ALLA I FAMILJENS HEMAFTON

- Inbjud varje familjemedlem att göra en uppgift.
- Planera under bön lektioner och aktiviteter som involverar hela familjen.
- Låt barnen berätta vad de har lärt sig i Primär. Det kan vara en sång, ett skriftställe eller en lek som hjälper dem lära sig om en evangelieprincip.
- Be familjemedlemmarna ge förslag på ämnen till kommande lektioner. Gör en lista och ta sedan upp ämnena efter hand.
- Tvinga inte familjemedlemmarna att delta. Försök skapa en välkomnande miljö där alla delar med sig av tankar och förslag.

Titta i kommande nummer efter förslag på hemaftnar för ensamstående medlemmar och familjer utan barn.

TEMPELSIFFROR

- 130: Tempel i verksamhet.
- 21: Tempel som tillkännagetts eller som håller på att byggas.
- 1: Stad i världen som har två tempel inom stadens gränser, South Jordan, Utah, USA. "Ni kanske undrar varför vi gynnar Utah i så hög grad. Det beror på att nivån av aktivitet kräver det",¹ sade president Gordon B Hinckley när han tillkännagav Oquirrh Mountain-templet i Utah i oktober 2005, det fjärde templet i Saltsjödalen.
- 34: Antalet tempel som invigdes under år 2000, det största antalet på ett år någonsin.
- 85: Tempelinvigningar som förrättats av president Hinckley under hans livstid, det högsta antalet av en apostel i den här tidsutdelningen. President Hinckley förrättade också 10 återinvigningar.
- 685,000: Personer som kom till öppet hus för templet i Draper i Utah. Templet invigdes i mars 2009.
- 682: Kvadratmeter som templet i Colonia Juárez Chihuahua i Mexiko täcker, kyrkans minsta tempel.
- 30 754: Kvadratmeter som Salt Lake-templet täcker, kyrkans största tempel.
- 169: Stavar och distrikt som tilldelats tempeldistriktet för templet i Manila på Filippinerna. Templet betjänar fler församlingar och grenar än något annat tempeldistrikt i kyrkan.

SLUTNOT

1. Gordon B Hinckley, "Inledande ord", *Liahona*, nov 2005, s 5.

President Spencer W Kimball (1895–1985)

Spencer W Kimball växte upp på landsbygden i Arizona och lärde sig arbeta hårt redan som liten. Han var sonson till aposteln Heber C Kimball (1801–1868) och son till en stavsresident. Spencer utvecklade också ett starkt vittnesbörd och en djup hängivenhet till evangeliet.

När Spencer var liten hade han ofta i uppgift att stå uppe på höskrindan och trampa ner höet medan hans äldre bröder och systrar hävde upp höet på skrindan. Det var ett svettigt, dammig och stickigt arbete, men han gjorde det — utom när kyrkklockan

ringde för att signalera att det var dags för Primär, som på den tiden hölls under veckan. Han hade 100 procents närvaro och tänkte inte missa det. Hans bröder var av en annan åsikt och började slänga upp hö på skrindan ännu fortare. När de väl märkte att höstacken bara blev högre var Spencer halvvägs till Primär.

Spencer W Kimball verkade senare som missionär, biskop och stavsresident innan han kallades till att bli apostel 1943. Hans arbetsmoral var legendarisk trots ett antal allvarliga sjukdomar,

bland annat en hjärtattack och cancer i halsen. Han uppmanade kyrkans medlemmar att ta längre steg och hans personliga motto var helt enkelt "Gör det". På grund av Spencer W Kimballs dåliga hälsa trodde några att hans ämbetsperiod som president för kyrkan kanske skulle bli kort. Men han presiderade över kyrkan i 12 år. Under den tiden dubblerades antalet verksamma tempel, antalet missionärer ökade med 50 procent och prästadömet började ges till alla värdiga manliga medlemmar.

Se hans evangelieklassiker, "Uppståndelsens tillförlitlighet", på sidan 28.

Spencer W Kimballs osvikliga hängivenhet mot evangeliet och hans starka arbetsmoral förde honom från hans enkla början på landsbygden i Arizona till kyrkans ledande råd. Hans ämbetsperiod som president för kyrkan utmärktes av en markant tillväxt för tempelbyggandet och missionärsarbetet. Till vänster: Tillsammans med sin hustru Camilla (1894–1987).

President
Thomas S Monson

En lärares värde

För en tid sedan samtalade tre små pojkar om sina pappor. En av dem sade: "Min pappa är större än din pappa", på vilket en annan svarade: "Men min pappa är smartare än din pappa." Den tredje pojken sade: "Min pappa är doktor." Och sedan vände han sig till en av pojkarna och sade hånfullt: "Och din pappa är bara lärare."

Det finns en lärare vars liv överskuggar alla andra. Han levde inte för att bli betjänad utan för att tjäna, inte för att ta emot utan för att ge, inte för att rädda sitt liv utan för att offra sitt liv för andra. Han beskrev en kärlek som var vackrare än lusta, en fattigdom som var rikare än skatter. Han undervisade med myndighet och inte som de skriftlärdade. Jag talar om Läromästaren, ja, Jesus Kristus, Guds Son, hela mänsklighetens Frälsare och Återlösare.

När hängivna lärare följer hans milda inbjudan "Kom och lär

av mig" så får de ta del av hans gudomliga kraft.

När jag var liten hade jag möjlighet att bli undervisad av en sådan lärare. På våra söndagsskolektioner undervisade hon oss om världens skapelse, Adams fall och Jesu försoningsoffer. Hon inbjöd Mose, Josua, Petrus, Tomas, Paulus och Jesus Kristus som ärade gäster till vårt klassrum. Trots att vi inte såg dem, lärde vi oss att älska, ära och efterlikna dem.

När pojken hörde pikarna "min pappa är större än din", "min pappa är smartare än din", "min pappa är doktor" kunde han ha svarat: "Din pappa kanske är större än min, din pappa kanske är smartare än min, din pappa kanske är pilot, ingenjör eller läkare, men min pappa är lärare."

Må var och en av oss förtjäna en sådan uppriktig och förtjänad komplimang! ■

Från "Bara en lärare", Nordstjärnan, okt 1990, s 3–8.

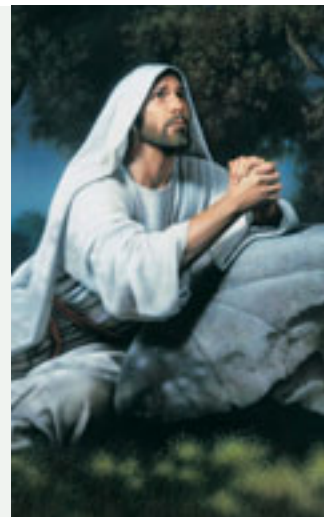
STÄLL FRÅGOR SOM FUNGERAR

Kallelsen som föreläsare finns inte i kyrkan. En föreläsare vidarebefordrar bara kunskap. Men en lärare inbjuder klassdeltagarna att lära, delvis genom att de får undervisa varandra. Ett säkert sätt att förvandla en tråkig föreläsning till en livlig, andlig lektion är att ställa bra frågor.

1. Planera under dina förberedelser vilka frågor du ska ställa under lektionen. Överväg frågorna som föreslås i lektionsboken. Fundera ut andra frågor som kan vara till hjälp för din klass. Sök Anden så att den kan hjälpa dig välja flera frågor till varje huvudpunkt som du vill föra fram.
2. För att hjälpa klassdeltagarna samtala om hur ett evangeliebegrepp kan tillämpas på deras liv kan du ställa tre olika slags frågor i en rad:
 - En faktafråga: "Vilka fordrar Herren att vi ska förlåta?"
 - En tillämpningsfråga: "Hur påverkas vi när vi förlåter någon?"
 - En upplevelsefråga: "Nämn en positiv upplevelse du har haft när du har förlåtit någon."

HAN

TAR PÅ SIG DERAS SJUKDOMAR

Äldste Jean A Tefan

verkade som områdessjuttio mellan 2000 och 2009

Några år efter det att min hustru Gisèle och jag hade återvänt från att presidera över Fijimissionen Suva fick Gisèle diagnosen magcancer.

Den provningen skulle så småningom innebära tre svåra operationer och komplikationer som resulterade i att magsäcken togs bort. Det var när jag såg min hustru lida som mest som jag lärde mig att bättre förstå Jesu Kristi försoning.

Jag minns att jag kände mig helt överväldigad av det som Gisèle gick igenom. Vad hade hon gjort för att förtjäna en sådan provning? Hade hon inte tjänat Herren trofast? Hade hon inte följt Visdomsordet? Varför kunde han inte ha förhindrat den här sjukdomen? *Varför?*

En kväll lät jag mitt hjärta och mina känslor få utlopp i bön när jag räknade upp alla mina frustrationer för Herren. "Jag står inte ut längre med att se min kära hustru genomlida sådan smärta!" sade jag till honom. Sedan bestämde jag mig för att gå till skrifterna. Jag hittade de här trösterika verserna om Jesu Kristus i Alma 7:11–12:

"Och han skall gå ut och lida smärta och bedrövelser och frestelser av alla slag, och detta för att det ord skall kunna uppfyllas som säger att han skall ta på sig sitt folks smärta och sjukdomar.

Och han skall ta på sig döden så att han kan lossa de dödens band som binder hans folk. Och han skall ta på sig

deras skröpligheter så att hans inre kan fyllas av barmhärtighet i köttet, så att han i köttet kan veta hur han skall bistå sitt folk i enlighet med deras skröpligheter."

Innan det ögonblicket hade jag inte tänkt på allt det som Frälsarens förunderliga försoning omfattade. Jag hade inte helt insett att Jesus Kristus skulle ta på sig Gisèles smärta — och min. Jag flyttade över min smärta och rädsla till honom som tar "på sig sitt folks smärta och sjukdomar". Med den här nya kunskapen kände jag hur en tung börda hade lyfts från mig!

För mer om det här ämnet, se äldste Jeffrey R Hollands tal från aprilkonferensen 2009, "Ingen var med honom", på www.conference.lds.org.

I dag mår Gisèle mycket bra. Det är som om hon aldrig har haft cancer. Vid hennes regelbundna kontrollbesök säger hennes läkare att hon är "ett underverk". Jag är så tacksam för hennes fysiska helande, men jag är också tacksam för det helande som *jag* upplevde när mitt hjärta botades. Den tröst som bara finns att få hos Frälsaren gav mig en fridfull försäkran om att allt skulle bli bra.

När jag nu ställs inför en provning går mina tankar alltid till den mäktiga lärdomen och till vad Herren sade till profeten Joseph Smith: "Människosonen har stigit ned djupare än allt detta. Är du större än han?" (L&F 122:8) Jag får alltid tröst när jag tänker på Jesu Kristi offer.

Jag är evigt tacksam för vår Frälsares villighet att gå igenom den plågsamma smärta han fick uthärda. Jag vittnar om hans kärlek, hans nåd och hans vaksamma omsorg om sina barn. Han är vår Frälsare och jag älskar honom. ■

Ett tempel i Kona

R Val Johnson

Kyrkans tidningar

Leroy Alip lyssnade noga när han avskildes för att verka i ett högråd på ön Hawaii. I välsignelsen fick broder Alip veta att han skulle vara på ön när ett tempel byggdes där och att han skulle tjäna i det templet. Det här var 1984, och det enda templet i Hawaii fanns på ön Oahu, många mil bort med båt eller flyg.

Prästadömsvälsignelsen stärkte broder Alip. "Jag tror att när man får en välsignelse så har man ett ansvar att göra allt man kan för att förverkliga välsignelsen", säger han. Han och hans hustru Rose bestämde sig därför för att åka till templet på Oahu en gång i månaden.

Men det var inte lätt. Det kostade 300 dollar att åka dit. Det var mycket pengar för ett par som knappt klarade sig på broder Alips lön från kommunalkontoret där han arbetade. Det enda sättet för dem att åka var genom att ta från sina besparingar. Det gjorde de villigt.

Men inom ett år var pengarna slut. "Men vårt hjärta fanns i templet", säger broder Alip. "Vi ville fortsätta åka dit. Så vi bad Herren om hjälp."

Inte långt därefter fick broder Alip oväntat ett erbjudande om att utöka sin inkomst genom att dela ut tidningar

för ett lokalt företag. För de här tidiga morgonutdelningarna fick han nästan 700 dollar i månaden. Med mer än tillräckligt med pengar för att fortsätta åka till templet kände sig broder och syster Alip manade att föra in överskottet i en egen tempelfond.

I juni 1986 blev anledningen till den maningen uppenbar: När de nu bodde i Kona stav kunde de ta med sig ett antal kvinnor från staven till templet som var värdiga men inte hade fått sin begåvning. Varje månad tog broder och syster Alip därför med sig en syster till Oahu. Varje gång återvände systemen för att vittna om den andliga kraften och glädjen hon kände när hon utförde sitt eget och andras tempelarbete. Snart spred sig tempelarbetets anda i staven och allt fler medlemmar började söka efter sätt att ta sig till templet.

Genom kontakter som broder Alip hade inom resebranschen kunde han ordna med flygrabatt, marktransport och övernattning för alla i staven som ville åka. År 1994 gjorde över 100 medlemmar i Kona stav den månatliga resan till templet i Laie. Broder Alip skrattar. Han minns: "Tempelpresidenten skojade och sade att medlemmarna från Kona nötte ut mattorna eftersom så många av dem var i templet."

År 1997 tillkännagav president Gordon B Hinckley (1910–2008) en ny inriktning för tempelbyggandet. Genom att uppföra små tempel skulle fler tempel kunna byggas. Trofastheten hos medlemmarna på den stora ön belönades sex månader senare när president Hinckley tillkännagav att ett tempel skulle byggas i Kona. När templet invigdes 2000 kallades broder Alip som andre rådgivare i tempelpresidentskapet. Idag är han pensionerad från sitt arbete men fullt engagerad i Herrens verk. Han har ansvar för arbetarna som håller tempelområdet runt templet i Kona vackert.

Broder och syster Alip är tacksamma för att deras himmelske Fader har välsignat dem så att de har det de behöver för att kunna fortsätta tjäna andra. När de flyttade till Kona, säger broder Alip, "hade vi inget annat ställe att bo på än ett litet skjul uppe bland bergen som var byggt för dem som arbetade på kaffefälten". De bodde där i flera månader tills de kunde hyra en liten stuga.

Ett antal år senare hade de tillräckligt stora besparingar och stor inkomst för att skaffa sig ett finare hem, men inget de tittade på kändes rätt för dem. En dag när broder Alip arbetade på tempelområdet kom en äldre syster förbi. Hon grät. Broder Alip skakar på huvudet. "Hon

När Leroy och Rose Alip bestämde sig för att göra uppoffringar för att komma till templet varje månad så välsignade Herren dem utöver deras medel till att åka — och att ta andra med sig.

hade vränts från sitt hem och hade ingenstans att ta vägen. Av någon anledning uppmanade jag henne att besöka sina barnbarn och när hon kom tillbaka kunde hon flytta in hos oss." Problemet var att broder och syster Alips hem bara var stort nog för dem. Därför började de be — och ivrigt söka efter ett sätt att förverkliga välsignelsen de önskade.

Inom kort inbjöd en mäklare dem att titta på ett tvåvåningshus med sex sovrum. De tyckte om huset men antog att det skulle kosta mer än vad de hade råd med. Motvilligt tackade de nej till erbjudandet.

Men situationen förändrades. Inom några veckor hade priset gått ner och broder och syster Alip fick veta att de hade möjlighet att få tillräckligt stort lån för att köpa huset. Till följd därav hade den nödställda systemen en plats att bo på hos broder och syster Alip när hon återvände till Kona, och tre av paret Alips barn, som själva var nödställda, fann ett hem åt sin familj i huset.

"Herren har tagit väl hand om oss", säger broder Alip. "När vi visar att vi är villiga att offra av vår tid, våra talanger och våra medel för honom så utgjuter han sin innerliga barmhärtighet över oss i stor mängd." ■

HAN HAR UPPSTÅTT

President Thomas S Monson

Vart jag än reser försöker jag besöka ortens begravningsplats. Det blir ett tillfälle för eftertanke, för begrepp om livets mening och dödens oundviklighet. På den lilla kyrkogården i samhället Santa Clara i Utah minns jag hur de väderbitna gravstenarna dominerades av schweiziska namn. Många av personerna lämnade hem och familj i det grönskande Schweiz. De åtydde kallelsen "Kom till Sion" och slog sig ner i de samhällen där de nu "vilar i frid". De uthärdade vårfloder, sommartorka, magra skördar och slitsamt arbete. De efterlämnade en arvedel av uppoffringar.

De största kyrkogårdarna, och i många avseenden de som framkallar de mest rörande känslorna, hedras som viloplatser för män som dog i krig, iförda sitt lands uniform. Man tänker då på ouppfyllda drömmar, krossade förhoppningar, sorgtyngda hjärtan och liv som förkortats av krigets vassa lie.

Stora områden med prydliga vita kors i städerna i Frankrike och Belgien framhäver första världskrigets fruktansvärda förluster. Samhället Verdun i Frankrike är egentligen en enorm kyrkogård. Varje vår då jordbrukarna plöjer jorden, plöjer de fram

en hjälm här, en gevärspipa där — bistra påminnelser om de män som bokstavligen genomdränkte myllan med sitt livs blod.

Döden, ett nytt kapitel av livet

För många år sedan stod jag vid en ung tvåbarnspappas sjukbädd.

Kristi uppståndelse, som en del av försoningen, öppnar vägen för oss alla att uppstå.

1. Vi har kommit till jorden för att lära, för att leva, för att framåtskrida under vår eviga färd mot fullkomning.

2. Några stannar endast ett ögonblick här på jorden, medan andra lever länge i landet. Det avgörande är inte hur länge vi lever, utan i stället hur väl vi lever.

3. Därefter kommer döden och början på ett nytt kapitel i vårt liv.

4. Det här nya kapitlet leder till uppståndelsens härliga dag, då ande och kropp återförenas för att aldrig mer skiljas åt.

Han svävade mellan liv och död. Han tog min hand i sin, såg mig i ögonen och bad vädjande: "Biskop Monson, jag vet att jag ska dö. Berätta för mig vad som händer med min ande när jag dör."

Jag bad om himmelsk vägledning. Mina blickar drogs till Mormons bok som låg på bordet bredvid hans säng. Jag började läsa högt:

"Och beträffande själens tillstånd mellan döden och uppståndelsen: ... Alla människors andar, så snart de skiljs från den dödliga kroppen ... tas hem till den Gud som gav dem liv ...

Deras andar som är rättfärdiga tas emot i ett lyckotillstånd som kallas paradiset, ett vilotillstånd, ett fridstillstånd, där de skall vila sig från alla sina besvärligheter och från all möda och sorg." (Alma 40:11-12)

Min unge vän slöt ögonen, sade ett uppriktigt tack och gled stilla bort till det paradiset som vi talat om.

Kristus sade till den sörjande Marta: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör, och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö." (Joh 11:25-26)

Seger över graven

Låt Lukas, läkaren, beskriva Marias och den andra Marias upplevelse när de närmade sig graven:

"De fann att stenen var bortrullad från graven

och gick in men fann inte Herren Jesu kropp.

När de inte visste vad de skulle tro, se, då stod två män i skinande

kläder framför dem ...

[De] sade: 'Varför söker ni den levande bland de döda?

Han är inte här, han har uppstått.'" (Luk 24:2-6)

Detta är kristenhetens trumpet-signal. Uppståndelsens verklighet ger var och en den frid som övergår allt förstånd. Det är tröst för dem vilkas kära ligger på Flanderns fält, vilka omkom i havets djup eller vilar i det lilla Santa Clara. Det är en universell sanning.

Som den minste av hans lärjungar förkunnar jag mitt personliga vittnesbörd att döden har betvingats, att seger över graven har vunnits. Må de ord som helgades av honom som uppfyllde dem bli verklig kunskap för alla. Minns dem. Vörda dem. Hedra dem. *Han har uppstått.* ■

Från "Han har uppstått", Liahona, apr 2003, s 2-7.

JAG BEHÖVER ÅKA TILL templet

En olycka, dagar och nätter på en buss, långa båtturer och höga resekostnader har inte hindrat den här brasilianske brodern från att besöka templet.

Michael R Morris

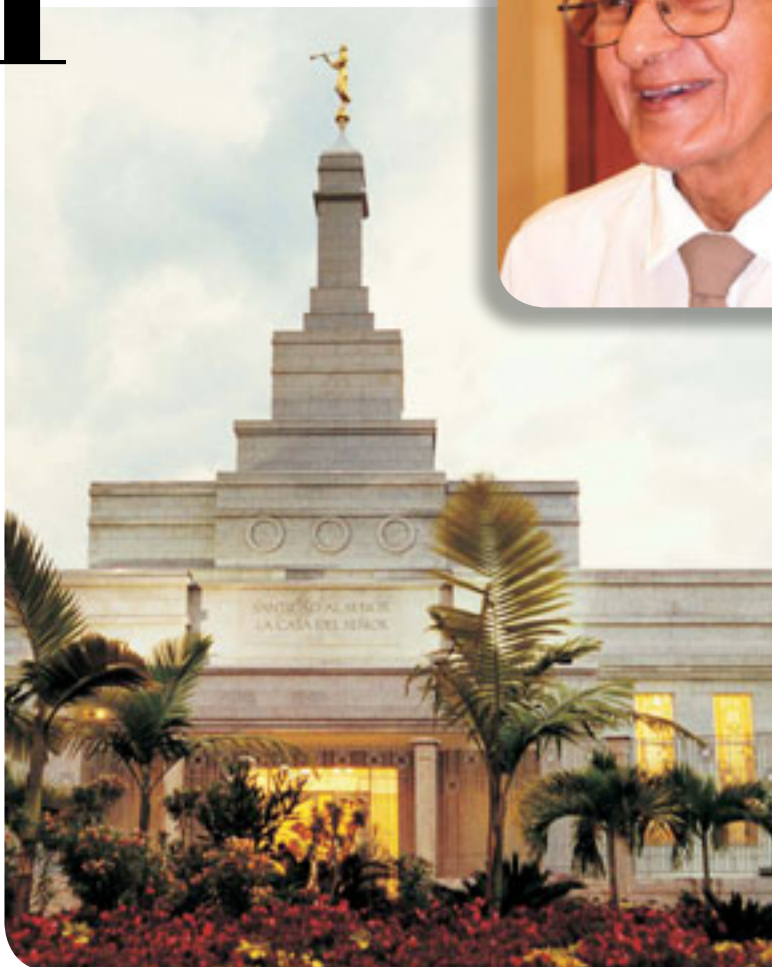
Kyrkans tidningar

José Gonçalves da Silva vaknade plötsligt av att några personer ropade hans namn. Det var mörkt och han hade ingen aning om var han var.

"Jag sov när bussen gav sig av", minns José angående olyckan tidigt en morgon i januari 2008. "Ingen kunde hitta mig för jag låg längst bak i bussen med en massa bagage över mig. Några av bröderna hittade mig till slut när de började samla ihop resväskorna."

När busschauffören förlorade kontrollen på den trånga slingrande vägen i södra Venezuelas täta regnskog hade José och andra sista dagars heliga från Manaus i Brasilien kommit omkring halvvägs på sin tre dagar långa resa till templet i Caracas. José fick bara mindre skador men flera bröder och systrar behövde läggas in på sjukhus.

"Det är dags att du slutar åka till templet", sade oroliga familjemedlemmar till José som var 80 år när olyckan inträffade. Men han förkunnade oförskräckt: "Jag behöver åka till templet. Om Herren tillåter det så åker jag tillbaka."

**Templet i
Caracas i
Venezuela.**

Han började genast spara till sin fjärde resa till Caracas som han företog i början av 2009. För broder Gonçalves da Silva är den 40 timmar långa bussresan lätt jämfört med de tre resor han tidigare gjort till templet i São Paulo i Brasilien. I många år var templet i São Paulo, hundratals mil sydost om Manaus, det närmaste templet från

hans stad med två miljoner invånare i den nordliga staten Amazonas. År 2005 blev sedan Manaus en del av tempeldistriktet för templet i Caracas i Venezuela.

Under åren som vi reste till São Paulo ”brukade vi ta en båt här i Manaus och resa i fyra dagar till Pôrto Velho”, huvudstaden i staten Rondônia, säger José. ”Sedan var det en fyra dagar lång bussresa till São Paulo. Min hustru är inte medlem i kyrkan, och när jag åkte till templet första gången 1985 så åkte jag själv. Jag tillbringade natten på bussterminalen i Pôrto Velho eftersom jag kom dit sent och det inte gick någon buss. Morgonen därpå fortsatte jag till São Paulo. Det var en trevlig upplevelse, men jag var lite trött när jag kom fram.”

Där tillbringade han tre hela dagar med att tjäna i templet och företog sedan den åtta dagar långa resan hem igen. Det tar honom ett år att spara tillräckligt från sin pension för att det ska täcka kostnaderna för resan till templet.

”Det är en uppoffring att ta sig dit, men det är värt det”, säger broder Gonçalves da Silva som har utfört mycket ställföreträdande arbete för sin släkt. ”Jag kände en särskild glädje den dagen då jag döptes för min far, när någon döptes för

Ovan: Rio Negro, där José Gonçalves da Silva påbörjade sin åtta dagar långa resa till templet i São Paulo i Brasilien.

Nedan: Broder Gonçalves da Silva på den 40 timmar långa bussresan till templet i Caracas i Venezuela. Han säger att möjligheten att tjäna i Herrens hus är värd uppoffringen som krävs för att komma dit.

min mor och när jag representerade min far när mina föräldrar beseglades. Det var en underbar upplevelse. Alla mina bröder och systrar är borta nu, men jag har utfört arbetet för dem under mina tempelresor.”

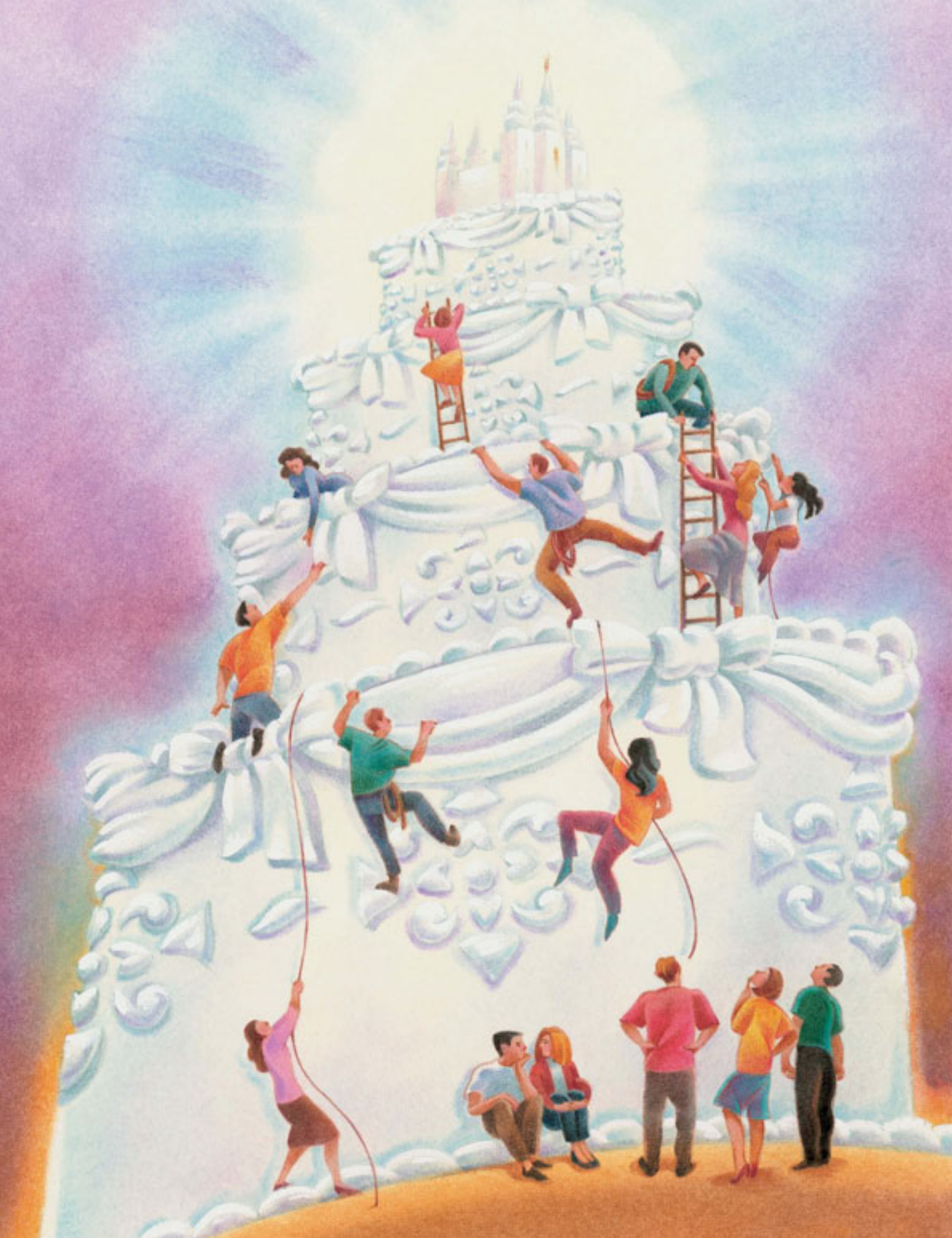
José tror att den uppoffring som ligger i att resa så långt till templet hjälper medlemmarna i Manaus att vara tacksamma för dagen då ett tempel invigs där. ”Jag ser fram emot den dagen”, säger han.

Manaus hade en liten gren med 20 medlemmar när José blev medlem i kyrkan 1980. Sedan dess har han sett kyrkan blomstra där så att det nu finns nästan 50 000 medlemmar i åtta stavar.

”När tillkännagivandet kom 2007 att ett tempel skulle byggas i Manaus”, säger José, ”så grät jag av glädjen som jag kände, och jag bad att Herren skulle låta mig få leva länge nog för att kunna se när första spadtaget togs”, vilket inträffade ett år senare. Nu ber han att han ska få leva tills templet är klart och hans hustru har döpts så att de kan beseglas.

”Vi vet inte när vi ska dö, men vi bör vara förberedda och glada när den tiden kommer”, säger broder Gonçalves da Silva. ”Jag ser fram emot att återvända till min himmelske Fader och min Frälsare, Jesus Kristus. Jag förbereder mig för den dagen när jag är i templet.” ■

Tillitsprov

Från rädsla till tro på äktenskapsbeslutet

När jag hade tagit examen från universitetet 1964 blev jag inkallad som officer i Förenta staternas armé. Som volontär utbildade jag mig till kommandosoldat. Utbildningen är en hård kurs i kommando- och infanteritaktik. Målet är att få fram kunniga officerare och underofficerare.

Utbildningen bestod bland annat av en serie "tillitsprov" som kadern kallade dem, som skulle utmana vår fysiska styrka, vår uthållighet och vårt mod. Svåra hinderbanor, klättring uppför och rappelling nerför 30 meter höga, eller högre, istäckta klippor, vadning genom träsk bland krokodiler och giftiga ormar och en nattlig kompasskurs över 16 kilometer kuperad oländig terräng är bara några av proven vi fick genomgå. Ett av syftena med de här tillitsproven var att lära kommandosoldaterna att vi under svåra och prövande stridssituationer kunde göra mer än vi trodde. Våra ledare lärde oss att ha tillit till oss själva och till vår träning. Mer än en gång under de svåra striderna jag var med om fann jag styrka i det som jag hade lärt mig under tillitsproven för kommandosoldaterna.

Under hela vårt liv möter vi andra, viktigare tillitsprov än de som jag genomgick under min utbildning. De prövar inte vårt självförtroende i sig utan tilliten till vad vi tar emot av Guds Ande. Profet efter profet har rått oss att

komma ihåg det vi vet — att bevara vår tillit till Herren. Medan Jakob upprepade gånger försökte återuppväcka tron hos sitt folk, sade han till dem: *"Jag vet att ni vet."* (2 Nephi 9:4, 5; kursivering tillagd) Paulus var ännu tydligare: *"Kasta därför inte bort er frimodighet, som ger stor lön."* (Hebr 10:35; kursivering tillagd) Var och en av oss står inför en osäker framtid. Men när vi möter den, och kommer ihåg det vi redan vet, så möter vi den med tro. Vi möter den med gott mod. Vi möter den med *tillförsikt*.

Ett av de mest betydande tillitsproven under jordelivet ställs vi inför under unga vuxna-åldern i vårt liv. Det är beslutet att gifta sig. Det finns inget annat beslut som möts med större skälvnningar av den här generationen unga vuxna. Det är ett ämne som framkallar stor vanda.

Rädslor angående äktenskap

Jag känner inte till alla orsaker till att det är så, men jag tror att följande är några av dem:

- **Bekvämligheten med att umgås i grupp.** Många ungdomar tar sig själva "ur leken" att hitta rätt livskamrat genom att de umgås för mycket med andra i grupp. Eftersom umgänget sker i blandade grupper med män och kvinnor tror vissa felaktigt att de på lämpligt sätt

Umgänge i grupp kan hindra en person från att utforska karaktären och personligheten hos den där speciella personen som är så viktiga för att man ska kunna göra ett klokt val.

är engagerade i urvalsprocessen som är så viktig när man ska hitta sin eviga livskamrat. Men så är det inte. Umgänge i grupp kan hindra en person från att utforska karaktären och personligheten hos den där speciella personen som är så viktiga för att man ska kunna göra ett klokt val.

- **Rädslan för att göra misstag.** Skilsmässostatistiken känner vi väl till. En del ungdomar har upplevt smärtan av att se sina föräldrars eller vänners äktenskap gå i kras, eller har själva gått igenom en skilsmässa. De har på ett mycket påtagligt sätt fått uppleva traumat som en sådan upplösning innebär. Ibland blir följden att de blir rädda för att gifta sig därför att de är rädda för att de ska välja fel person.
- **Ungdomars tendens att rygga tillbaka för ansvar.** Åtminstone hos några finns det ett motstånd mot att sammanföra ens önskemål och intressen med någon annans. Sådan självvisshet har en tendens att få vissa att skjuta på beslutet att gifta sig.

Felaktigt tänkesätt

Vad orsaken till rädslan för äktenskapsbeslutet än är så leder det till ett felaktigt

tänkesätt. Det leder till att de här ungdomarna "kastar bort" sin självtillit. Det i sin tur leder till att de misslyckas med att ta sitt ansvar för att fatta beslutet. Även om en sådan rädsla inte leder till att man skjuter på eller till och med undviker äktenskap så kan den orsaka andra fel. Vissa har till exempel en tendens att behandla beslutet som om det helt och hållet var ett andligt beslut. Utan att ta sitt eget ansvar i processen väntar de på att något slags gudomligt finger ska skriva svaret på väggen eller att havet ska dela sig eller att något annat metafysiskt fenomen ska tala om för dem att den eller den utan tvekan är "den rätta".

Andra vill att någon annan ska besluta åt dem. En stavspresident vid Brigham Young-universitetet berättade för mig att det inte är ovanligt att vissa kvinnor överlåter åt en nuvarande pojkvän att tala om för dem att han är "den rätte". Andra litar till en förälders omdöme — ofta en far — som har fattat beslut åt dem tidigare. I båda fallen har man frånsagt sig ansvaret för det viktigaste valet en person gör i det här livet.

Råd från föräldrar, biskopar och andra värdiga personer kan vara värdefulla. Men när allt kommer omkring är det ingen annan som kan — eller bör — tala om för dig vad du ska göra. Beslutet om vem man ska gifta sig med är oerhört personligt.

"Kasta därför inte bort er frimodighet, som ger stor lön!" Kom ihåg att vi föds till det här livet med en inneboende förmåga att bli kära. Gör det inte svårare än det är! Kom ihåg det du vet och gå framåt med tilltro till din himmelske Fader och till den ställning du har som hans son eller dotter.

Råd för uppvaktning

Under uppvaktningstiden har två personer möjlighet att lära känna varandra. Det är en

tid när man får veta hur den andra personen är och får reda på hans eller hennes intressen, vanor och perspektiv på livet och evangeliet. Det är en tid när man berättar för varandra om sina ambitioner och drömmar, förhoppningar och rädslor. Det är en tid när man testat den andres hängivenhet mot att följa evangeliet.

Äldste David A Bednar i de tolv apostlarnas kvorum berättar om en återvänd missionär som hade gått ut med en speciell ung kvinna. Han tyckte mycket om henne och övervägde allvarligt att fria till henne. Det här var efter det att president Gordon B Hinckley (1910–2008) hade rått de unga kvinnorna att bara bära ett par örhängen. Den här unge mannen väntade tålmodigt ett tag, sade äldste Bednar, på att den unga kvinnan skulle ta bort det extra paret örhängen hon hade på sig. Men det hände inte. Av den och andra orsaker slutade han med tungt hjärta att träffa henne.

När äldste Bednar återgav den här situationen, sade han: "Jag antar att några av er ... tycker att den unge mannen var alltför kritisk eller att det är fånigt eller fanatiskt att grunda, om än bara delvis, ett evigt viktigt beslut på en så, som man kan tycka, liten detalj. Ni kanske besväras av att exemplet handlar om en ung kvinna som inte följde profetens råd i stället för en ung man. [Men jag vill bara påpeka för er att det inte] handlade ... om örhängena!"¹

Här är ett annat tips. Var under uppvaktningstiden noga med att inte basera dina bedömningar enbart på vad som kan beskrivas som en "checklista". Med det menar jag att man inte enbart ska grunda sitt beslut på om någon har verkat som heltidsmissionär eller haft ett särskilt ämbete i din församling. Sådant kan, bör vara och är oftast indikatorer på hängivenhet, trofasthet och redbarhet. Men inte alltid. Det är anledningen till att du behöver lära

känna den andre. Lär känna personen tillräckligt väl så att du får uppleva hans eller hennes hjärta och karaktär och inte bara hans eller hennes lista över "evangeliebedrifter".

En naturlig tanke som väcks av det resonemanget är följande: Undvik att döma någon innan du lär känna honom eller henne. Snabba negativa omdömen kan vara lika felaktiga och missvisande som snabba positiva omdömen. Var lika uppmärksam på "oslipade diamanter" som du är uppmärksam på "falskt guld".

Be om det

Först när du har använt ditt eget omdöme och din visdom för att bedöma relationen efter tillräckligt lång tid bör du be för att få en bekräftelse. Kom ihåg att valet av en livskamrat är *ditt val*, liksom är fallet med alla andra viktiga beslut. Herren förväntar sig att *du* använder *ditt* omdöme. Som

VALET AV LIVSLEDSAGARE

Vid valet av livsledsagare är det nödvändigt att studera ... den person man överväger att gå igenom jordelivet med. Ni förstår hur nödvändigt det är att söka efter sådana karaktärsdrag som ärlighet, lojalitet, kyskhet och respektfullhet."

President David O McKay (1873–1970), *Kyrkans presidenters lärdomar: David O McKay* (2003), s 142.

Ni behöver lära känna varandra. Lär känna personen tillräckligt väl så att du får uppleva hans eller hennes hjärta och karaktär och inte bara hans eller hennes lista över "evangeliebedrifter".

Herren sade till Oliver Cowdery: "Se, du har inte förstått. Du antog att jag skulle ge dig den, när det enda du tänkte på var att be till mig." (L&F 9:7) När du gör din del genom lämplig uppvaktning och fattar ett preliminärt beslut, ha då tillit till att din himmelske Fader ska besvara din bön.

Herren förväntar sig att du använder ditt goda omdöme. Han förväntar sig att du litar till dina naturliga känslor i fråga om attraktion mellan man och kvinna som du haft inom dig sedan födelsen. När du känner dig dragen till en person av motsatt kön, har tillbringat tillräckligt lång tid med att bli vän med och uppvakta honom eller henne, och försäkrat dig om att han eller hon delar dina värderingar och är någon som du kan leva lyckligt tillsammans med och dela det mest intima umgänget med, lägg då fram ärendet för din himmelske Fader. Bristen på en motsägende reaktion på dina känslor kan vara hans sätt att tala om för dig att han inte har något att invända mot ditt val.

Ha tillit till Herren

Många år har gått sedan tiden då jag genomgick den svåra militärutbildningen. Jordelivets strömmar har fört mig långt från tillitsproven under mina soldatår. Men minnet av utbildningen och dess lärdomar har stannat kvar. Vi kan rida ut livets stormar och göra det mer effektivt än vad vi kanske trodde. Det handlar bara om att alltid komma ihåg vad vi vet.

"Kasta därför inte bort er frimodighet, som ger stor lön." Ha tilltro till det du vet! Då klarar du dina tillitsprov med mod och värdighet, och Herren vägleder med all säkerhet din väg. ■

Från ett tal under ett andligt möte den 25 september 2007 vid Brigham Young-universitetet-Idaho.

SLUTNOT

1. David A Bednar, "Snar att uppfatta", *Liahona*, dec 2006, s 17.

GÖR tempe- läkten- skapet TILL EN PRIORITET

Vitalij och Ekaterina Shmakov

Vitalij: När jag hade varit hemma från min mission i några månader blev jag ombedd att vara ledare på en ungdomskonferens. Steven C Smith, president för Rysslandmissionen Novosibirsk, kallade in mig på sitt kontor. Jag förväntade mig en ny kallelse eller en formell intervju av något slag. I stället berättade president Smith för mig om någon som han ville att jag skulle träffa — en ung kvinna som nyligen hade fullföljt sin mission och återvänt hem till en annan del av Ryssland, men som skulle komma på konferensen.

Jag hade aldrig sett Katja tidigare, men när jag kom till konferensen presenterade jag mig själv och vi småpratade i några minuter. Senare på kvällen bjöd jag upp Katja till dans. Nästa kväll bjöd jag upp henne igen.

Katja: Medan jag växte upp kände jag inte så många unga, ensamstående prästadömsbärare, men jag hoppades hela tiden att Herren skulle hjälpa mig träffa en värdig ung man som jag kunde gifta mig med. Jag hade ingen aning om när eller hur vi skulle träffas, men jag

litade på Herren och på hans löften.

Efter min mission blev jag ombedd att hjälpa till som "förkläde" på en ungdomskonferens. När jag såg Vitalij på konferensen blev jag genast intresserad av att lära känna honom. Vi tillbringade tre underbara och oförglömliga dagar tillsammans på konferensen.

Jag fick tidigt en stark känsla av att Vitalij var den man jag skulle gifta mig med. Naturligtvis får inte alla en sådan känsla så tidigt under uppvaktningen. Hur vet vi då om vi är på rätt väg? Jag lärde mig som missionär att känna igen Anden och följa hans vägledning utan att tvivla. Så när jag fick maningarna att jag skulle lära känna Vitalij så bestämde jag mig för att följa dem.

Jag vet att Anden vägleder oss alla om vi söker hans sällskap. Det är viktigt att inte jämföra sin egen väg med andras. Anden vägleder inte alla på exakt samma sätt, men om vi följer Anden kan vi lita på att vår väg är rätt för oss.

Övervinna svårigheter

Vitalij: Under de där tre dagarna insåg jag att jag hade träffat en speciell person. Jag kände mig besviken när konferensen var slut och Katja och jag var tvungna att skiljas åt. Som väl var hölls en konferens för unga ensamstående vuxna följande månad. Jag började genast se fram emot den.

Den konferensen var lika underbar som jag hade hoppats. Katja och jag tillbringade mycket tid tillsammans och lärde verkligen känna varandra. I slutet av konferensen utbytte vi telefonnummer och åkte tillbaka till våra respektive städer.

Under de följande veckorna höll vi mest

kontakt genom telefonsamtal och sms. (Jag tror att jag på mindre än en månad lärde mig sms:a fortare än vad de flesta kan skriva på sin laptop!)

Katja bodde i Jekaterinburg som är 11 timmars tågväg bort från min hemstad Omsk i Sibirien. Men vi hade ändå en desperat önskan att träffas igen. Vi började åka till varandra regelbundet på helgerna. Jag åkte och besökte henne en helg och några veckor senare kom hon och besökte mig. När jag

Vitalij och Ekaterina (Katja) Shmakov föddes i respektive Omsk och Jekaterinburg i Ryssland. Båda blev medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga i tonåren och båda verkade som missionärer — Vitalij i Tjeckienmissionen Prag och Katja i Rysslandmissionen Novosibirsk. De säger att deras omvändelse öppnade sinnet för möjligheten att leva ett lyckligt, tillitsfullt och meningsfullt liv, och missionerna cementerade deras önskan att skapa ett evangelieinriktat hem, som börjar med tempelvigsel. Det här är deras berättelse.

besökte Katja bodde jag hos gemensamma vänner i hennes stad, och när hon kom och besökte mig bodde hon hos gemensamma vänner som bodde i min stad. Vi var ofta tillsammans med våra vänner från kyrkan under de här besöken.

Katja: Elva timmar kan tyckas vara en lång resa, men i Ryssland är det egentligen bara en liten promenad! På grund av avståndet kunde vi inte träffas så ofta som vi ville. Vi kunde bara träffas omkring var tredje vecka och tillbringa två eller tre dagar tillsammans innan en av oss åkte hem igen. Det kändes ofta som om

vi behövde mycket mer tid än så, och det var alltid jobbigt att skiljas åt. Men eftersom vi fick göra så stora ansträngningar för att träffas så uppskattade vi varje minut vi hade tillsammans. När vår relation utvecklades började vi se fram emot tiden när vi inte behövde säga hej då.

Våra träffar var mycket intressanta och varierande: Vi cyklade och red, besökte museer, läste skrifterna, lagade mat, promenaderade i parkerna (vi till och med dansade i en) och besökte ett barnhem för att tjäna och leka med barnen.

Varje gång vi träffades gjorde vi något nytt, så vi hade mycket roligt. Jag uppskattade hur påhittig Vitalij var när han planerade våra

Leva på Herrens sätt

Vitalij: I Ryssland, liksom på många andra platser, är normen att människor bor tillsammans innan de gifter sig. När jag hade friat till Katja frågade några av mina vänner hur jag kunde gifta mig med henne utan att veta om vi passade ihop. De sade, som också många sade till Katja, att det enda sättet att verkligen få veta om hon var rätt för mig var att bo tillsammans med henne en längre tid.

Jag sade till dem att man inte behöver bo med en person för att lära känna honom eller henne. Jag försökte också förklara för mina vänner på ett sätt de kunde förstå att jag hade bett och fått ett svar att jag skulle gifta mig med Katja. När jag hade bett om det beslutet var jag inte rädd för att gifta mig. Jag var ivrig och kände hur ett helt nytt liv vecklade ut sig framför mig. Ingen motsatte sig eller kritiserade mig för mitt beslut. Faktum är att de stödde mig i mitt beslut.

Katja: När Vitalij hade friat försökte mina föräldrar övertala mig att inte gifta mig med honom. De tyckte att vi hade förlovat oss för fort och att jag behövde känna Vitalij bättre än vad jag gjorde. Min chef sade samma sak och tillade: "Ni behöver bo tillsammans innan ni kan fatta ett sådant beslut."

Det är tråkigt att människor känner så när det gäller äktenskap och familj. Jag tror inte de förstår hur lyckliga par kan bli när de gifter sig och beseglas i templet. Den stora kärlek och glädje Vitalij och jag kände när vi gifte oss blev ännu starkare av vetskapen om att vi var beseglade för evigt.

Vitalij: Katja och jag gifte oss i Omsk den 25 februari 2006. (Lagen i Ryssland, liksom i många andra länder, kräver att ett par gifter sig borgerligt före en tempelbesegling.) Morgonen därpå reste vi till templet i Stockholm. Vi gick på ett plan i Omsk och flög i tre timmar till Moskva där vi tillbringade resten av dagen. Sedan tog vi ett nattåg till S:t Petersburg. När vi hade kommit dit gick vi på

HA ETT EVIGT PERSPEKTIV

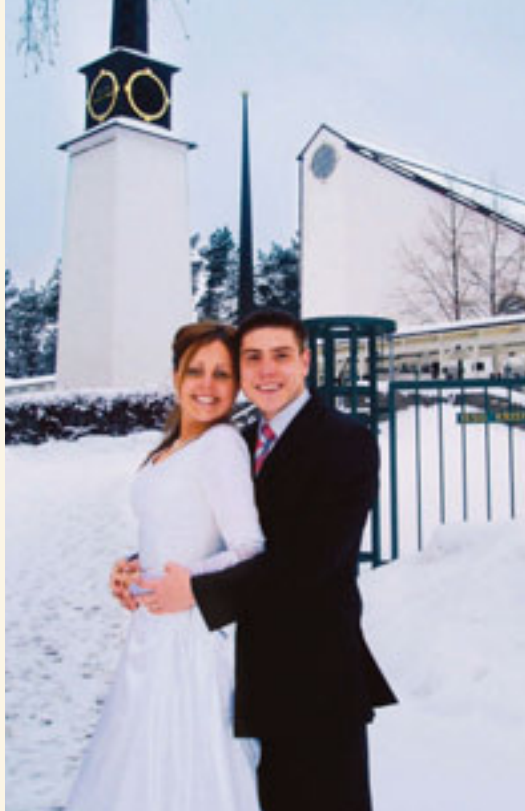
Se till att ha ett evigt perspektiv. Se fram emot ett tempeläktenskap i framtiden. Det finns ingen plats så ljuv, ingen tid så helig som just denna särskilda dag när ni gifter er. Då, på den platsen, får du en glimt av celestial lycka. Var på din vakt, tillåt inte frestelsen att beröva dig denna välsignelse."

President Thomas S Monson, "Var ett föredöme", *Liahona*, maj 2005, s 113.

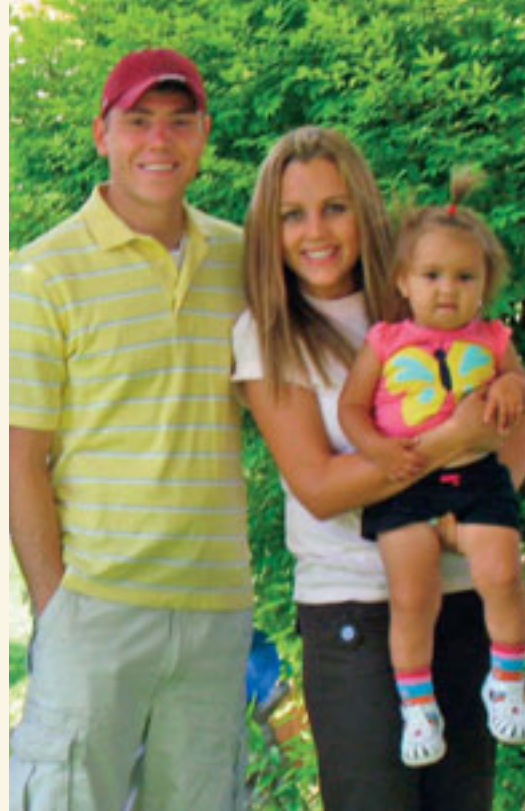
träffar. Aktiviteterna han planerade hjälpte oss verkligen att lära känna varandra.

Vitalij: Eftersom jag studerade hade jag inte råd med många underhållande aktiviteter. Jag spenderade det mesta av mina pengar på att resa för att träffa Katja och på telefonräkningen. Men bara för att jag hade en begränsad budget så betydde det inte att våra träffar var ointressanta eller oproduktiva. Faktum är att några av våra bästa träffar inte kostade ett öre.

Det kanske låter fånigt men jag ville se hur Katja var tillsammans med barn så vi gick till ett barnhem. Så var det med många av våra träffar. Vi försökte verkligen lära oss så mycket om varandra som vi kunde.

Till vänster: Paret Shmakov på sin beseglingsdag 2006. Deras resa till templet i Stockholm tog omkring 30 timmar. Till höger: I dag har broder och syster Shmakov en liten dotter. Katja säger: "Jag vill att hon ska gifta sig i templet en dag, och det bästa stödet vi kan ge henne är att vara kärleksfulla livskamrater och föräldrar."

en buss tillsammans med andra sista dagars heliga och reste i åtta timmar till Helsingfors. Den sista delen av resan bestod av en 11 timmar lång båtutture till Stockholm.

Slutligen kom vi fram till templet.

För en del kan en sådan lång resa vara en utmaning, men vår resa var på många sätt en härlig bröllopsresa.

Dagen när vi beseglades, den 1 mars 2006, var en underbar dag — en dag fylld av frid och tillförsikt. Jag visste att personen vars hand jag höll var den som jag skulle tillbringa evigheten med. Bara den tanken i sig fyllde mig med stor glädje och tacksamhet till min himmelske Fader för att han anförtrött mig sin dotter som hustru till mig. Jag kände mig närmare honom än någonsin.

Sök efter kristuslika egenskaper

Katja: Nu har Vitalij och jag en liten dotter. Hon är underbar. Jag vill att hon ska gifta sig i templet en dag, och det bästa stödet vi kan ge henne är att vara kärleksfulla livskamrater och föräldrar.

Jag hoppas hon kan hitta en värdig prästtjänstgörare som har många kristuslika

egenskaper. När jag såg sådana egenskaper hos Vitalij hjälpte det mig att veta att jag kunde gifta mig med honom.

Vad var det som jag attraherades av hos Vitalij? Han är förstås stilig och smart, och han vet hur man uppvaktar en kvinna. Men det var inte det viktiga. Han hade vad jag kallar "en Kristi lärjunges ögon". Jag kände ljuset han hade inom sig. Han är en rättfärdig prästtjänstgörare.

Vitalij: Naturligtvis är det underbart att vara gift med någon som man tycker är attraktiv. Men om vi bara inriktar oss på de fysiska egenskaperna så går vi oundvikligen miste om de viktigaste egenskaperna — personlighet, andlighet och andra egenskaper som har betydelse i ett varaktigt äktenskap.

Jag inser att det kan vara en utmaning för en del unga vuxna att träffa någon i kyrkan helt enkelt för att det inte finns så många medlemmar där de bor. Jag känner sympati för dem. Men jag vet ändå att oavsett vilka omständigheter vi befinner oss i så kan vår himmelske Fader bereda en väg om vi gör vår del och förbereder oss för att vigas i templet. ■

Uppståndelsens tillförlitlighet

Spencer W Kimball avskildes som kyrkans 12:e president den 30 december 1973. President Kimball var en dynamisk ledare med en stor vision. Han presiderade över en exempellös expansion, både i fråga om missionärsarbete och medlemsantal. Den här artikeln är tagen från ett tal han höll under generalkonferensen den 4 april 1969.

President Spencer W Kimball (1895–1985)

En jul för ett antal år sedan gick vi längs de vägar som Jesus hade gått. Vi tillbringade några dyrbara timmar i vad som sägs vara Getsemane örtagård och försökte föreställa oss smärtan han genomled innan han korsfästes och uppstod. Vi befann oss nära platserna där han bad, där han arresterades, där han ställdes

inför rätta och fördömdes.

Utanför stadens murar klättrade vi uppför en kulle med små grottor som ser ut som en skalle, och vi fick veta att det var Golgata, platsen där han korsfästes. Vi gick i sicksack nerför baksidan av kullen till den klippformade delen och gick in genom den lilla öppningen till en skarphuggen grotta där det

sägs att kroppen har legat.

Vi tillbringade några timmar i den lilla trädgården utanför graven och begrundade berättelsen om hans begravning och uppståndelse som hade ägt rum där. Vi läste i begrundan och under bön om de två kvinnorna som kom till graven, om Herrens ängel som rullade bort stenen och om rädslan hos dem som vaktade graven.

”Han har uppstått.”

Vi kunde nästan föreställa oss att vi såg de två änglarna i bländande kläder som talade till Maria och sade: ”Varför söker ni den levande bland de döda?

Han är inte här, han har uppstått.”

Herren hade förutsett: ”Människosonen måste utlämnas i syndiga människors händer och korsfästas och uppstå på tredje dagen.” (Luk 24:5–7)

Vi minns samtalet mellan Maria, änglarna och Herren:

”Kvinna, varför gråter du?” Hon svarade: ”De har tagit bort min Herre, och jag vet inte var de har lagt honom.”

Hon vände sig om och ”fick se Jesus stå där, men hon

förstod inte att det var han.

Jesus sade till henne: 'Kvinna, varför gråter du? Vem söker du?' Hon trodde att det var trädgårdsmästaren och sade till honom: 'Herre, om det är du som har fört bort honom, så säg mig var du har lagt honom, så att jag kan hämta honom.'

Jesus sade till henne: 'Maria.' Då vände hon sig om och sade till honom på hebreiska: 'Rabbuni' — det betyder lärare.

Jesus sade till henne: 'Rör inte vid mig, ty jag har ännu inte farit upp till Fadern. Men gå till mina bröder och säg till dem att jag far upp till min Fader och er Fader, till min Gud och er Gud.' (Joh 20:13–17)

Påskens betydelse

Ibland tycks vårt firande av anmärkningsvärda händelser anta en jordisk prägel och vi inser inte till fullo betydelsen av varför vi firar händelsen. Det här gäller även påskan, när vi alltför ofta firar helgen i stället för den djupa betydelsen av Herrens uppståndelse. De måste verkligen vara olyckliga som ignorerar att Kristus är gudomlig, att han är Guds Son. Vi tycker

verkligen synd om dem som kallar uppståndelsens utomordentliga mirakel för "en subjektiv upplevelse för lärjungarna i stället för en faktisk historisk händelse".

Vi vet i sanning att allt detta är verkligt. Kristus talade om sig själv med Nikodemus:

"Det vi vet talar vi, och det vi har sett vittnar vi om, och vårt vittnesbörd tar ni inte emot." (Joh 3:11)

Och sedan minns vi att Petrus vittnade: "Därför skall hela Israels folk veta att denne Jesus som ni korsfäste, honom har Gud gjort både till Herre och Messias." (Apg 2:36)

"Ni förnekade den Helige och Rättfärdige ...

Livets furste dödade ni, men honom har Gud uppväckt från de döda. Det är vi

vittnen till." (Apg 3:14–15)

Petrus och Johannes stod inför rådet och sade djärvt:

"Så skall ni alla och hela Israels folk veta att den här mannen står frisk framför er i kraft av Jesu Kristi, nasaréns, namn. Honom korsfäste ni, men Gud har uppväckt honom från de döda ...

Hos ingen annan finns frälsningen. Inte heller finns det under himlen något annat namn, som givits åt människor, genom vilket vi blir frälsta." (Apg 4:10, 12)

När rådet tillrättavisade de två apostlarna och befallde dem att inte tala eller predika sådant i Jesu namn, svarade de och sade: "Döm själva om det är rätt inför Gud att lyda er och inte Gud?

Vi för vår del kan inte tåga med vad vi har sett och hört." (Apg 4:19–20)

”Med stor kraft frambar apostlarna vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse, och stor nåd var över alla.” (Apg 4:33)

Petrus vittnesbörd

Vi vet också att uppståndelsen är verklig. Den levande Petrus sade till rådet med förföljare:

”Våra faders Gud har uppväckt Jesus, som ni hängde upp på trä och dödade ...

Vi är vittnen till detta, vi och den helige Ande, som Gud har gett åt dem som lyder honom.” (Apg 5:30, 32)

I vördnad står vi framför den store Petrus som så till fullo hade mottagit en total försäkran, och som så värdigt hade påtagit sig ledarskapsrollen och myndighetsmanteln, och modet hos en som är inspirerad och säker. Vilken styrka han fick när han ledde de heliga och mötte världen med alla dess förföljare, otroende människor och svårigheter. Och medan han hela tiden upprepade sin absoluta kunskap, gläds vi åt hans uthållighet i att möta pöbelhopar och prelater, ämbetsmän som kunde ta hans liv, och när han djärvt

förkunnade den uppståndne Herren, Fridsfursten, den Helige och Rättfärdige, Livets furste, Prinsen och Frälsaren. Petrus var nu säkerligen förvissad, orubb-
lig, aldrig sviktande. Vi borde bli förvissade av hans orubblighet.

Petrus och Johannes sade följande när de vittnade om den uppståndne Herren: ”Vi för vår del kan inte tåga med vad vi har sett och hört.”

Paulus vittnesbörd

Paulus vittnesbörd verkar vara mycket slutgiltigt. Han hörde den uppståndne Kristi röst:

”Saul, Saul, varför förföljer du mig?” Och för att vara säker på hans identitet frågade Saul: ”Vem är du, Herre?” och fick följande försäkran: ”Jag är Jesus, den som du förföljer.” (Apg 9:4–5)

Och samme Paulus, som hade återfått sin styrka, som hade betjänats av prästadömet, som hade återfått sin förlorade syn, gick nu omkring i synagogorna och gjorde judarna i Damaskus svarslösa, ”när han bevisade att

Jesus är Messias”. (Apg 9:22)

Och senare kom Paulus till apostlarna i Jerusalem, och Barnabas, som talade för Paulus, ”berättade för dem, hur Saulus hade sett Herren på vägen och att Herren hade talat till honom, och att Saulus frimodigt hade predikat i Jesu namn i Damaskus”. (Apg 9:27)

Sedan fortsätter Paulus:

”Och när de hade fullbordat allt som var skrivet om honom, tog de ner honom från träet och lade honom i en grav.

Men Gud uppväckte honom från de döda,

och under många dagar visade han sig för dem som hade följt honom från Galileen upp till Jerusalem och som nu är hans vittnen inför folket ...

[Detta] har Gud uppfyllt åt oss, deras barn, genom att låta Jesus träda fram ...

Och att han har uppväckt honom från de döda, så att han inte mer kommer att vända tillbaka till graven.” (Apg 13:29–31, 33–34)

Joseph Smiths vittnesbörd

Vi blir upplyfta av vittnesbördet från den nutida

profeten Joseph Smith när han försäkrar folket om uppståndelsen. Äldste George A Smith citerar från Joseph Smiths sista offentliga tal i juni 1844, bara några dagar före det grymma mordet på honom:

"Jag är redo att frambäras som offer för detta folk, ty vad kan våra fiender göra? Endast döda kroppen och sedan är deras makt slut. Stå fasta, mina vänner, svikta aldrig. Sök inte att rädda ert liv, ty den som fruktar att dö för sanningen kommer att mista det eviga livet. Håll ut intill slutet så uppstår vi och blir som Gudarna är och regerar i celestia riken, furstendömen och eviga herradömen."¹

Jobs fråga och svar

Frågan som Job ställde har ställts av miljontals människor som har stått vid en närståendes öppna kista: "Kan en människa få liv igen som en gång dött?" (Job 14:14)

Och frågan har besvarats tillfredsställande för många av dem när en

stor, ljuvlig frid lagt sig över dem som himlens dagg. Och vid oräkneliga tillfällen har hjärtan som trötts av kvalfullt lidande blivit berörda av den frid som inte går att förklara.

Och när själens djupa frid har bringat en ny, varm tillförsikt till sinnen som varit bekymrade och hjärtan som krossats kan alla dessa människor säga med vår älskade Job:

"Men jag vet att min återlösare lever, och som den siste skall han träda fram över stoftet.

När sedan denna min sargade hud är borta, skall jag i mitt kött skåda Gud.

Jag själv skall få skåda honom, med egna ögon skall jag se honom." (Job 19:25–27)

Job uttryckte en önskan att hans vittnesbörd skulle tryckas i böcker och ristas i sten så att de generationer som följde honom skulle kunna läsa det. Hans önskan uppfylldes, ty frid har kommit till många själar när de har läst hans starka vittnesbörd.

Johannes syn

Och låt mig som avslutning läsa Johannes Uppenbararens syn:

"Och jag såg de döda, både stora och små, stå inför tronen. Och böcker öppnades, och ännu en bok öppnades, livets bok. Och de döda blev dömda efter sina gärningar, efter vad som stod skrivet i böckerna.

Och havet gav igen de döda som fanns i det, och döden och helvetet gav igen de döda som fanns i dem, och var och en dömdes efter sina gärningar." (Upp 20:12–13)

Och liksom den levande, grönskande våren följer på den dystra, dödsliknande vintern, förkunnar hela naturen den uppståndne Herrens gudomlighet, att han var Skaparen, att han är världens Frälsare och att han i sanning är Guds Son. ■

Standardiserad stavning, användning av stor bokstav och interpunktering; citat tillagt.

SLUTNOT

1. Joseph Smith, i *History of the Church*, 6:500; se också Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith, s 525.

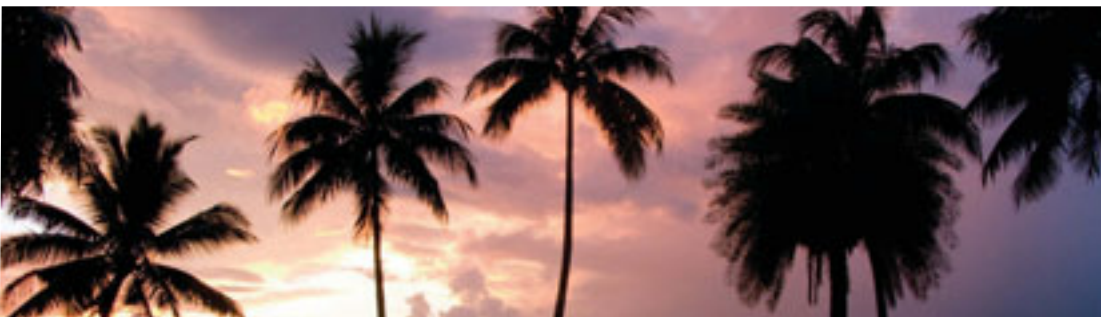
Don L Searle
Kyrkans tidningar

Fiji

George, Alitiana och Ryan Kumar.

Trons frukter

Fiji sågs en gång som ganska avlägset från resten av världen — en plats dit man kunde fly från problemen i en mer hektisk och stadsorienterad livsstil. Men inte nu längre. Flygplan, satelliter och global kommers tillför nu Fiji alla det moderna livets utmaningar som finns överallt annars i världen. Kyrkans medlemmar i Fiji bemöter de här utmaningarna på samma sätt som alla andra medlemmar runtom i världen: Genom trofast lydnad mot evangeliets principer.

Tre exempel från Fiji visar hur de här principerna formar liv.

Familjen Kumar

George Kumar försökte ta reda på hur han skulle kunna vara säker på att hans äldste son Ryan skulle ha en produktiv, moralisk livsstil. Men familjen Kumar hittade mycket mer än så: eviga evangeliessanningar som gav dem ett nytt, lyckligare sätt att leva.

Evangeliet livade upp familjen, säger broder Kumar. ”Vi tillbringar mer tid tillsammans — mer kvalitetstid, med öppnare relationer.” De har familjebön varje dag, och regelbundna hemaftnar är ett måste”, säger Ryan.

Det var Ryan som visade vägen in i kyrkan.

När Ryan var omkring 15 år var George Kumar

bekymrad över den väg som hans son kanske skulle följa i livet. George var orolig över att Ryan och hans vänner inte tillbringade tiden på ett produktivt sätt så han hittade ett sätt att omge sin son med ungdomar som uppförde sig

annorlunda. George pratade med en kusin som arbetar vid Fiji LDS Church College i Suva och fick veta att Ryan kunde bli antagen. (Den här skolan kan jämföras med högskolan eller gymnasiet.)

När Ryan hade börjat på skolan förbättrades hans uppförande. ”Det var de andra elevernas exempel”, säger han. Tidigare hade han tillbringat mycket tid med sina vänner i oproduktiva aktiviteter. Men när jag såg vilken skillnad det var på eleverna som gick på skolan så tappade jag intresset för att göra sådana saker”, förklarar han.

Ryan fick ett vittnesbörd om evangeliet och hans föräldrar var så förtjusta över förändringarna i hans liv att de glatt sade ja när han

bad dem om tillåtelse att få döpas och konfirmeras. Ryan släppte taget om sina gamla vänner. Han hade fått nya.

Men när han frågade sina föräldrar om de ville lyssna på missionärerna ”så var vi motsträviga”, minns George. Men de hade sett vilka förändringar evangeliet hade åstadkommit i Ryans liv så de förstod att kyrkan måste vara bra. Förändringen hos Ryan var så uppenbar att han under sitt tredje och sista år på skolan utsågs till ”huvudpojke”, en ära som vanligtvis reserveras för elever som har tillbringat

*En familj
upptäcker
sanningen, en
annan familjs
kärlek växer och
en ung kvinna
har tillitsfull tro.*

**Äldste Michael Kumar
medan han verk-
ade som missionär i
Utahmissionen Salt
Lake City Syd.**

alla sina skolår där.

Föräldrarna tyckte först att vissa förändringar hos Ryan var konstiga. Varför kunde de till exempel inte övertala

honom att äta första söndagen i månaden? Men när Ryan förklarade vad syftet med fastan var så förstod hans föräldrar att förändringarna i hans liv var mer djupgående än de tidigare hade insett.

Ryans yngre bror Michael hade också sett förändringarna hos sin bror och han lyssnade på evangeliet. "Ryan började gå på kyrkans aktiviteter och det som slog mig var att han alltid var så glad när han kom hem efteråt", säger Michael. "Jag tog faktiskt kontakt med missionärerna själv. Jag ville få lektionerna. Jag ville döpas och konfirmeras."

När missionärerna höll lektionerna för nya medlemmar för Michael efter hans dop började hans mamma Alitiana att lyssna. Det påverkade hennes make och snart hade både George och hans hustru egna vittnesbörd.

Ryan hade förmånen att döpa båda sina föräldrar 2006, en kort tid innan han åkte hemifrån för att verka som missionär i Nya Zeelandmissionen Wellington. Senare, innan Michael åkte iväg som missionär, hade han förmånen att följa med föräldrarna när de besökte templet. Äldste Michael Kumar kom till Utahmissionen Salt Lake City Syd i augusti 2008, strax efter det att Ryan hade kommit hem från Nya Zeeland.

Det visade sig bli svårt för broder och syster Kumar att betala tionde och sedan stödja en son ekonomiskt på missionen. Broder Kumars inkomst gick främst till att betala av huslån och andra utgifter. Men de gjorde de uppoffringar som krävdes. Hela familjen förstod behovet. När broder Kumar till exempel glatt sade att de skulle ha en "vanlig" middag den kvällen så visste hela familjen att det inte skulle bli något kött. "Det fanns dagar när vi bara åt bröd och varm choklad", minns Michael.

Ryan säger att han är tacksam för föräldrarnas uppoffringar. "Jag insåg att de verkligen är hängivna förbunden som de har ingått."

Ryans yngre bror säger att sedan deras omvändelse

"klarar vi av prövningar bättre som familj. Vår himmelske Fader har hjälpt oss."

Familjens omvändelse påverkade också snabbt andras liv. Två av Ryans och Michaels kusiner som hade kommit för att bo hos familjen Kumar valde också att lyssna på missionärslektionerna och bli medlemmar i kyrkan.

Välsignelserna som följt uppoffringarna som familjen Kumar har gjort har varit både timliga och andliga, säger broder Kumar. De har fått pengarna att räcka till alla sina behov. Och när Michael hade åkt iväg som missionär fick broder Kumar ett nytt jobb som han hoppas gör att han kan betala av huslånet snabbare.

Men de andliga välsignelser som familjen Kumar har fått har varit viktigare. George och Alitiana växer i sina kallelser — han som äldstekvorumpresident i Lami andra församling i Suva norra stav, och hon som andra rådgivare i församlingens Primärorganisation.

Ryan säger att det nu är stor skillnad på hans eget perspektiv på livet och på många av hans kamraters. "Jag har alltid något att göra — något som bygger upp riket." Om sina framtidsplaner säger han att evangeliet gör att de troende "ser på saker och ting ur ett evigt perspektiv".

George och Alitiana Kumar hade båda fått undervisning om kristna lärdomar innan de fick höra talas om evangeliet. Men de hade inte funnit någon tröst i det som de fått undervisning om. "I andra religioner", säger broder Kumar, "får man lära sig att vara rädd för Guds vrede. Men Jesu Kristi försoning ger oss en andra chans."

Familjen Kumar försöker göra det mesta av den andra chansen.

Familjen Naivaluvou

Peni och Jieni Naivaluvou dubblerade storleken på sin familj när de tog fyra flickor från Vanuatu som inneboende som gick på Fiji LDS Church College. Men familjen Naivaluvou ser inte det som någon uppoffring. De känner att de blivit storligen välsignade för att de gjort det. En av välsignelserna, anser de, är lilla Hagoth som föddes i januari 2009.

I början av 2008 hörde biskop och syster Naivaluvou från Tamavua församling i Suva norra stav att två unga

studerande från Vanuatu behövde någonstans att bo, så paret Naivaluvou såg över sin situation. Sönerna Soane, 18 år, och Ross, 16 år, studerade vid en skola i Tonga, deras förfäders land. De båda flickorna från Vanuatu bodde, med hög hyra för föräldrarna, hos en familj i Suva som inte var medlemmar i kyrkan. Flickorna skulle

Biskop och syster Naivaluvou tänker inte på vad de kanske har fått uppoffra genom att ta in fyra nya familjemedlemmar. I stället tackar de för välsignelserna som de fått.

vara bra sällskap för den då 13-åriga Andrea Naivaluvou. Andrea studerar också vid kyrkans skola och kom hem på eftermiddagarna, innan föräldrarna hade slutat jobba. Så broder och syster Naivaluvou bestämde sig för att inbjuda de två flickorna från Vanuatu att bo hos dem utan kostnad.

Flickorna insisterade på att hjälpa till med kostnaderna men de var ändå mindre än hälften av vad de hade betalat tidigare — en välsignelse för deras familjer.

I april kom ytterligare två flickor från Vanuatu på besök och tyckte om atmosfären hemma hos familjen Naivaluvou. En kort tid senare frågade de här två flickorna om de också kunde få komma och bo där. Familjen

Längst fram: Peni, Jieni och Andrea Naivaluvou. Längst bak: Soane och Ross Naivaluvou.

Templet i Suva på Fiji.

Naivaluvou lät dem glatt komma.

Hur fungerade det att ha fyra extra ungdomar i hemmet? ”Vi har utvecklat ett så starkt band mellan oss att de är mer som våra döttrar”, säger biskop Naivaluvou. Paret Naivaluvou gjorde det klart från början att flickorna skulle behandlas som en del av familjen. De fyra flickorna från Vanuatu är faktiskt släkt med varandra, men hemma hos familjen Naivaluvou behandlade de varandra som systrar med samma föräldrar. Andrea Naivaluvou lärde sig också acceptera dem ”som mina systrar”, säger hon. De äldre flickorna höll uppsikt över henne och hjälpte till med läxor när så behövdes. De fyra flickorna började kalla biskop och syster Naivaluvou för *Ta* och *Na*—”pappa” och ”mamma” på fijienska.

Det här kan vara första gången, säger syster Naivaluvou, som flickor från Vanuatu som går på kyrkans skola har kunnat bo hos en medlemsfamilj. När pappan till en av flickorna kom på besök uttryckte han sin stora tacksamhet till paret Naivaluvou för den kärlek de hade visat hans dotter.

Syster Naivaluvou påpekar att en av flickorna, dotter till en distriktspresident på Vanuatu, var ett stort exempel för deras familj genom sin tro. Biskop Naivaluvou säger att hennes exempel hjälpte hans familj att ha skriftstudier och be som familj mer regelbundet.

Både broder och syster Naivaluvou säger att de har välsignats timligen tack vare att de har delat med sig till andra. Deras resurser har räckt längre. Och syster Naivaluvou tror att välsignelsen att ha blivit gravid igen efter 13 år är knuten till deras villighet att visa kärlek till andra.

När paret Naivaluvous två söner kom hem efter skolarbetet

Vilket råd skulle Asenaca Ramasima (till höger) ge andra ungdomar? ”Håll fast vid evangeliet och lyssna alltid på dina föräldrar. Du kanske tror att du vet bättre än dem, men det är troligt att de förstår sådant som du inte har lärt dig än.”

i Tonga accepterade också de de unga kvinnorna som en del av familjen. Men Soane kan kanske ursäktas för att han inte kan se flickorna precis som systrar. Han utsågs som kavaljer till en av de unga kvinnorna till studentbalen. Han var en riktig gentleman.

När de fyra flickorna hade avslutat skolarbetet och skulle återvända hem till Vanuatu i slutet av 2008 var det hjärtslitande att ta farväl, minns biskop Naivaluvou. Det var som att ta farväl av fyra döttrar för honom och hans hustru. Och när ett nytt skolarbete började 2009 välkomnade broder och syster Naivaluvou glatt tillbaka sina fyra ”döttrar” — plus två till.

Med bara fyra sovrum i huset kan några undra hur de kan ge plats åt sex unga kvinnor förutom sin egen dotter och en ny bebis. Men familjen Naivaluvou funderade snabbt ut det utan svårigheter.

Det handlade trots allt inte om personligt utrymme. Det handlade helt enkelt om att utöka kärlekskretsen.

Asenaca Ramasima

År 2008 fick Asenaca Ramasima två av de troligtvis mest prestigefyllda elevutmärkelseerna vid Fiji LDS Church College. Först utnämndes hon till primus, eller bästa elev på skolan. Med den utmärkelsen följer ett stipendium. Men hon fick också utmärkel-

sen ”Lion of the Lord” som ges till exemplariska seminarieelever. Hon värdesätter den andra utmärkelsen ännu mer än den första eftersom den påminner henne om hur hon har försökt tillämpa sin tro på sin himmelske Fader varje dag.

Asenaca har fått sin beskärda del av svårigheter i livet fastän hon bara är 19 år. Och ändå utstrålar hon glädje — glädje i vetskapen om att hon har en evig familj tack vare att de beseglades i templet i Suva 2001 och glädje i vetskapen om att hennes himmelske Fader känner och älskar henne.

Asenaca är den yngsta av fem barn, efter fyra bröder. När pappan dog, minns hon, uppmanade hennes äldsta bror, som då verkade som missionär, alla att komma ihåg att de inte hade förlorat sin far. Han skulle alltid vara nära dem.

Hennes bröder blev familjens försörjare och deras mamma blev en andlig "sammanbindare" som fick dem att hålla ihop. Barnen har haft nytta av att följa sina föräldrars exempel.

"Pappa var alltid till inspiration för mig. Han sade alltid: 'Arbeta hårt, arbeta hårt'", säger Asenaca med mild röst. Genom att arbeta hårt i skolan har hon hedrat sin far och

hjälpit sin mor. Stipendiet som kom med primusutmärkelsen är ett värdefullt bidrag till studiekostnaderna som Asenaca har åstadkommit.

Föräldrarnas exempel gav henne också en grund för den andliga utbildningen. "Vi fick undervisning hemma varje dag genom att läsa skrifterna som familj och de lärdomar som kom från våra föräldrar", säger Asenaca. Hennes mamma, tillägger hon, fortsätter att bygga på den grunden för familjen.

Asenacas egna regelbundna skriftstudier hjälper henne att uppehålla och stärka sin tro på Jesus Kristus. Hon tar sig tid till att studera skrifterna oavsett hur hennes schema ser ut.

Tron på Jesus Kristus har hjälpt henne att hålla sig nära sin himmelske Fader så att hon kan be om hans vägledning. "Jag vet att han alltid är där", säger hon. "Om jag gör det han vill att jag ska göra så finns han där för mig, och hans Ande bekräftar det som är rätt."

Den vägledningen är viktig när några unga kvinnor i hennes ålder försöker övertala henne att "ha roligt" på deras sätt — genom att dricka, röka och bryta mot kyskhetslagen. Men "allt sådant går emot mitt samvete", säger Asenaca, och tack vare sin tro och tryggheten hon känner genom sin himmelske Faders vägledning, "kan jag säga nej".

Genom att tjäna i kyrkan, säger hon, har hon kunnat stärka självförtroendet på ett sätt som inte hade varit möjligt annars. Det blir viktigt när hon avslutar studierna vid kyrkans skola för hon hoppas på att bli antagen till Brigham Young-universitetet i Provo i Utah, eller till BYU-Hawaii, för att studera bokföring och redovisning.

De här universitetet ligger långt från hemmet i jordbruksområdet i utkanten av Suva. Känns det inte lite skrämmande att åka så långt hemifrån? Asenaca funderar över frågan ett ögonblick och ler sedan stort. Jo, svarar hon — men hon gör det för att kunna uppnå sina mål.

Det är lätt att tro på att Asenaca kommer att göra det hon säger. Hittills har hon lyckats mycket bra med att uppnå sina mål. Och liksom andra trofasta medlemmar på Fiji har hon upplevt både andlig och timlig tillväxt genom att utöva tro och hålla buden. ■

Han hedrade min begäran

När jag döptes som 18-åring visste jag att Jesu Kristi evangelium skulle bli ett sätt att leva. Jag kände hur viktigt och allvarligt det var att följa evangeliets normer, och genom att göra det har mitt liv välsignats på många sätt.

En evangelieprincip som verkligen är viktig för mig är att hedra sabbatsdagen. Det gör att jag får ett avbrott i mina dagliga rutiner och kan inrikta tankarna på min himmelske Fader.

"Jag vill att alla kommer hit och arbetar under de kommande två helgerna", sade min chef. Mitt hjärta sjönk. Jag visste att det innebar att jag skulle behöva arbeta på söndagarna.

Jag arbetar för ett turistföretag i Costa Rica. I den industrin arbetar folk vanligtvis på söndagar. När jag började på jobbet berättade jag att jag var medlem i kyrkan. Jag begärde att få vara ledig på söndagar och det beviljades.

På grund av min ovanliga begäran blev mina kolleger och min chef nyfikna. De ställde många frågor om min tro. Med tiden fick jag möjlighet att förklara för dem om sådant som sista dagars heliga tror på. I många fall fick jag deras respekt när jag förklarade olika lärdomar i evangeliet.

En dag samlade chefen alla anställda för ett tillkännagivande. "Jag vill att alla kommer hit och arbetar

under de kommande två helgerna", sade han. Hjärtat sjönk. Jag visste att det innebar att jag skulle behöva arbeta på söndagarna.

Men sedan fortsatte chefen: "Det vill säga, alla utom Juan Carlos. Vi vet att inget kan få honom att komma och jobba på söndagar."

Jag kände mig så lättad. Min chef hade hedrat min begäran! Tack vare mitt uppförande och normerna jag följde på arbetet hade jag vunnit hans respekt. Till följd därav var han villig att hedra min tro.

Jag vet att Herren välsignar oss när vi prioriterar evangeliets normer i vårt liv. ■

Juan Carlos Fallas Agüero, San José, Costa Rica

Också när syster Taamino hade fyllt 80 arbetade hon i möteshusets blomsterrabatter med att rensa ogräs och göra fint. Det var hennes sätt att fortsätta tjäna Herren.

Välsignad av Mama Taamino

När jag träffade Taumatagi Taamino var jag en ung missionär som verkade i mitt eget land. Syster Taamino var en gammal änka som blivit böjd av ålder och hårt arbete, men hon bredde alltid ut armarna för att välkomna min kamrat och mig och kyssa oss på båda kinderna, som seden är i Franska Polynisien.

Syster Taamino var bräcklig och hon gick långsamt med bestämda steg, men hon tog hand om alla. Hon såg till och med till att min kamrat och jag alltid hade rena, strukna kläder. Barnen älskade att vara med

henne för hon välkomnade dem alltid och lyssnade på vad de hade att säga. Hon levde ett enkelt liv i en tvåa, omgiven av sand, palmträd, familj och vänner. Av respekt kallade alla henne för "Mama Taamino".

Presidenten för Tahitimissionen Papeete hade gett min kamrat, äldste Tchan Fat, och mig i uppdrag att förbereda en grupp på 80 medlemmar för att ta emot sin begåvning och beseglas som familjer i det närmaste templet — templet i Hamilton på Nya Zeeland, fem timmar bort med flyg. Mama Taamino hade rest till templet

varje år i sex år, och i år skulle hon åka igen. Jag undrade hur hon hade råd med sådana dyra resor när hon hade så små inkomster. Sex år senare fick jag veta varför.

År 1976 inspekterade jag regelbundet stavens möteshus som president för Papeete stav. En dag vid lunchtid var jag i kapellet i Tipaerui. Vid det tillfället hade vi betalda vaktmästare, och där fann jag Mama Taamino, som nu var bortåt sjuttio. Hon arbetade som vaktmästare för att hjälpa till att försörja sin stora familj. Hon hälsade mig välkommen med sitt vanliga "kom och ät", men jag svarade: "Mama Taamino, du är ingen ungdom längre, och till lunch har du bara en liten bit bröd, en liten burk sardiner och en liten flaska juice. Tjänar du inte tillräckligt för att kunna äta mer än så?"

Hon svarade: "Jag sparar så att jag kan åka till templet igen." Mitt hjärta smälte av beundran för hennes exempel på kärlek och uppoffringar. Mama Taamino reste till templet i Nya Zeeland nästan femton gånger — varje år tills templet i Papeete invigdes i oktober 1983. Under invigningen strålade hon av glädje.

År 1995, den här gången som missionspresident, träffade jag Mama Taamino igen. Hon hade flyttat tillbaka till atollen Makemo, inte långt från platsen där hon föddes. Hon var då över 80 år och kunde inte längre gå, men rynkorna i ansiktet uttryckte frid, tålamod och en djup kunskap om livet och evangeliet. Hon hade fortfarande ett vackert leende och hennes ögon

lyste av ren kristuslik kärlek.

Tidigt morgonen därpå fann jag henne sittande i en av blomster-rabatterna utanför möteshuset där hon rensade ogräs och gjorde fint. En av hennes söner hade burit henne dit. När hon var klar med ett område använde hon händerna och armarna för att förflytta sig till nästa. Det var hennes sätt att fortsätta tjäna Herren.

Sent på eftermiddagen när jag höll tempelrekommendationsintervjuer, tog någon Mama Taamino till skuggan under trädet nära kapellet där jag satt. Hon ville ta tillfället i akt att besvara varje fråga som krävdes för att få en tempelrekommendation.

"Jag kan inte åka till templet längre", sade hon. "Jag håller på att bli gammal och sjuk, men jag vill alltid ha en giltig tempelrekommendation med mig."

Jag förstod hur gärna hon ville besöka templet, och jag visste att hennes längtan hade accepterats av Gud. En kort tid därefter lämnade hon sitt jordiska tabernakel för att förena sig med dem som hon trofast hade tjänat i Herrens hus. Hon tog ingenting med sig utom sin tro, sitt vittnesbörd, sin vänlighet, sin kärlek och sin villighet att tjäna.

Mama Taamino var en sann polynesisk pionjär vars exempel välsignade många av hennes bröder och systrar — inklusive mig. ■

Victor D Cave, kyrkans tidningar

Taylors talang

Kan du tala om för mig vilka talanger Taylor har som jag kan berätta om för klassen?" frågade min åttaårings primärlärare. Hon hade ringt eftersom Taylors klass skulle prata om talangerna de hade fått av sin himmelske Fader.

Jag blev alldeles tom i huvudet. Jag tänkte tillbaka på de senaste åtta åren och försökte komma på något. När Taylor var fyra dagar gammal fick han en hjärninfarkt som ledde till omfattande hjärnskador och okontrollerbara epileptiska anfall. Han kan inte se, prata eller kommunicera. Han har inte blivit äldre än sex månader när det gäller hans mentala utveckling. Han

tillbringar största delen av sina dagar i en rullstol medan vi tar hand om honom och försöker se till att han har det bekvämt.

Vi jublade när han lärde sig att skratta eller dricka från en speciell mugg, och vi firade när han kunde ställa sig upp och gå några steg. Men medan vi jublade och firade på utsidan grät vi inombords i vetskapen om att de här små bedrifterna förmodligen var så långt som Taylor skulle komma. Jag trodde inte riktigt att det var det som hans primärlärare ville höra.

Jag harklade mig och svarade besvärat: "Taylor har egentligen inga talanger som jag kan komma på."

Den här vänliga systemen förändrade sedan för alltid min relation till

"Jag har sett de andra barnen lära sig att dra runt på Taylors rullstol, öppna dörrar för honom och övervinna sin rädsla", sade min sons primärlärare till mig.

min son genom sitt svar.

"När jag funderade på den här lektionen så insåg jag att alla Guds barn har en talang", sade hon. "Jag skulle vilja säga att Taylors talang är att han lär andra att tjäna. Om det går bra för din del skulle jag vilja prata med klassen om hur jag har lagt märke till Taylors talang här i kyrkan. Jag har sett de andra primärbarnen dra runt med rullstolen, öppna dörrar för honom och övervinna rädslan att torka honom om munnen när det behövs. Jag tycker det är en stor talang som han välsignar vårt liv med."

Jag mumlade instämmande och vi sade tyst hej då till varandra. Jag undrar om den primärläraren visste vilken stor inverkan det samtalet skulle ha på mitt liv. Taylor förändrades inte. Han behöver fortfarande en hel del omsorg. Sjukhus, läkare och terapeuter tar fortfarande upp en stor del av mitt liv. Men mitt perspektiv förändrades och jag började lägga märke till hans talang.

Jag såg hur människor runt omkring oss förändrades medan de försökte ta hand om honom. Jag lade också märke till hur han påminner oss om att ta det lugnt, lägga märke till hans behov och bli mer medlidssamma, observanta och tålmodiga.

Jag vet inte vilket syfte Gud har med att låta Taylor få så svåra utmaningar, men jag tror att hans primärlärare gav mig en liten ledtråd. Han är här för att dela med sig av sin talang. Han är här för att ge oss möjlighet att lära oss hur man tjänar. ■

Heather Hall, Utah, USA

Ring en ambulans!

Ar 1991 när jag höll på att lägga golvet på loftet i vårt hus kände jag en skarp smärta i mitt vänstra öga. Smärtan, som kändes som om det kom från en glasskärva, spred sig snart till hela huvudet. Jag fortsatte att arbeta tills smärtan tvingade mig att gå till mitt sovrum och vila.

Men så fort jag lade mig ner fick jag en maning från den stilla och milda rösten. "Ställ dig upp", sade Anden. "Somna inte."

När jag hade funderat på varningen och vad jag skulle göra bestämde jag mig för att ta en av tabletterna som min mamma tog för sina migränanfall. Jag gick till mina föräldrars rum och hittade tabletterna, men när jag skulle öppna burken hörde jag rösten igen: "Ta inte någon tablett."

En liten stund senare hörde jag rösten en tredje gång: "Du behöver ringa efter en ambulans — nu!"

Jag hade aldrig ringt ambulanstjänsten tidigare men nu gjorde jag det omedelbart. Det kom snart en ambulans och två sjukvårdare lade mig på en bår. Det sista jag minns var att de frågade efter mitt namn. Sedan slocknade jag.

Jag vaknade senare på intensivvården på sjukhuset. Jag var fortfarande svag och påverkad av bedövningsmedel men jag minns att jag kände händer som låg på huvudet medan min pappa och min biskop gav mig en välsignelse. Jag hörde orden: "Du kommer att bli fullt

Smärtan i mitt vänstra öga spred sig snart till hela huvudet. Så fort jag lade mig fick jag en maning av den stilla och milda rösten: "Ställ dig upp. Somna inte."

återställd, som om inget hade hänt."

Efter tre dagar på intensivvården och ytterligare fyra dagar på en annan avdelning kunde jag till slut åka hem. Det var först då jag fick veta att jag hade fått en hjärnblödning. Kirurgen som opererade mig sade senare att jag var "våldigt nära döden" och att jag skulle ha dött om jag hade tagit en migräntablett.

I dag är jag frisk och kry och tacksam för att Herren vägledde mina tankar den dagen. Jag har beseglats i templet till min kära hustru och vi har fem underbara barn.

Jag tackar min himmelske Fader och min Frälsare, Jesus Kristus, för det under som livet är. Jag strävar varje dag efter att få ut det mesta av tiden de har gett mig, och jag minns tacksamt det beskyddande inflytandet från Andens röst. ■

Simon Heal, Queensland, Australien

Nephis berättelse, min berättelse

Jakes telefonsamtal gjorde mig förtvivlad, men jag fann hopp i en forntida profets exempel.

Anonym

Några år efter min universitetsexamen satt jag en kväll på en hemafton tillsammans med andra unga ensamstående vuxna i min församling. Vi hade bjudits hem till en rådgivare i stavspresidentskapet och hans hustru höll lektionen.

Vi läste berättelsen om när Nephi och hans bröder gick för att hämta mässingsplåtarna hos Laban. (Se 1 Nephi 3–5.) Vår lärare pratade om modet och ihärdigheten som Nephi visade. Sedan tittade hon upp på vår lilla grupp. Hennes blick var genomträngande.

”Nephi och hans bröder hade fått ett svårt uppdrag”, påpekade hon. ”Det krävdes flera försök, och inget av dem var enkelt. Men det var värt den ihärdiga ansträngningen. Till följd av att Nephi fick tag på skrifterna kunde han hindra sin familj från att ’[nedsjunka] och förgås i otro’. (1 Nephi 4:13)

”Det kommer att finnas ’plåtar’ i era liv”, fortsatte hon. ”Ni kanske måste visa ihärdighet när det gäller att fullfölja utbildningen. Ni kanske behöver vara modiga när ni ska gå ut på träffar. Oavsett vilka upppoffringar, hinder, bakslag eller hjärtesorger ni

får uppleva — oavsett vad som krävs för att bevara er framtida familj och hindra dem från att nedsjunka i otro — så måste ni gå tillbaka och hämta plåtarna.”

Det var en bra liknelse tyckte jag. Jag förpassade den till minnet för senare användning. Just då kände jag inte att det fanns så många hinder i livet. Jag var klar med skolan, jag tyckte om mitt jobb och jag hade umgåtts med en jättefin kille — en vän sedan länge som det hade blivit lite allvarligare med — i omkring fyra månader. Jag kunde inte vara nöjdare med hur saker och ting utvecklade sig.

Flera månader senare hade min relation till Jake (namnet har ändrats) utvecklats en hel del. Men Jakes föräldrar hade skilt sig för ett flertal år sedan och deras separation påverkade honom fortfarande djupt. Han var rädd för att om vi gifte oss så skulle det ta slut precis som det hade gjort för hans föräldrar.

Jag sade att jag var villig att ge honom tid — mycket om han behövde det — för att klara ut saker och ting i sitt sinne och hjärta. Vi pratade om att fatta beslut som var baserade på tro i stället för på rädsla.

Vi pratade om handlingsfrihetens roll och om det faktum att han inte behövde tro att hans föräldrars väg automatiskt också skulle bli hans öde. Och vi pratade om Jesu Kristi försoning och om Frälsarens förmåga att hela våra hjärtan.

Våra samtal verkade lätta på hans oro en del och vår relation fortsatte som vanligt. När han sedan ringde mig en lördagseftermiddag för att göra slut så blev jag mer än förvånad. Han sade att han inte kunde tänka sig att gifta sig med mig — eller med någon annan. Han trodde helt enkelt inte på äktenskapet längre.

Under timmen som följde gick vi åter igenom det vi redan hade diskuterat, men jag kunde inte övertala honom. Han viskade: ”Jag är så ledsen”, och lade på luren. Jag satt stilla på min säng medan tårarna rann nerför ansiktet, helt bedövad.

Efter en liten stund knackade min rumskamrat på dörren. ”Följer du med till stavskonferensen?” frågade hon. Jag kände inte för att gå någonstans eller göra någonting, men jag tog på mig en klänning och satte mig i hennes bil.

Maningen att "gå tillbaka och hämta plåtarna" handlade inte bara om Nephi som gick tillbaka för att hämta en helig uppteckning. Den handlade också om mig.

När vi kom fram var kvinnan som hade hållit den där hemaftonslektionen för flera månader sedan den första personen jag såg. Ingen av oss sade något men våra ögon möttes, och inom mig hörde jag en röst uttala mitt namn och säga: "Gå tillbaka och hämta plåtarna."

På något sätt förstod jag till fullo vad den maningen betydde. Den handlade inte bara om en forntida profet som gick tillbaka för att hämta en helig uppteckning. Den handlade också om mig. Den innebar att även om Jake inte trodde på äktenskapet så kunde jag fortfarande göra det. Jag kunde hoppas på det och be för det och arbeta för det — inte på ett längtansfullt, drömmande sätt, utan på ett trovisst, aktivt sätt, genom att förbereda mig dagligen därför att det är Guds

plan för sina barn. Det betydde inte att jag behövde gå tillbaka till Jake och vara med honom tills han gav med sig när det gäller äktenskap. Det betydde inte heller att jag var tvungen att börja träffa någon annan med en gång. Det var okej att ta lite tid till att sörja och läka.

Men under tiden kunde jag undvika att vada i självömkan. Jag kunde motstå frestelsen att vara spydig i fråga om Jake — eller män i allmänhet. Jag kunde söka efter vänner som tror på äktenskapet och se fram emot det. Och liksom Nephi kunde jag lita på en kärleksfull himmelsk Fader som inte ger några befallningar — vare sig det gäller att hämta forntida skriftuppteckningar eller att gifta sig och bilda familj — utan att bereda en väg för oss så att vi kan utföra det.

Jag arbetar fortfarande på det men har ännu inte lyckats. Jag har inte gift mig än, men jag är tacksam för alla trevliga träffar jag har varit ute på — upplevelser som berikats av en större kunskap om den roll som ihärdighet spelar i fråga om rättfärdiga mål.

Jag känner mig också tröstad och tillitsfull av vetskapen om vad äldste Richard G Scott i de tolv apostlarnas kворum lärde oss om Nephis mönster för ihärdighet. Han sade:

”Efter två fruktlösa försök var Nephi fortfarande full av förtröstan. Han kröp in i staden och gick fram emot Labans hus utan att han hade alla svaren. Han sade: ’Och jag led- des av Anden utan att på förhand veta vad jag skulle göra’, och tillade sedan med betoning på varje stav- else: *’Ändå gick jag framåt.’* (1 Nephi 4:6–7; kursivering tillagd.)

Nephi var villig att försöka gång på gång och han ansträngde sig till det yttersta. Han visade tro på att han skulle få hjälp. Han vägrade bli miss- modig. Och eftersom han agerade, förtröstade på Herren, var lydig och

använde den fria viljan på rätt sätt, fick han vägledning. Han blev inspirerad steg för steg tills han klarat uppgiften, och som hans mor uttryckte det, fick den *’kraft* varigenom de kunde utföra det som Herren hade befallt dem’. (1 Nephi 5:8; kursivering tillagd.)”¹

Den här principen om ihärdighet är förstås inte begränsad till träffar. Den kan också tillämpas av dem som är kroniskt sjuka och inte vet om de kan möta ännu en smärtefylld dag; av ett par som strävar efter att arbeta sig igenom svårigheterna i sitt äktenskap; av föräldrar som år efter år ber för ett barn som gått vilse; av en tonåring som blir retad i skolan på grund av sin tro; av missionärer som har arbetat i flera dagar utan att få undervisa en lektion. På något sätt har vi alla fått befallningen att gå tillbaka och hämta plåtarna.

Och liksom Nephi kan vi göra det. Med mod, ihärdighet och tro kan vi göra *allt* Herren har befallt oss. ■

SLUTNOT

1. ;Richard G Scott, ”Hur vi lär oss känna igen svaren på våra böner”, *Nordstjärnan*, jan 1990, s 29–30.

GE ALDRIG UPP

”Uthållighet är en positiv, aktiv egenskap. Det är inte att lättjefullt, passivt vänta och hoppas på att något bra ska inträffa. Det ger oss hopp genom att vi får hjälp att inse att de rättfärdiga inte miss- lyckas så länge de inte ger upp och slutar försöka på nytt.”

Se äldste Joseph B Wirthlin (1917–2008) i de tolv apostlarnas kворum, ”Ge aldrig upp”, *Nordstjärnan*, jan 1988, s 6.

Äldste Marvin J Ashton (1915–1994)

i de tolv apostlarnas kворum

Ett bra och meningsfullt liv är vad Gud önskar mest för oss. Livet ska levas väl oavsett vilka omständigheter vi befinner oss i. Det ska inte förekomma någon väntetid ...

Vi måste alla ha bra prioriteringar och mål. Var inte hård mot dig själv i din självrannsakan. Bedöm i stället dig själv efter om du följer Jesu Kristi evangelium eller inte.

Jag tycker om levnadssättet som min vän Carol Clark ger uttryck för ... när hon säger att utmaningen inte är att vänta på ett framgångsrikt sätt utan leva ett rikt, fullkomligt och glädjefullt liv. Målet är inte att vänta på rätt per- son utan att vara rätt person.

”Det verkligt roliga med livet ligger i att övervinna hinder medan man ändå glatt hoppas på att allt ska ordna sig ... Jag medger gärna att ett liv utan att få mina drömmar uppfyllda har haft en mildrande och ödmjuk- ande effekt på mig eftersom det har varit så svårt. Men jag har ankaret till hands, och eftersom jag har det kan jag sträva framåt, även om jag än i dag inte har funnit kärleken — det som jag har önskat mer i livet än något annat utom själva rättfärdigheten ...

Förra sommaren klagade jag inför en vän som inte var medlem att jag var helt utmattad och inte hade något roligt. Jag levde som en robot. Helt

Bli ditt bästa jag nu

osympatiskt sade hon: 'Vad tror du att det här är? En generalrepetition? Det här är ditt liv, Carol. Fixa det.' Jag förväntade mig en klapp och ett vänligt ord. I stället fick jag en verklighetsåterställande kalldusch. Hon hade förstås helt rätt. Jag satte inte värde på mitt liv, så jag kände inte att det hade något värde. Jag gick hem, läste liknelserna om såningsmannen och talenterna, och gjorde en omgruppering." (*A Singular Life*, redigerad av Carol L Clark och Blythe Darlyn Thatcher [1987], s 35–36)

Bröder och systrar, gör en omgruppering om det är det som behövs.

Vänta inte. Fyll i stället ert liv med tjänande, utbildning, personlighetsutveckling, kärlek till alla och andra sådana meningsfulla egenskaper. Lev varje dag med ett ändamål ...

Jag rekommenderar att du lär känna din Fader i himlen. Lär dig älska honom. Kom alltid ihåg att han älskar dig och att han ger dig vägledning och stöd om du bara ger honom chansen. Inkludera honom i ditt beslutsfattande. Inkludera honom i dina hjärtesorger och bedrävelser. Inkludera honom när du bedömer ditt personliga värde. "Ty se, detta liv är

tiden för människorna att bereda sig att möta Gud, ja se, detta livets dag är dagen för människorna att utföra sina verk." (Alma 34:32)

Medan du strävar efter att bli ditt bästa jag ska du dagligen kommunicera med din himmelske Fader som känner dig bäst av alla. Han vet vilka talanger och vilka starka och svaga sidor du har. Du är här på jorden vid den här tidpunkten för att du ska utveckla och förfina de här egenskaperna. Jag lovar att han hjälper dig. Han är medveten om dina behov. ■

Från "Be a Quality Person", Ensign, feb 1993, s 64–67; standardiserad interpunktion.

"Hur kan jag ha rena tankar när jag ser så mycket omoral omkring mig?"

Det kan kännas som om du inte kan gå någonstans i dag utan att se personer som är oanständigt klädda, antingen omkring dig eller i media. Du kanske inte alltid kan kontrollera din omgivning, men du kan kontrollera dina tankar.

Om du ser en oanständigt klädd person kan du snabbt titta bort eller förflytta dig från situationen. Om du får orena tankar, välj då att inte hålla dig kvar vid dem utan träng bort dem med rena tankar. "Pryd ständigt dina tankar med dygd. Då skall ... den Helige Anden [vara] din ständige led-sagare." (L&F 121:45–46) När du har rena tankar blir du gladare och har Andens inflytande hos dig.

Gör det till en vana att alltid tänka rena tankar. Försök att vara med människor som klär sig anständigt och undvik situationer där du kan se oanständig klädsel. Be din himmelske Fader att han ska hjälpa dig. Lär dig psalmer eller skriftställen utantill så att du har bra saker att tänka på när du blir frestad. Läs skrifterna regelbundet och besök templet om så är möjligt. När du ser någon som klär sig oanständigt kan du tänka på något positivt. ■

Vi är inte av världen

Vi bör komma ihåg att vi är i världen men inte av världen. Vi är speciella söner och döttrar till vår älskade himmelske Fader. Av den anledningen frestar motståndaren oss ännu mer, men vi måste vara starkare än frestelsen. Världsliga personer kanske klär sig oanständigt utan att veta att kroppen är ett heligt tempel. Men sista dagars heliga har den kunskapen. Därför bör vi hålla oss dygdiga och rena. Om dåliga tankar invaderar vårt sinne bör vi omedelbart be om hjälp från vår himmelske Fader genom bön, för det finns ingen som kan hjälpa oss bättre än han.

Dayana H, 19 år, São Paulo, Brasilien

Be dina vänner om hjälp

Som den enda medlemmen i sexan i min skola möts jag av vulgärt språk, oanständighet och trycket att följa gruppen. Men i början av skolåret förklarade jag mina normer

för mina vänner och att jag håller fast vid dem oavsett vad som händer. Under månaderna som gått har de lärt sig mer om mina värderingar. Dina vänner hjälper dig om du förklarar dina värderingar och normer för dem. Mina vänners inställning, kläder och språk har förändrats till det bättre. Jag har lärt mig att om de verkligen är dina vänner så hjälper de dig att tänka rena tankar och att hålla dig på den raka och smala stigen.

Celia N, 12 år, Virginia, USA

Bön hjälper

Medan jag kämpade för att hålla mina tankar rena upptäckte jag att bön är det bästa sättet att hålla sinnet rent och låta Andens inflytande vara med mig vart jag än går. När jag varje morgon ber min himmelske Fader hjälpa mig ha rena tankar och ge mig vägledning under dagen och tackar honom varje kväll så har jag en bättre relation till honom och jag får hjälp att vända mig bort från oanständighet och hålla mina normer. En bön varje morgon och kväll kan hjälpa dig inbjuda Anden att vara med dig medan du ställs inför världsliga motgångar. "[Var] ståndaktiga och orubbliga, alltid rika på goda gärningar." (Mosiah 5:15)

Gunnar R, 16 år, Wisconsin, USA

Vi är tempel

Kritisera ingen för att de klär sig oanständigt, för du behöver ha bra tankar. Var ett exempel för dem genom att visa att du följer

kyrkans normer. Och hjälp andra genom att visa kärlek och tala om för dem att vår himmelske Fader älskar dem och vill att de ska vara moraliskt rena både när det gäller handlingar och tankar. Renhet är nödvändigt för vår frälsning, för vi är vår Guds tempel.

Maricris B, 19 år, Quezon, Filippinerna

Följ evangeliets lärdomar

Jag vet att vi kan ha rena tankar genom att studera skrifterna och tillämpa dess lärdomar. När vi tillämpar alla de värderingar som lärs ut i kyrkan, läser *Vägledning för de unga* och besöker templet kan vi ha rena tankar.

Jossi O, 16 år, Antioquia, Colombia

Sinnet är som en scen

Predika mitt evangelium har en avdelning som handlar om dygd. Det står att vårt sinne är som en scen på en teater. På den

här scenen kan bara en person agera åt gången. När vi har rena, dygdiga tankar håller vi sinnet fokuserat på de här tankarna och vårt sinnes scen kan inte övertas av osunda tankar. Dygd är en egenskap som Jesus Kristus har och som

vi har uppmanats att utveckla. I kyrkan lär vi oss att vi alltid måste ha rena tankar, men när något orent frestar oss kan vi sjunga vår favoritpsalm eller tänka på vårt favoritskriftställe. Den största hjälpen hittar vi i Andra Nephi 32:9: "Be [alltid] och [tröttna] inte."

Äldste McEachron, 21 år, Brasilienmissionen João Pessoa

Tänk på andra som Guds barn

Du har kontroll över hur du ska reagera på det du ser. Bara för att någonting finns där behöver du inte projicera det på ditt sinnes scen. Du väljer dina tankar. Välj att hålla dem rena. Undvik att titta på oanständigheter så mycket du kan, och klä dig alltid anständigt. Tänk sedan på dem som du kommer i kontakt med som Guds barn, med gudomliga möjligheter, personligen älskade av vår Fader i himlen.

När jag ser på andra som Guds barn är

det svårt att bli annat än sorgsen över den oanständighet jag möts av.

Amy S, 19 år, Utah, USA

TÄNK PÅ NÅGOT BRA

"Vissa onda tankar kommer av sig själva. Andra kommer för att vi inbjuder dem genom det vi tittar på och lyssnar till ... Sådant finns omkring er, men ni får inte delta i det. Arbeta på att hålla era tankar rena genom att tänka på det som är gott. Hjärnan kan bara tänka på en sak i taget. Använd detta faktum till att tränga bort fula tankar."

Äldste Richard G Scott i de tolv apostlarnas kvorum, "Att välja rätt", Nordstjärnan, jan 1995, s 36.

NÄSTA FRÅGA

"Varför har min familj problem fastän vi går till kyrkan, har hemaftnar och försöker följa evangeliet? Vad mer kan vi göra?"

Skicka ditt svar så att vi har det senast den 15 maj 2010, till:

Liahona, Questions & Answers 5/10
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Eller skicka e-post till: liahona@ldschurch.org

Brev kan komma att förkortas eller förtydligas.

Följande information och tillstånd måste finnas med i ditt e-postmeddelande eller ditt brev:

(1) Fullständigt namn, (2) födelsedatum, (3) församling eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) ditt skriftliga tillstånd, och, om du är under 18 år, dina föräldrars tillstånd (e-postmeddelande går bra) att trycka ditt svar och fotografi.

En fars omfamning

Jag förlorade min far när jag var sju år. De tvivel som följde hindrade mig nästan från att lita på min himmelske Fader.

Luiz Fernando Maykot

Min familj skulle just lämna festen, men jag ville åka rollerblades också. Pappa kramade om mig och frågade om jag ville stanna så att han kunde följa med mig och åka rollerblades.

”Nej!” sade jag ilsket.

”Du kan lita på mig”, sade han.

Andra ville åka hem så vi satte oss i bilen. Tio minuter senare råkade vi ut för en bilolycka. Mirakulöst nog överlevde jag, men pappa dödades. Det där ”nejet” var det sista jag sade till honom, och han var den sista person som jag kramade på många år.

Under de följande 11 åren blev mitt liv en negativ spiral. Jag tappade tilliten till mig själv och började misstro alla. Jag var så olycklig att jag en dag, när jag var 18, hade sjunkit ner i djupaste hopplöshet och vädjade till Gud att visa mig vägen till ett lyckligt liv.

En vecka senare mötte jag två missionärer. De visade mig en bok och sade att jag skulle be för att få ett vittnesbörd om att den var sann. Det de bad mig om verkade vara enkelt, men sårerna som min fars död hade lämnat efter sig var

djupa, och jag betraktade mitt möte med missionärerna som en ren tillfällighet och inte som ett svar från en Gud som älskade mig.

Men jag läste ändå Mormons bok och bad om att få ett svar — men inte helt uppriktigt. Det skulle ju innebära att jag var tvungen att lita på Gud och acceptera honom och hans svar. Det var lättare att ta till sig den lättillgängliga kritiken mot kyrkan. Och jag hade också upptäckt att så många av de stora historiska personerna jag hade hört om i skolan hade brister. Tänk om Joseph Smith var precis som de?

Det slutade i alla fall med att jag döptes och konfirmerades. Jag behövde lite vägledning i mitt liv och jag tyckte om kyrkan och medlemmarna. Men nu inser jag att jag blev medlem utan ett sant vittnesbörd, ett som brinner i hjärtat. Den tro jag hade var ett resultat av insikten om att argumenten som kyrkans

förtalare hade var ytliga. Men eftersom jag fortfarande inte litade på andra nådde jag en punkt när det kändes överväldigande att hålla fast vid den tron. Min introduktion till kyrkan hade skett på grund av min brist på tillit och min bedrävelse, och nu höll jag på att sjunka ner i det tillståndet igen.

Så jag fattade ett avgörande beslut: Jag ska be, men den här gången ska jag göra det precis så som Moroni

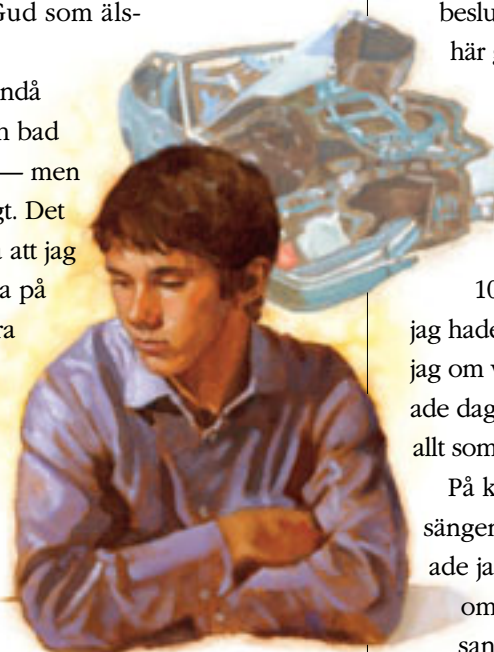
uppmanade till, med ”tro på Kristus”, ”ärligt uppsåt” och ”uppriktigt hjärta”. (Moroni

10:4) Under dagen som jag hade valt fastade och bad jag om vägledning. Jag tillbringade dagen med att begrunda allt som hade hänt.

På kvällen knäböjde jag vid sängen. Med böjt huvud frågade jag min himmelske Fader om Mormons bok var sann. Jag började komma ihåg alla mina tvivel. Jag

blundade, knäppte händerna hårdare och frågade igen — med uppriktighet och verkligt uppsåt, med tro på vår Frälsare.

Världen verkade stanna upp. Jag kände mig varm och omgiven av ljus. I 11 år hade jag längtat efter det här, och slutligen omfamnades jag återigen av en far — en himmelsk Fader. Äntligen hade jag hittat någon jag kunde lita på. ”Ja”, sade jag med tårdränkt ansikte, ”jag litar på dig”. ■

Mitt ilskna svar var det sista jag sade till min far, och han var den sista personen jag kramade på många år.

SE FRAMÅT

Se framtiden klart
genom att hålla
templet i sikte.

(Se "Jag längtar så till templet", *Barnens sångbok*, s 99.)

TILL DE UNGA MÄNNEN OM TRÄFFAR

Unga mäns generalpresidentskap

Vad innebär det att gå ut på träffar?

Unga män, en träff är när ni ber en ung kvinna att delta och umgås med er under en planerad social aktivitet.

Varför är det viktigt att gå ut på träffar?

Både du och den unga kvinnan du umgås med kan lära er en hel del genom att gå ut på träff. Du kan lära dig mycket om dig själv och du kan utveckla förståelse, respekt och uppskattning för Guds utomordentliga och dyrbara döttrar.

Det kan kännas långt borta nu, men äktenskapet är ett av de viktigaste besluten i ditt liv. Tonåren är inte en tid då du ska fatta det beslutet, men genom att gå ut på träffar kan du förbereda dig att fatta beslutet när tiden är den rätta. När du går ut på träffar får du möjlighet att utveckla sociala färdigheter som hjälper dig få självförtroende och bli attraktiv för den unga kvinna du umgås med. Du lär dig förstå och attraheras av unga kvinnor med sådana egenskaper som är viktiga för dig hos en evig

livskamrat. Lämpliga träffar kan också hjälpa dig att vara värdig och förberedd att gifta dig i templet för tid och all evighet med rätt person i rätt tid.

Allt det här bidrar till att du får ta del av en av livets största välsignelser: ett lyckligt och framgångsrikt äktenskap.

Vilka normer är lämpliga för träffar?

Herrens profeter har rått dig att inte gå ut på träffar förrän du är minst 16 år. När du börjar gå ut på träffar ska du bara umgås med unga kvinnor som har höga normer och i vars sällskap du kan uppehålla dina normer. Delta alltid i sunda aktiviteter som låter dig och din träff bevara er självrespekt och hålla er nära Herrens Ande. Det är särskilt viktigt att ni har rena tankar och känslor. Undvik att ha en sådan relation där samtal och uppträdande får en sexuell betoning.

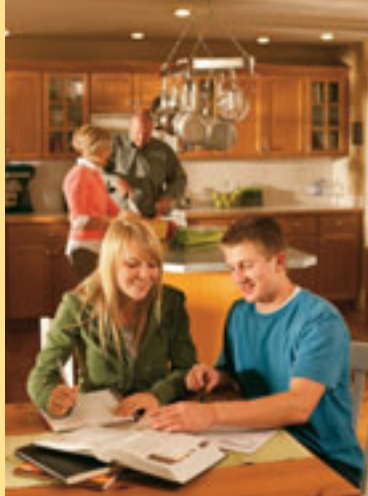
Undvik att vara ensam med din träff och att vara ute för sent. Ni är båda

ansvariga för att hjälpa varandra att hedra prästadömet och kvinnligheten och att skydda varandras heder och dygd. Var alltid vänlig och respektfull mot de unga kvinnorna när du bjuder ut dem på eller tackar ja till en träff, och i allt ert umgänge.

Gå med ett eller flera andra par när du börjar gå ut på träff. Undvik att gå ut med samma person för ofta eller utveckla en allvarlig relation för tidigt.

Kom ihåg att uppehålla en balans i ditt liv när det gäller träffar. Du bör inte gå ut på träffar så ofta att det skadar dina familjerelationer eller hindrar dig från att göra bra ifrån dig i skolan eller utveckla färdigheter och talanger. Se till att dina föräldrar träffar och

"Vänner är personer som gör det lättare att följa Jesu Kristi evangelium."

Äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kворum.

känner sig bekväma med de unga kvinnorna du går ut med.

Vi uppmuntrar dig att delta i välplanerade aktiviteter som är enkla, positiva, billiga och som hjälper dig lära känna den unga kvinnan du går ut med. ■

RÅD TILL UNGA KVINNOR OM TRÄFFAR

Unga kvinnors generalpresidentskap

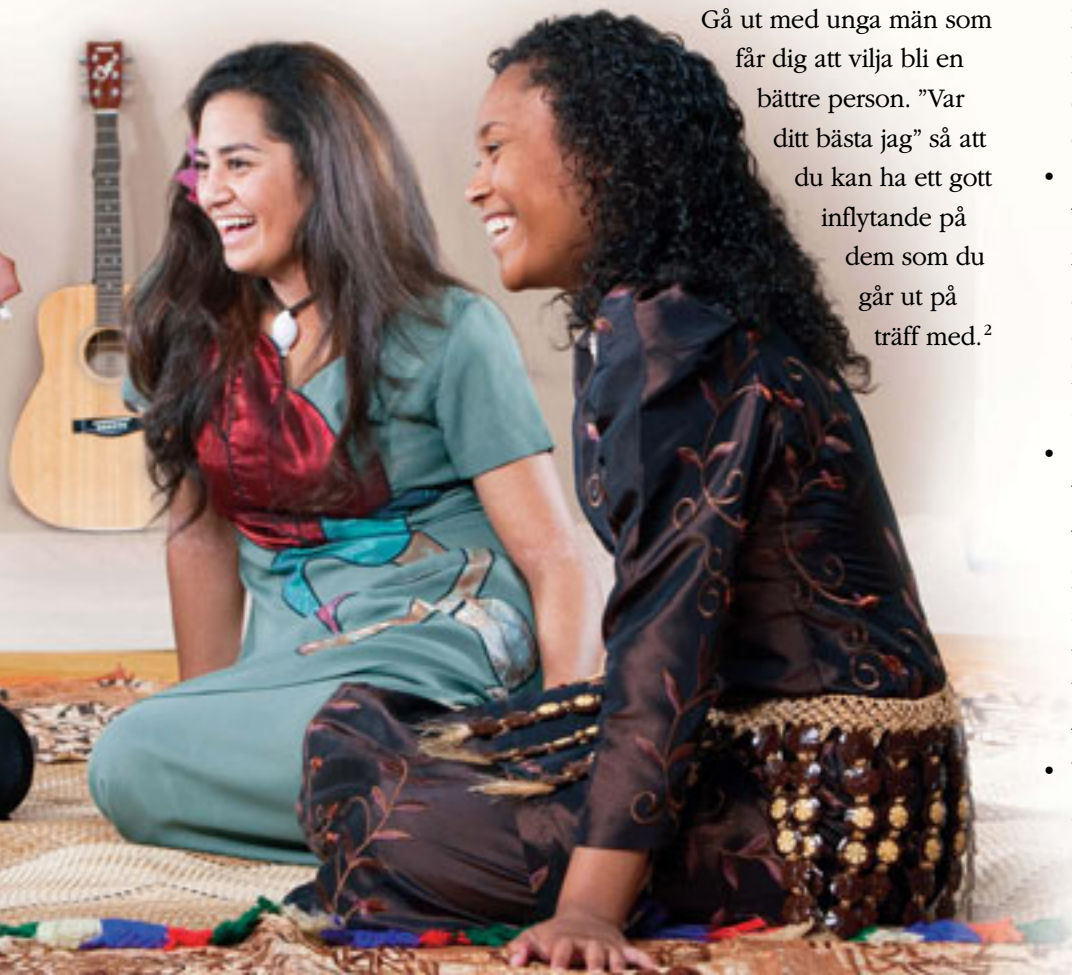
Det är roligt att gå ut på träffar! Genom att gå ut på träffar får du möjlighet att skapa och utvidga vänskapsband med unga män. Äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kворum gav en enkel och meningsfull definition på ordet vän: "Vänner är personer som gör det lättare att följa Jesu Kristi evangelium."¹

Gå ut med unga män som får dig att vilja bli en bättre person. "Var ditt bästa jag" så att du kan ha ett gott inflytande på dem som du går ut på träff med.²

Bli den slags person som du skulle vilja gå ut med

Du kan börja nu och arbeta på att utveckla de egenskaper som gör dig attraktiv och intressant.

- **Le!** Ja, le och var glad. Ditt leende smittar av sig och hjälper andra att tycka om ditt sällskap.
- **Var i andligt god form.** Gör sådant som för dig närmare den Helige Anden så att han kan vara ditt ständiga sällskap.
- **Var i fysiskt god form.** Ta väl hand om din kropp, var aktiv och ha sunda matvanor. Var noga med ditt utseende.
- **Utveckla dina intressen och talanger.** Utbilda dig på alla sätt du kan. Du kan läsa bra böcker, lyssna på bra musik, hålla reda på vad som händer i världen eller lära dig ett nytt språk.
- **Uppför dig som en Guds dotter.** Var inte påträngande, högljudd, fräck eller tvetydig. Du kanske har sett sådant beteende i filmer, men det passar inte en ung kvinna som känner till sin identitet som en Guds dotter.
- **Förbättra dina sociala färdigheter.** Var vänlig, bry dig om andra och var lyhörd för andras behov. Öva på att kommunicera ansikte mot ansikte. Lär dig om etikett och gott uppförande. Allt det här hjälper dig bli den slags person som andra vill vara med.
- **Var intresserad av andra.** Visa intresse för andra och för det de

tycker om att göra. Ställ frågor som hjälper dem känna sig väl till mods och som hjälper dig lära känna dem bättre.

- **Sätt upp gränser.** Låt ingen utnyttja dig. Var ren.
- **Följ normerna i *Vägledning för de unga*.** Tveka inte att berätta om normerna för dem du går ut på träff med. Sänk inte dina normer för någon. Om någon förväntar att du gör det så är han eller hon inte värdig din vänskap eller ditt sällskap.
- **Hjälp andra att bli sitt bästa jag.** Se till att de blir en bättre person för att de har varit ute med dig. Även om du inte har så många möjligheter att gå ut på träffar kan du le och få nya vänner. Välj att vara optimistisk. Också besvikelser i fråga om träffar kan hjälpa dig att växa. Varje person du träffar kan berika ditt liv och du kan välsigna andra när du är ditt bästa jag.

Var noga när du väljer vem du går ut med

Genom att gå ut på träffar får du möjlighet att lära känna unga män som förberedelse för äktenskap. Var noga när du väljer vem du ska gå ut på träff med. När du funderar på att gå ut med en ung man, se då till att han har höga normer och alltid hjälper dig att följa Jesu Kristi evangelium. Här är några frågor som du kan ställa till dig själv:

- Har han en stark och god karaktär?
- Är han trovärdig och pålitlig?
- Är han ärlig?
- Är han respektfull och vänlig mot andra och mot mig?
- Är han osjälvisk?

- Respekterar han mina föräldrar och hedrar sina egna?
- Hedrar han sitt prästadöme?
- Motiverar han mig att vara mitt bästa jag?
- Är han värdig att besöka templet?

Ha roligt och var rolig på träffar medan du lär känna andra. Planera engagerande aktiviteter tillsammans. Några av de roligaste träffarna kan vara något så enkelt som att laga en måltid tillsammans. Eller så kan ni genomföra ett tjänandeprojekt. Du kan observera och lära känna den andra personen bättre genom att göra något i stället för att bara sitta och titta på filmer.

Vår profet har sagt: "Vid träffar måste du behandla den andra med respekt och förvänta samma respekt tillbaka."³ Vi vet att du har ett positivt inflytande på de unga männen du går ut på träff med — och på alla dina vänner som ser ditt rättfärdiga exempel.

Medan du fortsätter att utveckla dina gåvor och talanger, gör kloka val i fråga om vänskap med andra och blir ett rättfärdigt inflytande blir dina år med träffar positiva, givande och roliga. Det här är en tid när du ska sikta högt, förvänta dig det bästa och bli allt som vår himmelske Fader har för avsikt att du ska bli. Du är en dotter till vår himmelske Fader. Han älskar dig, och det gör vi också. ■

SLUTNOTER

1. Robert D Hales, "This Is the Way; and There Is None Other Way", i *Brigham Young University Speeches of the Year, 1981–1982* (1982), s 67.
2. Thomas S Monson, "Var ditt bästa jag", *Liahona*, maj 2009, s 67.
3. Thomas S Monson, "Standards of Strength," *New Era*, okt 2008, s 5; se också Nordstjärnan, jan 1991, s 44.

FOTOGRAFI AV TEMPLET
I MONTREAL I QUEBEC
© LAURENT LUCIUX

Med blicken riktad mot templet

"Ni har ett viktigt ansvar att välja, inte bara vem ni ska bjuda ut, utan också vem ni ska gifta er med ...

Jag vill uppmana er att ha ett evigt perspektiv. Se till att äktenskapet i er framtid är ett tempeläktenskap. Det finns ingen plats så ljuv, ingen tid så helig som just denna särskilda dag när ni gifter er. Då, på den platsen, får ni en glimt av celestial lycka. Var på er vakt, tillåt inte frestelsen att beröva er denna välsignelse."

President Thomas S Monson, "Whom Shall I Marry?" *New Era*, okt 2004, s 4, 6.

Vår plats

SKRIFTERNA ÄR MITT ANKARE

När jag började i seminariet som ny medlem i kyrkan kunde jag aldrig föreställa mig att skrifterna skulle bli mitt ankare, min sköld och mitt skydd, min tröst och min glädje. Genom skrifterna lärde jag känna modiga Guds män som kämpade för sin tro och sin familj och som alltid strävade framåt, fasta och ståndaktiga i Kristus. De var ödmjuka, tålmodiga och fyllda av kärlek, barmhärtighet och tro. Jag vet att de i sina hjärtan önskade att vi i vår tid skulle följa varje princip som det undervisas om i skrifterna.

Var och en av de här hjältarna i skrifterna gjorde intryck på mig, men den mest fascinerande av alla var en som var ödmjuk och lydig ända från barndomen, en som var ett fullkomligt exempel, en som mänskligheten är skyldig mycket. Den mannen är Jesus Kristus. Jag har inte ord att uttrycka min tacksamhet mot honom.

Seminariet har lärt mig att skrifterna inte bara ska lagras i vårt minne utan tillämpas i vårt liv. Jag är tacksam mot var och en av mina duktiga lärare som verkligen har varit verktyg i Herrens händer.

Giccelly D, Venezuela

"I HERREN har jag min tillflykt och min borg, min Gud som jag förtröstar på." (Ps 91:2).

MITT FAVORIT-SKRIFTSTÄLLE

L&F 122:7–9

Jag berörs av de här verserna. Jag tror att de här orden som sades till Joseph Smith kan trösta varje Guds barn. Ofta känns det som att våra prövningar är outhärdliga. Men med stor nåd och kärlek lovar Gud oss att våra prövningar ska vara till nytta för oss.

Dovile B, Litauen

DET HÄR ÄR DIN PLATS

Det här är dina sidor — din plats där du kan berätta för andra vad evangeliet betyder för dig. Det här kan du se fram emot att läsa om på de här sidorna och bidra med:

- Upplevelser eller insikter som har hjälpt dig förstå och följa evangeliet bättre.
- Ett foto med hög upplösning som du har tagit och ett skriftställe som bildtext.
- En bra upplevelse du har haft när du har arbetat på Plikt mot Gud- eller Personlig tillväxt-programmet.
- Dina tankar om ett skriftställe som inspirerar dig. Skicka med ett foto om du vill.
- Feedback om *Liahona*: vilka artiklar tyckte du om?

Skicka ett e-postmeddelande med din berättelse, ditt foto eller dina kommentarer till liahona@ldschurch.org. Skriv "Our Space" på ämnesraden och ta med föräldrarnas tillstånd (uttryckt i e-postmeddelandet) att publicera det du skickat till oss. Bidragen kan komma att förkortas eller redigeras.

Se till att det händer

Det är vad de här unga kvinnorna från Indien säger sedan deras enkla tjänandeprojekt fick hela grenen att engagera sig i familjens hemafton.

Richard M Romney

Kyrkans tidningar

De unga kvinnorna i Chennai andra gren i Chennai distrikt i Indien ville uppmuntra grensmedlemmarna att ha hemaftnar. Det dröjde inte länge förrän de kom med ett enkelt men praktiskt förslag. De gjorde hemaftonshjul: Översikter i form av hjul som man kan snurra på för att hålla reda på uppgifter som att be böner, hålla lektion och göra i ordning "något gott".

Pappershjulen är enkla men färggranna. De tillverkades under en aktivitet för unga kvinnor i möteshuset en kväll. Vart och ett gjordes personligt med fotografier av familjemedlemmarna som det var menat

för. Två av de unga kvinnorna, Sushmitha Santhosh Kumar, 15 år, och hennes syster Sujeetha, 14 år, blev särskilt glada när de fick veta att de och deras familj som nya medlemmar i kyrkan skulle få det första hjulet.

"Efter veckoträffen gick vi som grupp till deras lägenhet och gav hjulet till deras pappa", säger Daisy Daniel, 16 år. "Hela familjen verkade glad." Familjen hade redan pratat om familjens hemafton med heltidsmissionärerna och hjulet gav dem extra motivation att tillämpa det som de hade lärt sig.

De unga kvinnorna gjorde så

många hjul att de räckte till primärbarnens familjer i grenen. Sedan gjorde de fler hjul till heltidsmissionärerna som de kunde dela ut till nyomvända.

"Många av oss i grenen är nya medlemmar och vi är inte vana vid att ha hemaftnar", säger Daisy. "Men jag har ett vittnesbörd om att familjens hemafton hjälper barnen och föräldrarna att vara eniga, och jag hoppas att de här familjerna, när de ser hemaftonshjulet, tänker: 'Okej, vår kyrkas medlemmar älskar oss, och de gav oss den här påminnelsen, så nu har vi familjens hemafton.'"

Hon tror att familjens hemafton snart

HÖGSTA PRIORITET

Vi råder föräldrar och barn att högt prioritera familjebön, familjens hemafton, studier av och undervisning om evangeliet samt sunda familjeaktiviteter. Hur värdiga och lämpliga andra krav och aktiviteter än må vara, får de inte tillåtas ersätta de gudomligt tilldelade ansvar som endast föräldrar och familjer kan fullgöra på rätt sätt."

Brev från första presidentskapet den 11 feb 1999;
se *Liahona*, dec 1999, s 1.

blir en händelse som återkommer varje vecka för många av medlemmarna i grenen.

Ett bra tjänandeprojekt leder till ett annat

Hemaftonshjulen är bara ett av flera tjänandeprojekt som de här unga kvinnorna har genomfört. För att hjälpa en änka i grenen att känna sig mindre ensam dekorerade de unga kvinnorna en korg och fyllde den med många korta och glada handskrivna meddelanden. "Ingen är där för att ta hand om henne", säger Daisy. "Så vi ville påminna henne om att medlemmarna i grenen tänker på henne." De unga kvinnorna lämnade själva över korgen och sade att hon kunde läsa ett meddelande varje dag och få en anledning att le.

Korgen med meddelanden gav inspiration till en annan idé. De unga kvinnorna bestämde sig för att skriva uppskattande brev till varandra. "Var och en av oss skriver ett fint brev till alla andra", förklarar Monisha Kalai Selvam, 13 år.

Länge leve familjens hemafton!

Genom de här och andra aktiviteter lär sig de unga kvinnorna i Chennai andra gren att också de enklaste tjänandegärningar kan föra människor närmare Frälsaren. Det kan vara så att grensmedlemmarna kommer ihåg hemaftonshjulet länge eftersom så många har fått ett och redan använder det. Men även om hjulen bara är tillfälliga påminnelser så är det också bra.

"Alla kan göra sitt eget hjul eller en uppställning eller bara sätta sig ner med penna och papper och göra upp planer", säger Daisy. "Vi vet bara att familjens hemafton är viktig för alla, och vi ville hjälpa till att få det att hända." ■

SKRIFTERNA ÄR OCKSÅ TILL HJÄLP

Skrifterna är också en stor del av familjens hemafton — fråga bara de unga männen i Chennai andra gren. När de hörde talas om det stigande intresset för hemaftnar i grenen bestämde de sig för att leta efter skriftställen som med föräldrarnas vägledning kunde användas i lektionerna. Här är några som de rekommenderar:

Karthikeyan Venkatesan, 18 år, säger att Alma 32:21, 28 är bra skriftställen för en lektion om tro. "Alma jämför Guds ord med ett frö, så det är enkelt att prata om frön och hur de växer", säger han. "Det här skriftstället har hjälpt mig stärka min tro, så jag kan bära vittnesbörd om det för andra."

Hans 16-årige bror Meganathan, går till Alma 36:3, ett skriftställe som lär oss om tillit. "Alma säger att om vi litar på Gud så hjälper han oss", säger Meganathan. "Vi bör lita på vår himmelske Fader. Det finns inget som är för stort för Gud. Han kan hjälpa oss med alla problem."

Daniel Stephen, 15 år, läser 3 Nephi 18:20 och säger att det kan användas i en lektion om bön. "Jag tycker om det skriftstället för det står att vad du än ber Fadern om, i Jesu Kristi namn, det ska du få om det är rätt. Be inte om dåliga saker eller dumma saker. Be om bra saker. Om du följer Anden får du veta vad du ska be om." Unga mäns president,

Bharath Raj Ramesh Babu, 19 år, säger att han skulle använda 1 Nephi 19:9 i en lektion om Jesus Kristus. "I det här skriftstället står det att världen ska säga att Kristus inte är någonting men att han ska vara vänlig och tålmodig mot dem. Han visade kärlek mot alla, oavsett vad de gjorde mot honom, och det har lärt mig att bli vänligare."

Det finns förstås många skriftställen som kan användas som en del av hemaftonslektionerna. Prata med din familj om det. Vilka skriftställen skulle ni använda?

Har din familj haft en bra hemaftonslektion som var baserad på ett skriftställe? Berätta för oss om det via liahona@ldschurch.org.

Karthikeyan

Meganathan

Daniel

Bharath Raj

TIDIGA SÖNDAGSMORGNAR

Charles W
Dahlquist II

verkade som Unga mäns
generalpresident mellan
2004 och 2009

De här unga männen i Fiji stiger upp tidigt och går en lång väg, men de utför ivrigt sin plikt.

Det är lördagskväll i Waila församling i Nausori stav på Fiji. Ansvarsuppgifterna för dagen är gjorda och bärare av aronska prästadömet har förberett för sabbatsdagen och har nu samlats hemma hos broder och syster Maiwiriwiri. Det är en möjlighet för dem att äta ett litet mål mat innan de påbörjar fastan — följt av en övernattnings på mattor i familjen Maiwiriwiris hem.

Morgonen för de här unga männen som bär aronska prästadömet kommer tidigt. Långt innan gryningen stiger de snabbt upp, klär sig i vit skjorta och slips och mörka byxor och klockan sex har de lämnat broder och syster Maiwiriwiris hem två och två — nästan som missionärerna. Vart och ett av de här kamratskapen har en särskild väg att gå för att komma till kapellet klockan 10,

när prästadömsmötet börjar. Deras ansvar är att gå till varje medlems hem på vägen och inbjuda dem att bidra med fasteoffer.

De här unga männen går fem kilometer från Maiwiriwiris hem i ena änden av församlingen till möteshuset i andra änden av församlingen. Det är en

möjlighet för dem att fullfölja sin plikt att inbjuda kyrkans medlemmar att delta i det stora arbetet att ta hand om änkorna och sina bröder och systor genom att bidra med fasteoffer. President Alipate Tagidugu i Nausori stav säger att som ett resultat av

aronska prästadöms ansträngningar har fasteofferbidragen ökat med 20 procent.

Och lika viktigt är att de unga männen får möjlighet att fullfölja sin plikt att hjälpa medlemmarna i församlingen att hålla förbunden de ingick i dopet:

"Lärarens plikt är att alltid vaka över kyrkan och att vara med och styrka dem ... och även se till att alla medlemmarna gör sin plikt." (L&F 20:53, 55)

Vilken stor välsignelse för de här prästadömsbärarna att veta att de har inbjudit medlemmarna att komma närmare Frälsaren.

Dagen börjar tidigt, men de här leende unga männen går från den ena änden av församlingen till den andra och samlar in fasteoffer längs vägen.

"Eftersom ni nu önskar komma in i Guds fälla och kallas hans folk och är villiga att bära varandras bördor så att de kan bli lätta,

ja, och är villiga att sörja med dem som sörjer, ja, och trösta dem som står i behov av tröst och stå som vittnen om Gud alltid och i allting och överallt där ni må befinna er, ända intill döden, så att ni kan återlösas av Gud och räknas bland dem som hör till den första uppståndelsen så att ni kan få evigt liv." (Mosiah 18:8–9)

För de här fina unga männen är insamlandet av fasteoffer inte en börda utan en välsignelse. De tar gärna på sig vit skjorta och slips, stiger glatt upp tidigt och knackar villigt på medlemmarnas dörrar tidigt på morgonen för att inbjuda dem att

ta del av välsignelserna som kommer av att ge ett generöst fasteoffer.

När jag såg de här unga männen förbereda sig för och uppfylla sin plikt som prästadömsbärare tänkte jag på vilken underbar välsignelse det blir för dem i hela deras liv att förstå betydelsen av ansträngningarna för att inbjuda kyrkans medlemmar att komma närmare Frälsaren genom att ge fasteoffer. Tänk vad mycket bättre de blir som missionärer, och som makar och fäder till följd av sitt arbete i prästadömet.

De förstår bättre det här skriftstället om Herrens folk: "Och Herren kallade sitt folk SION, eftersom de var av ett hjärta och ett sinne och levde i rättfärdighet, och det fanns inga fattiga bland dem." (Mose 7:18) ■

Det hela började med en överraskning som pappa hade med sig hem till sina tre döttrar. Vi flickor tittade ner i den pipande kartongen och skrek av glädje. Ankungar! Vi kunde inte bärga oss förrän vi fick ta en. Vi knuffade på pappa så mycket att han nästan tappade kartongen.

"Ta det lugnt, tjejer!" flinade han. "Det finns en till var och en av er!"

Jag blev förvånad över hur liten ankungen kändes i min hand. Den varma kroppen kändes i mitt försiktiga grepp som om den inte var större än en femkrona, och den vägde inte mer heller.

"Oj, vad lätt den är!" utropade jag. "Det är inte konstigt att ankungar kan flyta!"

Pappa skrattade igen när han gick ut till mamma i köket. Pappa gillade överraskningar, särskilt sådana som fick hans familj att le. Då kom jag att tänka på den uppblåsbara bassängen. Den skulle bli

ett perfekt hem för våra nya ankor.

"Nora, hämta den gamla plastbassängen i garaget", uppmanade jag min syster.

Medan vattenslangen fyllde bassängen med klart, kallt vatten tittade vi närmare på våra ankor och började ge dem namn. Min hade en liten brun fläck och löjligt stora simfötter.

Plötsligt kom jag att tänka på mina vänner. De skulle skratta åt att jag var så entusiastisk över de här nya husdjuren. Sedan insåg jag att de inte skulle komma förbi på några dagar. Deras föräldrar hade gett dem lov att campa i bergen i närheten. De höll på att cykla på en gammal grusväg, välja plats och sätta upp tält. De skulle ha jätteroligt och komma hem nästa dag och skratta och prata om campingturen. Mamma hade inte gett mig lov att åka. Hon sade att jag var för liten!

När bassängen var full samlades vi flickor runt den med stor förväntan. Vi satte ner våra flaxande, kvackande

fåglar i vattnet och de åkte rakt ner till botten. Alla tre sjönk!

Vi sträckte ner händerna i bassängen och räddade de stackars fåglarna som höll på att kvävas. Vad var det som gick fel? Vi hade inte förväntat oss att de skulle göra något svårt, som att simma. Allt de behövde göra var att flyta. Är inte det lätt för en anka?

"Vad var det som hände?" undrade min syster.

"Vi kanske överraskade dem!"

Vi kom överens om att det måste vara som när småbarn ska lära sig gå. De behöver ramla några gånger. Vi bestämde oss för att försöka igen.

"Ett, två och tre!"

Plopp! Plopp! Plopp! De sjönk som stenar.

Som väl var för ankungarna hade ingen av oss hjärta att bevisa vår teori om att de bara behövde öva. När Nora föreslog att vi skulle torka fjäderrarna med en hårtork sprang vi alla in i huset. Försiktigt blåste mina systrar

NÄR ANKOR INTE FLYTER

Vi tog helt enkelt för givet att ankungarna skulle simma. Oj, vad vi blev överraskade.

Wendi Wixom Taylor

fåglarna torra med min rosa hårtork medan jag slog upp telefonnumret till namnet på kartongen.

"Hallå? Det var vi som köpte — eller det var vår pappa som köpte — de tre små ankungarna. "Ja visst." Jo, vi har ett litet problem med ankorna. Vi skulle föredra om ankorna kunde flyta."

Vad mannen hade att säga gav mig en tankeställare. Jag insåg inte att jag hade lärt mig så mycket förrän jag hörde mig själv förklara det för Nora och Suzy: "Det är så att dunfjädrarna

inte kan stå emot vattnet. Det sugsgenast upp. Vi måste vänta en vecka eller två för att deras kroppar ska tillverka oljan som gör att fjädrarna blir vattentäta."

"Men det är inte sant", sade Nora.

"Det finns oräkneliga sätt att visa er mor och far sann kärlek. Du kan lyda dem och följa det de lär dig, för de kommer aldrig att leda dig vilse. Du kan behandla dem med respekt."

President Thomas S. Monson, "Var ett föredöme", *Liahona*, maj 2005, s 112.

"Jag har sett ankungar som simmat efter sin mamma i floden. De var bara några dagar gamla."

"Mannen förklarade det för mig. När ankorna föds lägger mamman sina vingar runt ungarna för att hålla dem varma. En del av oljan från mammans vingar hamnar på ankungarna. Med sin mamma kan de hålla sig flytande. På egen hand behöver de bli lite äldre innan de är säkra i vattnet."

Sedan tänkte jag på bergen och på vännerna i sina tält. Mamma kanske bara vill hålla mig under sina vingar lite längre. Jag

strök över min ankunges lilla rygg med ett finger.

"Vi ska hålla dig ifrån bassängen ett tag till, lilla vän", lovade jag honom. Sedan, lite efterklokt, tillade jag: "Saknar du din mamma?" ■

"Det är inget prov när du övar. Om du spelar fel är det okej eftersom du håller på att lära dig. Ha självförtroende och fortsätt att tro."

Andrea C,
11 år

"Jag övar före skolan och igen efter skolan. Fortsätt öva tills du kan sången. Det är härligt att kunna spela piano. Du kan hjälpa många människor." **Erick V,** 10 år

ÖVNINGSTIPS

Jan Pinborough
Kyrkans tidningar

PIANISTER

"Aldrig i livet!"

"Du skojar!"

"Det kommer aldrig att hända!"

Det här är vad Andrea, Erick, Kristofer, Suzett och Yuridia från Provo i Utah kanske skulle ha sagt om du hade talat om för dem att de skulle spela piano under Primärs nästa medverkan på sakramentsmötet. Det var trots allt bara en av dem som hade spelat piano tidigare!

Men deras pianist i Primär, syster Perry, gav dem utmaningen — och de var villiga att anta den.

En gång i veckan hade varje barn en pianolektion med syster Perry, förutom barnet som redan hade en lärare. Hemma övade de på elpiano. Snart hade de lärt sig förenklade versioner av sångerna i barnens medverkan på sakramentsmötet. De övade också i Primär medan de andra barnen sjöng med.

Till slut var den stora dagen inne. Varje barn spelade en eller två sånger. Var de nervösa för att spela

inför hela församlingen? Absolut! Men det hindrade dem inte.

"Jag var jättenervös", säger Kristofer, "men jag fortsatte att ha tro."

Tack vare sin tro och sitt hårda arbete spelade alla barnen bra den dagen. Och det bästa med alltihop?

"Det känns bra att kunna hjälpa till i kyrkan", säger Andrea. "Det är en stor välsignelse för mig."

Nu kan barnen spela på hemaftnar, dop och när deras familjer sjunger på sakramentsmötet. Jättebra! ■

"Spela sångerna du tycker bäst om först. Jag övar en timme efter skolan och även efter middagen."
Kristofer P, 8 år

"Spela sakta först. När du kan sången bättre kan du spela fortare." **Yuridia M, 11 år**

"Kom ihåg att hålla fingrarna böjda. Ge inte upp när du blir frustrerad. Fortsätt öva!" **Suzett M, 10 år**

I PRIMÄR

DU KAN OCKSÅ LÄRA DIG!

Barnen lärde sig att spela ur en bok som heter *Keyboard Course*. (Pianokurs) Du kan titta i den på Internet och skriva ut den därifrån på www.lds.org/churchmusic (på engelska, franska, portugisiska och spanska). Klicka på **Learning Materials**, **Accompanying Others** och **Keyboard Course Book and Audio**. I USA och Kanada kan du beställa boken med dina föräldrars tillstånd från ldscatalog.com.

Sådana elpianon som barnen använde finns också att köpa via kyrkans distributionscenter.

Men vad gör du om du inte har någon pianolärare? Din primärpresident eller din biskop eller grenspresident kanske känner någon som kan lära dig.

Om du är beslutsam så kommer du på ett sätt. Tänk på hur glad du blir när du kan tjäna andra med musikens gåva.

Du kan börja med att lära dig "Kom, följ mig", på sidan 62 i det här numret. Det är en av sångerna som Primär kanske ska sjunga under barnens medverkan på sakramentsmötet i år.

EN SPECIELL LÄRARE

Barnens lärare, syster Janice Kapp Perry, är kompositör. Hon skrev "Jag längtar så till templet" och andra sånger i *Barnens sångbok*. "Barnen är musikens framtid", säger syster Perry.

Kom, följ mig

Förenklad

Öbnjukt ♩ = 69-76

1. "Kom, föl - jen mig", så or - den löd;

Fräl - sa - ren dem oss al - la bjöd,

att vi i ren - het vand - ra må

ut - i hans spår, och nåd und - få.

2. "Kom, följ mig!" med enkla ord
gavs frälsningsplanen till vår jord.
Han som är sanning, liv och ljus
leder oss hem till Faderns hus.

3. Är det väl nog, att vi förstå
att här vi honom följa få,
medan vi kämpa, sträva, tro?
Nej, vi hos Fadern skola bo.

4. Låt oss da likna Herren Gud,
lära oss älska varje bud
här uti livets taredal,
liksom i evighetens sal.

5. Ständigt vi måste framåt gå,
sträva att högre höjder nå.
"Följ honom" är det bud vi fått
vad som än blir vårt ödes lott.

6. Eviga riken, liv och makt
vi skola ärva, har han sagt,
om vi blott gå på sannings stig,
om vi blott lyda: "Följ mig."

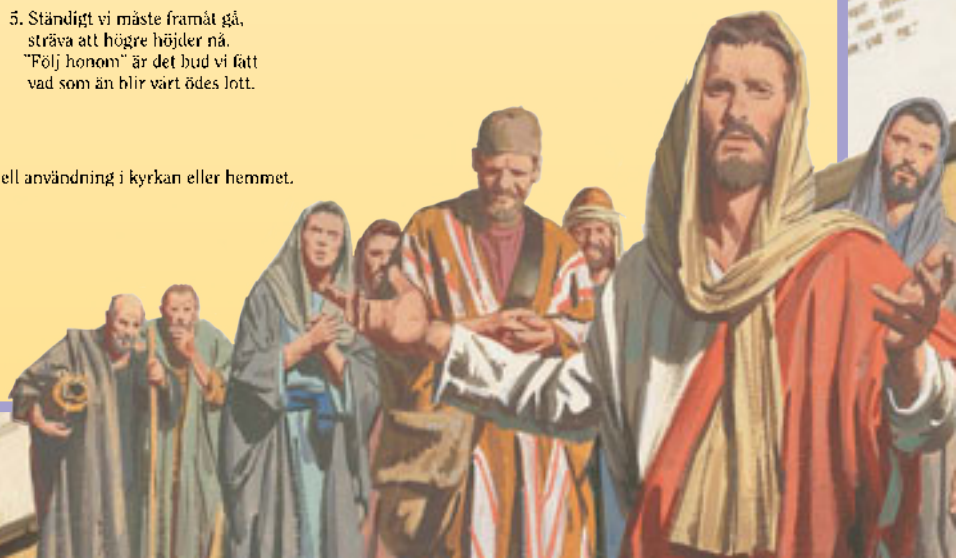
Text: John Nicholson, 1839-1909

Musik: Samuel McBurney, 1847-1909

Sången får kopieras för tillfällig, icke-kommersiell användning i kyrkan eller hemmet.

Matteus 4:19

2 Nephi 31:10-21

Ibland känns det som om det är något jag inte förstår när det gäller kyrkan eller att jag inte har tillräckligt med tro på en viss lära. När jag får en sådan känsla ber jag min

himmelske Fader om hjälp. Jag får nästan alltid ett svar. Jag känner mig varm och trygg, och jag får en stark känsla av att Gud lyssnar på mina böner och älskar mig väldigt mycket. Sådana upplevelser får mitt vittnesbörd och min kärlek till Gud att växa.

Jag vet att Gud är vår Fader och att han älskar var och en av oss väldigt mycket. Han lyssnar på våra problem och sänder den Helige Anden till att trösta oss. Jag vet att han hör våra böner och att han är glad när vi är rättfärdiga. Jag är så glad över att veta att Gud älskar mig och att jag är medlem i kyrkan. Jag vet att Jesus Kristus är hans Son och vår Frälsare.

Deveney R, 11 år, Schweiz

Viêt Minh Tri P, 10 år, Kambodja

Carlos D, 8 år, Brasilien

Daniel K, 7 år, från Danmark, är en glad och modig pojke. Han tycker om att hjälpa till i trädgården. Han tycker också om att hjälpa till med maten — särskilt att rulla ut deg till pizza. Han arbetar flitigt i skolan och tycker om att spela fotboll, simma och klättra i träd. Han hjälper gärna till att samla ihop ved till braskor på scoutaktiviteter. I kyrkan tycker han om berättelserna om Joseph Smith och Jesus, och han gillar att sjunga "Gör rätt val".

**President
Henry B Eyring**

förste rådgivare i första presidentskapet

Hjälp till att ta hand om Frälsarens lamm

Frälsaren hade blivit korsfäst och sedan uppstått. Hans lärjungar hade begett sig till Galileen. De hade fiskat hela natten men inte fått något. När de närmade sig stranden i gryningen kände de först inte igen honom. Han ropade på dem och berättade var de skulle kasta ut sina nät, och när de gjorde det fylldes näten. De skyndade till honom på stranden.

De hittade en glödhög som de lagade till fisk och bröd på. Och han gav dem en befallning som fortfarande gäller var och en av oss.

”När de hade ätit sade Jesus till Simon Petrus: ’Simon, Johannes son, älskar du mig mer än dessa?’ Han svarade: ’Ja, Herre, du vet att jag har dig kär.’ Jesus sade till honom: ’För mina lamm på bete.’” (Joh 21:15)

Guds heliga har alltid varit under förbund att ge andlig **näring** åt varandra, särskilt åt dem som är nya i evangeliet.

Ett barn kan göra sådant som ger näring åt andra människors tro. Barn kan inbjuda en nyomvänd att följa

med dem till ett möte. Barn kan le och hälsa på nya medlemmar som kommer till kyrkan eller är med på en lektion. Och när vi gör det är den Helige Anden hos oss.

Varje ord vi säger kan stärka eller försvaga någons tro. Vi behöver hjälp från Anden för att säga de ord som ger näring och styrka.

Bara genom att lyda kan vi hjälpa Herren att lägga lammen, hans lamm, i hans famn och föra dem hem till deras Fader och vår Fader.

Jag vet att Jesus är Kristus. Jag vet att han lever. Och jag vet att han leder oss i det här arbetet — hans arbete — att åstadkomma evigt liv för sin Faders barn. ■

Från ett tal under generalkonferensen i oktober 1997.

Att ge **näring** betyder att mata.

TA HAND OM LAMMEN

Lamm är svaga och kan inte försvara sig. De behöver särskild omsorg så att de kan växa upp och bli friska och starka. Titta på bilderna med sådant som lamm behöver.

Skydd från vargar
och andra faror

En trygg plats att sova på

Mat

Vatten

VILKA ÄR FRÄLSARENS LAMM?

Frälsaren bad sina lärjungar att särskilt ta hand om människor som inte är starka i evangeliet eller som är nya medlemmar i kyrkan. Han kallade de människorna för "lamm". De behöver någon som hjälper dem att bli starka — starka i evangeliet.

Färglägg bilderna av sådant som barn kan göra för att hjälpa Frälsarens lamm. Rita sedan en bild av något du kan göra.

Hälsa på en ny medlem i din klass

Be en vän att följa med dig till Primär

Ge bort en *Liahona*

Jesus Kristus återställde evangeliets fullhet genom Joseph Smith

Sandra Tanner och Cristina Franco

Tänk dig ett glas fullt med klart, rent vatten. Om vi knuffar till glaset kanske lite vatten skvimper ut och då är glaset inte fullt längre.

I begynnelsen fanns evangeliets fullhet på jorden. Profeterna undervisade om evangeliet i många år.

När Jesus Kristus levde på jorden upprättade han sin kyrka. Han undervisade om det fullständiga evangeliet: tro på Jesus Kristus, omvändelse, dop genom nedsänkning, den Helige Andens gåva och lydnad mot buden. Jesus visade alla hur vi ska leva. Han blev Frälsaren för oss alla. Evangeliets glas var fullt.

Men allteftersom åren gick förlorades delar av evangeliet eftersom onda människor förändrade det eller inte följde det. Evangeliets fullhet fanns inte längre på jorden. Vår himmelske Fader lovade sina barn att han skulle ge dem evangeliets fullhet på nytt. Han kallade Joseph Smith att hjälpa honom återställa evangeliets fullhet.

I Johannes 3:16 står det att vår himmelske Fader gav oss sin Son och evangeliet därför att han älskar sina barn. Han kallar profeter som undervisar alla om hans evangelium så att vi ska känna till vägen tillbaka till honom.

Vi är välsignade som har evangeliets fullhet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Våra evangelieglass

är helt fulla och vår himmelske Fader har lovat att evangeliet aldrig mer ska tas bort från jorden.

Skriftdagbok för april 2010

Läs sjätte trosartikeln i Den kostbara pärlan.

Lär dig trosartikeln utantill.

Be din himmelske Fader hjälpa dig att få veta att Jesus Kristus återställde evangeliets fullhet genom Joseph Smith.

Välj en av följande aktiviteter eller hitta på en egen:

- Hjälp någon annan att lära sig den här trosartikeln.
- Läs eller be någon läsa Joseph Smith — Historien för dig i Den kostbara pärlan.
- Gör berättelsehjulet på sidan 67. Klipp ut de två hjulen och sätt ihop dem med en påsklämma. Använd hjulet för att undervisa någon om hur Jesus Kristus återställde evangeliets fullhet genom Joseph Smith.
- Våra missionärer undervisar om det återställda evangeliets sanningar över hela världen. Be för dem. Be för att få veta vem du kan fråga om han eller hon vill lyssna på missionärernas budskap.

Hur får du hjälp att förstå sjätte trosartikeln genom det du har gjort?

Skriv i din dagbok eller rita en bild om vad du har gjort. ■

**Jesus Kristus
återställde
evangeliets
fullhet genom
Joseph Smith**

EN BRUDKLÄNNING OCH EN PLAN

Jane McBride Choate

*"Äktenskapet är instiftat av Gud."
(L&F 49:15)*

Baserad på en sann berättelse

Lori satt på sin systers säng medan Karyn packade klart sin tempelväska. Karyn skulle gifta sig i dag.

Lori var glad över att gå på bröllopsmottagningen på kvällen, men hon kände sig också ledsen. Hennes storebror som hade verkat som missionär kunde gå in i templet tillsammans med Karyn. Det kunde hennes föräldrar göra också. Men Lori och hennes två små bröder kunde inte gå in.

"Jag önskar att jag kunde vara i templet med dig", sade Lori.

Karyn tittade upp från sin packning. "Det gör jag också, men du är ju precis utanför. Och en dag följer jag med dig till templet när du ska gifta dig."

Lori kände sig inte så ledsen längre, men hon undrade över något annat. "Hur visste du att du ville gifta dig med Matt?" frågade hon.

Karyn satte sig bredvid Lori. "För länge sedan lärde jag mig att min himmelske Fader har en plan för mig."

Varje dag när du väljer att följa buden, hålla dina dopförbund och försöker att bli mer lik Jesus Kristus så förbereder du dig för att komma till templet."

Vicki F Matsumori, andra rådgivare i Primärs generalpresidentskap, "A Place of Love and Beauty", *Friend*, jan 2002, s 30.

När jag träffade Matt insåg jag att vi kunde fullfölja den planen tillsammans."

"Är ni klara med planen?" frågade Lori.

Karyn skakade på huvudet. "Matt och jag vill ha barn, bli klara med vår utbildning och mycket annat."

Lori tittade på den vackra vita bröllopsklänningen som hängde på Karyns garderobsdörr. "Din klänning är så fin", sade hon.

Karyn log. "Det är en annan del av planen", sade hon. "Jag har alltid velat gifta mig i templet, så min klänning behöver vara lämplig."

Några timmar senare såg Lori Karyn och Matt komma ut från templet. Deras ansikten lyste.

Lori sprang fram till Karyn och slog armarna om henne.

Flera veckor senare fick Lori en liten tavla i brevlådan. Det var ett fotografi av Karyn och Matt framför templet. Längst upp hade Karyn skrivit: "Din himmelske Fader har en plan för dig."

Lori satte fotot på sin byrå. Hon lovade sig själv att hon en dag skulle gå till templet och ha samma strålande leende som hennes syster hade haft. ■

"Föd mina får"

Jennifer Holt

*"Följ mig, och föd mina får."
(L&F 112:14)*

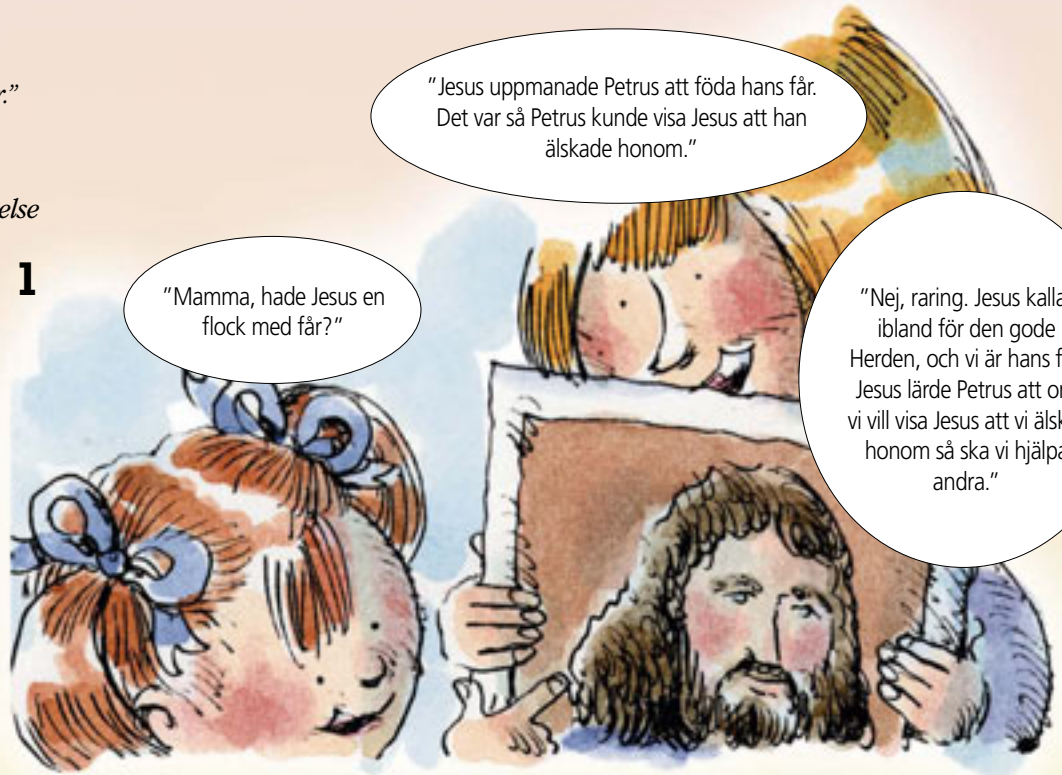
Baserad på en sann berättelse

1

"Mamma, hade Jesus en flock med får?"

"Jesus uppmanade Petrus att föda hans får. Det var så Petrus kunde visa Jesus att han älskade honom."

"Nej, raring. Jesus kallas ibland för den gode Herden, och vi är hans får. Jesus lärde Petrus att om vi vill visa Jesus att vi älskar honom så ska vi hjälpa andra."

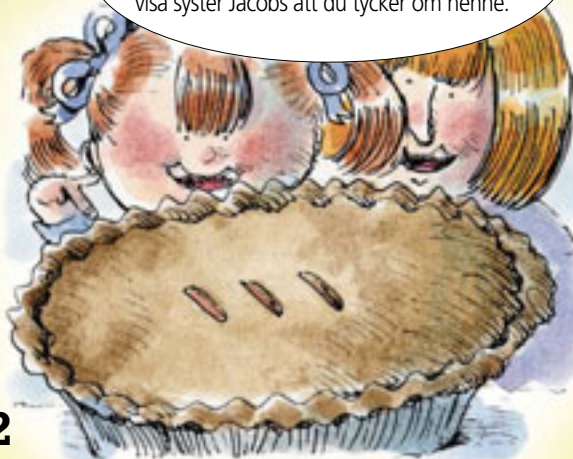

"Är det därför vi ska ge pjen till syster Jacobs efter hemaftonen?"

"Ja, det är det. Men det vore trevligt om du kunde komma på något som du kan göra för att visa syster Jacobs att du tycker om henne."

Olivia funderade på vad hon kunde göra. Hon kom ihåg att mamma och mormor tycker mycket om bilderna som hon brukar rita.

2

"Jag vet! Jag kan göra ett kort till syster Jacobs och rita en bild på det!"

3

4

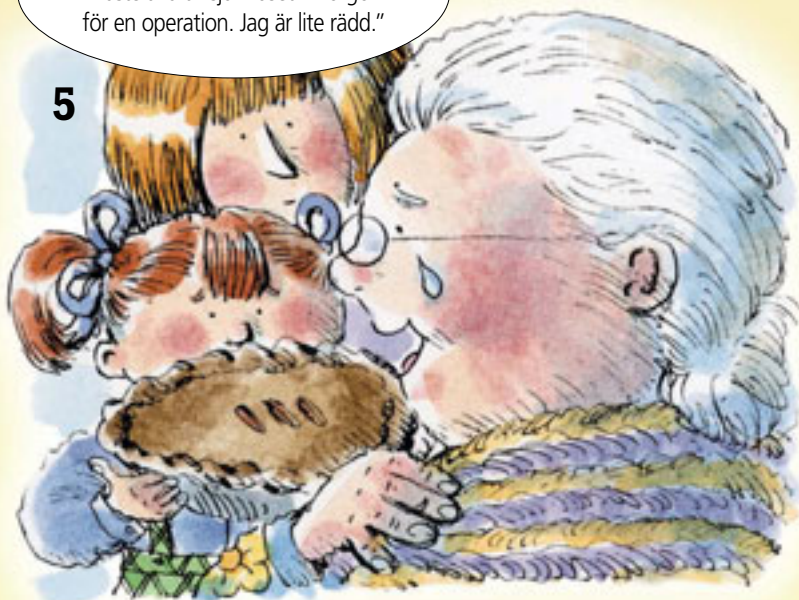
Olivia ritade en vacker regnbåge. På insidan av kortet skrev hon: "Krya på dig! Kram, Olivia."

*Krya på dig!
Kram,
Olivia*

När Olivia och hennes familj kom till syster Jacobs hus frågade mamma syster Jacobs hur hon mädde. Syster Jacobs började gråta.

"Jag har precis fått reda på att jag måste åka till sjukhuset i morgon för en operation. Jag är lite rädd."

5

Mamma gav pjen till syster Jacobs. Sedan gav Olivia kortet till henne som hon hade gjort.

6

"Tack, Olivia. Det här fina kortet och ditt rara leende gör att jag mår bättre."

Det kändes som om någon kramade Olivias hjärta. Hon var glad att hon kunde hjälpa Jesus att föda sina får. ■

7

TIPS TILL FÖRÄLDRAR

Be ditt barn komma på någon som de skulle vilja göra glad. Hjälp dem göra och ge ett kort till den personen.

Hitta fåren

Chad E Phares

Kyrkans tidningar

Jesus lärde oss att vi kan visa vår kärlek till honom genom att "föda hans får". (Se L&F 112:14.) Vi kan göra det genom att hjälpa andra. De här barnen föder Jesus får genom att hjälpa sin granne att rensa ogräs i sin trädgård. Vi bör alltid titta efter människor som vi kan tjäna.

Se om du kan hitta och ringa in de 10 fåren som är gömda i den här bilden. ■

TIPS TILL FÖRÄLDRAR

Öerväg att läsa Johannes 21:14–17 tillsammans med dina barn. Fråga dem vilka Jesu Kristi får är. Säg att Herren förväntar sig att vi hjälper andra människor. Berätta om ett tillfälle när någon hjälpte dig.

Barnens konstutställning

Ta fram dina kriterier eller målarfärger och gör dig redo att skapa! Under 2011 ska konst av primärbarn från hela världen visas upp på en utställning i kyrkans historiska museum och på en utställning på Internet. Så här gör du för att vara med:

1. Skapa ett konstverk med temat "Evangeliet välsignar mitt liv". Ditt konstverk kan handla om familjen, templet, missionärer, profeter, skrifterna, naturen, tjänande, pionjärer, Primär eller kyrkans aktiviteter.

2. Du måste vara mellan 5 och 12 år och får bara skicka in ett konstverk.
3. Ditt konstverk ska göras på ett platt pappersark eller tygstycke. Det får inte vara större än 30 x 36 cm och ska inte vara inramat.
4. Du kan använda kriterier, blyertspenna, tuschpenna, bläckpenna, kolpenna, akrylfärg, vattenfärg, pastellfärg, oljefärg eller något annat tvådimensionellt medium.
5. Ta god tid på dig så att ditt konstverk blir så bra det kan bli. Konstverket ska täcka större delen av papperet.
6. Skriv ditt fullständiga namn på baksidan av konstverket. Låt en

förälder fylla i och skriva under blanketten här nedanför. Klistra sedan fast blanketten på baksidan av konstverket.

7. Ditt konstverk måste vara poststämplat senast den 31 juli 2010. Konstverket skickas inte tillbaka till dig.

Ditt bidrag kan komma med på en utställning på kyrkans historiska museum mellan den 1 januari och 30 juni 2011, på en utställning på webbsidorna för *Friend* och *Liahona* eller på Vår sida i *Liahona* eller på Our Creative Friends i *Friend*. Alla bidrag kommer inte att användas eller ställas ut.

SKICKA DITT BIDRAG TILL:

Children's Art Exhibit

45 N. West Temple St.

Salt Lake City, UT 84150, USA

Följande information och tillstånd måste finnas med:

Barnets fullständiga namn _____

Ålder _____

Stat/provins, land _____

Förälders e-postadress eller telefonnummer _____

Jag godkänner att det här bidraget visas på en utställning, på kyrkans webbsida och i kyrkans tidningar och i all annan publicitet.

Förälders eller vårdnadshavares underskrift _____

Ständiga utbildningsfonden blomstrar nio år senare

Ryan Kunz

Kyrkans tidningar

Tyson Kemege drabbades av polio och blev föräldralös som liten. Han växte upp i Nairobi i Kenya där han aldrig sov på en madrass och sällan åt två mål mat om dagen. Han tog sig runt bara med hjälp av ett par handkryckor.

Han bestämde sig för att ansöka till Kenyas Augustana College för att studera informationsteknologi, men utan familj och pengar var utsikterna dåliga.

Broder Kemege, som hade blivit medlem i kyrkan några år tidigare efter att ha slutfört sina gymnasiestudier, kontaktade ett äldre missionärspar och berättade för dem om sina önskningar. Missionärerna hjälpte honom att komma i kontakt med Ständiga utbildningsfondens (SUF) kommitté. Ett SUF-lån hjälpte honom att bli antagen till skolan.

"Jag är den lyckligaste människan på jorden", sade broder Kemege ofta till missionärerna.

Broder Kemege har verkat som elevordförande vid Augustana University och har två ämbeten i sin församling.

Nio år efter det att president Gordon B Hinckley (1910–2008) tillkännagav SUF har programmet över 38 000 deltagare i 42 länder. Trots de ekonomiska svårigheterna världen över är Ständiga utbildningsfonden stark och hjälper

personer som Tyson Kemege att få en utbildning, ta sig ur fattigdomen och bidra till sitt samhälle.

Över 87 procent av SUF-deltagarna som fullföljt sin utbildning har för närvarande ett jobb.

Svårigheter att övervinna

Programmet har inte hotats av den ekonomiska nedgången, men de som ansvarar för programmet säger att det har haft en del problem som måste lösas. En av programmets största utmaningar är det ökande antalet deltagare.

"De hinder vi har behövt övervinna är de vanliga hindren som har att göra med snabb tillväxt och internationell spridning", säger äldste John K Carmack, emeritusmedlem i de sjuttios kворum och fondens verkställande chef. "Andra svårigheter har varit att sprida information om fonden, göra kraven och tillgängligheten kända och stödja deltagarna."

Programmet drivs från kyrkans huvudkontor av en relativt liten administrativ grupp bestående av några anställda, missionärspar och lokala volontärer. Det övervakas av två generalauktoriteter emeritus, äldste Carmack och äldste Richard E Cook.

För att kunna administrera det vitt spridda programmet samarbetar SUF:s personal och

Berättigade medlemmar kan välsignas ...

missionärer med områdespresidentskap för att utbilda områdesledare, som i sin tur samarbetar med lokala ledare för att utbilda och stödja lokala lärare, anställda, volontärer och deltagare.

"Det var och är ett mycket innovativt initiativ", säger Rex Allen, programmets utbildnings- och kommunikationschef. "Programmet är nytt på varje nivå, så kommunikation och utbildning har varit outhärliga."

Hur det fungerar

Programmet görs möjligt av hundratusentals personer som donerar pengar till fonden. Alla pengar som doneras går till att stödja deltagarna.

För deltagarna börjar proceduren med en förberedelsefas som samordnas genom det institutprogram som medlemmen är inskriven i. Med hjälp av kyrkans arbetsförmedlingar tar deltagarna kursen "Planera för framgång" och några yrkesworkshopar innan de fyller i låneansökan på Internet.

När lånen har godkänts fullföljer deltagarna sin utbildning under förutsättning att de betalar tillbaka skulden så att andra också kan dra nytta av fonden. Deltagarna betalar tillbaka över 2,5 miljoner dollar av sitt lån varje år.

Äldste Carmack säger att programmet inte bara är framgångsrikt tack vare medlemmarnas stora ekonomiska stöd, utan också tack vare mycket bra ledare. "Ständiga utbildningsfondens fader är Gordon B Hinckley", säger han, "men president [Thomas S] Monsons stöd och intresse är lika stort som president Hinckleys var. [President Monson] har varit delaktig i processen från början och leder den i dag med profetisk insikt."

genom att ta del av Ständiga utbildningsfondens frukter ...

och genom att betala tillbaka så att också andra kan dra nytta av den.

Resultaten

När president Hinckley tillkännagav programmet i april 2001 sade han: "Med goda yrkeskunskaper kan dessa unga män och kvinnor höja sig ur den fattigdom som de och generationer före dem upplevt. De blir bättre familjeförsörjare. De kommer att tjäna i kyrkan och tillväxa i ledaransvar.

De kommer att betala tillbaka sina lån så att andra kan bli välsignade så som de välsignats." ("Den ständiga utbildningsfondens", *Liahona*, jul 2001, s 62)

Programmets ledare fortsätter att se uppfyllandet av president Hinckleys ord. Så många som 10 till 15 procent av de nuvarande ledarna i kyrkan i några av de länder där SUF godkänts är tidigare förmånstagare till fonden.

"Detta är ingen fåfäng dröm", fortsatte president Hinckley. "Vi har resurserna tack vare godheten och vänligheten hos underbara och generösa vänner. Vi har organisationen. Vi har arbetskraften och Herrenshängivna tjänare till hjälp för att ge det framgång. Det är en frivillig verksamhet som praktiskt taget inte kommer att kosta kyrkan någonting. Vi ber att Gud ska främja detta arbete och att det ska ge välsignelser, rika och underbara, för tusentals människor, alldeles som dess föregångare,

Ständiga emigrationsfonden, medförde oräkneliga välsignelser för dem som tog del av dess möjligheter."

Nio år senare fortsätter programmet att växa, vilket enligt broder Allen möjliggjorts "tack vare stor välvilja och en enorm tro". ■

Hjälpföreningens nya riktlinjer välsignar medlemmar

Julie B Beck, Hjälpföreningens generalpresident, tillkännagav nya riktlinjer för Hjälpföreningens möten för sex månader sedan under Hjälpföreningens allmänna möte, och resultaten välsignar systrarna runtom i världen.

Mottagandet av de nya riktlinjerna har i stort sett varit varmt, säger syster Beck och påpekar att medlemmar världen över nu kan utforma möten enligt individuella behov och göra flexibiliteten större i en kyrka som inte är begränsad till en kultur eller plats.

”Det har varit ett mycket positivt steg för den globala organisationen”, säger syster Beck. ”Vi älskar systrarna, vi litar på systrarna och vi vet att om de tar till sig detta med tro och lydnad så kommer de inte att ha några problem med det.”

Syster Becks tal med titeln ”Hjälpföreningen: Ett heligt verk” (*Liahona*, nov 2009, s 110) ska tjäna som den officiella riktlinjen angående mötena, och hjälpföreningsledare med frågor om riktlinjerna ska rådgöra med sina prästadömsledare.

Allmänna ändringar

Det har bekräftats att Hjälpföreningens rådgivare ska följa prästadörets mönster och kallas första eller andra rådgivare. Ämbetet som tidigare hette ledare för hemmets, familjens och den enskildes utveckling ska nu heta Hjälpföreningens mötessamordnare. Systemen som har det här ämbetet ska fortsätta ordna Hjälpföreningens möten som hålls under veckan under ledning av presidentskapet.

Riktlinjer för Hjälpföreningens möten

I sitt tal sade syster Beck att mötena som formellt hette ”hemmets, familjens och den enskildes

utveckling” nu helt enkelt ska heta Hjälpföreningens möten.

Syster Beck beskrev hur församlingens hjälpföreningspresident ska ha översikt över alla hjälpföreningsmöten och rådgöra med biskopen eller grenspresidenten som godkänner alla mötesplaner.

Hjälpföreningspresidenten ska ha översikt över mötena men kan be första eller andra rådgivaren

Mötena ska uppfylla Hjälpföreningens ”kärleksfulla och praktiska ansvarsuppgifter”, öka systrarnas tro och rättfärdighet och tillse enskildas och familjers andliga och timliga behov.

— eller rekommendera en syster i församlingen eller grenen att kallas — att vara samordnare för mötena. Minst en medlem i presidentskapet ska vara närvarande vid alla möten.

Mötena ska i allmänhet hållas varje månad, men minst en gång i kvartalet, vid en annan tidpunkt än på söndagar eller måndagskvällar. Biskopen eller grenspresidenten och hjälpföreningspresidenten bestämmer hur ofta mötena ska hållas, och systrarna ska inte få uppfattningen att det förväntas av dem att de är med på alla de här mötena.

När hjälpföreningspresidentskapet planerar möten ska de ha sådant i åtanke som tidåtgång, kostnad, säkerhet och reseavstånd.

Mötena ska uppfylla Hjälpföreningens ”kärleksfulla och praktiska ansvarsuppgifter”, öka

systrarnas tro och rättfärdighet och tillmötesgå enskildas och familjers andliga och timliga behov.

När hjälpföreningspresidentskapet planerar de här mötena ska de prioritera ämnen som uppfyller Hjälpföreningens syften. Mötena kan inriktas på ett ämne eller delas upp i mer än en lektion eller

aktivitet. Lärarna ska i allmänhet tillhöra församlingen eller staven.

”När vi arbetar på rätt sätt i Hjälpföreningen, stärker vi Hjälpföreningens förmåga att kraftfullt samverka med prästadömsledarna i varje församling”, sade syster Beck. ■

Prenumeranter får uppdaterat tempelhäfte

Prenumeranter på tidningarna *Liahona* och *Ensign* får det uppdaterade häftet *Tempel i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga* i stället för det vanliga oktobernumret 2010.

Det här häftet är en uppdaterad version av en publikation som har varit i tryck i över 50 år. Det började som ett nummer av tidningen *Improvement Era* 1955. Senare blev det ett separat häfte som har uppdaterats åtta gånger. Den senaste versionen innehåller nya artiklar och fotografier och publiceras på 45 språk.

Nutida profeter, bland andra president Thomas S Monson, har ständigt uppmuntrat medlemmarna att ta emot sina tempelförrättningar och sedan besöka templet för att utföra arbete för sina förfäder.

Häftet undervisar om lärdomarna och principerna som har att göra med tempeldyrkan. Kyrkans medlemmar uppmuntras att ha minst ett exemplar hemma så att föräldrarna kan använda häftet under hemaftnar eller i andra situationer för att undervisa sina barn om templet.

Det finns något som kan tillämpas av alla åldrar i häftet. Nya artiklar i den här utgåvan av häftet är ”Templets välsignelser”, av president Thomas S Monson, och ”Förbered dig för templets välsignelser”, av äldste Russell M Nelson i de tolv apostlarnas kvorum. Häftet innehåller också en artikel för ungdomar med titeln ”Gör templet till en del av ditt liv”, och barn kan lära sig mer om templet

FOTO © 1996 STEVE TREGEAGLE

i artikeln ”Din väg till templet”. Alla läsare kan ha glädje av att titta på fotografierna av tempel från hela världen. Häftet innehåller också svar på vanliga frågor som hjälper medlemmar som förbereder sig för att besöka templet för första gången.

Medlemmarna uppmuntras att ge bort exemplar av häftet till familjemedlemmar och vänner som har en annan tro. Ytterligare exemplar av häftet kommer att finnas i kyrkans distributionscentrer och på LDScatalog.com.

I oktober får prenumeranter en uppdaterad version av tempelhäftet.

Stavspresidenter, biskopar och lärare för förberedande tempelkurser kan välja att använda häftet som en kompletterande resurs tillsammans med lärarhandledningen *Undervisning från höjden* och häftet *Förbered dig för det heliga templet*.

Om så är lämpligt kan prästadömsledare ge ett häfte till medlemmar som redan har fått sin begåvning för att hjälpa dem komma ihåg tempelupplevelsen. Det kan också vara till hjälp för personer som håller på att bli aktiva i kyrkan och förbereder sig för att beseglas i templet.

"Det här häftet kan vara en underbar resurs för alla medlemmar", säger äldste Yoshihiko Kikuchi i de sjuttios kvorum. "Den påminner om den heliga tempelupplevelsen, de tillhörande förbunden och välsignelserna och ansvaret varje medlem har att släktforska och hitta förfäder och sedan tillhandahålla nödvändiga tempelförrättningar för dem genom att aktivt delta i tempelarbetet." ■

Hjälp oss att bli bättre

Liahonas personal söker medlemmar i alla åldrar som är villiga att berätta vad de tycker om föreslagna artiklar och inslag i kommande nummer. De som är intresserade av att vara med i Liahonas utvärderingskommitté måste ha tillgång till Internet och kunna kommunicera på engelska. För att vara med skickar du ett e-postmeddelande till liahona@ldschurch.org och skriver "Evaluation Committee" på ämnesraden. Vi skickar frågor till dig med jämna mellanrum. Dina kommentarer hjälper Liahona att bli bättre på att tillmötesgå behoven hos läsare världen över. ■

VÄRLDEN I KORTHET

Nytt presidentskap för området Europa Öst tillkännagett

Första presidentskapet har tillkännagett en förändring i presidentskapet för området Europa Öst, med omedelbar verkan. Äldste Kevin W Pearson, förste rådgivare i områdespresidentskapet, har förflyttats till kyrkans huvudkontor för ett särskilt uppdrag inom missionsavdelningen. Äldste Wolfgang H Paul fortsätter som president för området, med äldste Gregory A Schwitzer i de sjuttios kvorum som förste rådgivare och äldste Alexandr N Manzhos, områdessjuttio, som andre rådgivare.

Plats vald för tempel i Philadelphia i Pennsylvania

I november 2009 tillkännagav första presidentskapet att templet i Philadelphia i Pennsylvania ska få adressen 1739 Vine Street i Philadelphias centrum. Platsen är i närheten av Vine Street Expressway och domstolsbyggnaden och ligger tvärs över gatan från Logan Square, ett viktigt landmärke i Philadelphia. President Thomas S Monson tillkännagav templet i oktober 2008. För närvarande finns

det 130 tempel i verksamhet i världen, och ytterligare 21 har tillkännagetts eller håller på att byggas.

Datum för templet i Vancouver tillkännagivna

Öppet hus för templet i Vancouver i British Columbia i Kanada hålls mellan den 9 och den 24 april 2010, utom på söndagar, och ett kulturellt

evenemang hålls den 1 maj. Invigningen hålls i tre sessioner söndagen den 2 maj, kl 9:00, 12:00 och 15:00. Invigningssessionerna sänds till alla kyrkans enheter i tempeldistriktet. Templet öppnas för förrättningar påföljande dag. ■

BREV TILL REDAKTIONEN

En ny *Liahona*

När jag läste att vi med början i januari 2010 skulle få en ny *Liahona* så blev jag nostalgisk. Tidningen har varit mitt ankare i evangeliet sedan jag döptes som 17-åring. Mitt ömtåliga vittnesbörd stärktes medan jag läste om andra medlemmars upplevelser och jag insåg att jag inte var ensam. Jag sätter stort värde på tidningarna som jag har samlat för de innehåller inspirerade budskap som har hjälpt mig i tider av bedrövelse och nöd.

Nu har ni gett oss en *Liahona* som har mognat och har mer variation, men som är lika sann som den första jag läste 1992. Tack, ur djupet av mitt hjärta.

Julia A Florian, Guatemala

En källa till andlighet och styrka

Liahona är till stor välsignelse och glädje för mig. Den hjälper mig att träffa medlemmar över hela världen, att lära mig om deras land och kultur, och att välsignas av deras tro. Tidningen är en källa till stor andlighet och styrka, och den hjälper mig att bli en bättre människa.

Modesta Giuliani, Italien

Ett underverk i vår församling

I min församling gick det dåligt med både besöksundervisningen och tempelbesöken. Som besökslärare och tempeltjänare bad jag om att det skulle ändras. Jag använde äldste Richard G Scotts konferenstal "Tempeltjänsten: Källan till kraft och styrka i tider av nöd" (*Liahona*, maj 2009, s 43) när jag skulle tala både under ett sakramentsmöte och i Hjälpföreningen. Församlingsmedlemmarna blev röda. Besöksundervisningen har nu uppgått till nästan 100 procent och många besöker templet och tillämpar stegen som äldste Scott talade om i sitt budskap. Tusen tack till äldste Scott för hans underbara budskap och till er för *Liahona*.

Ana Meza de Eulogio, Peru

Skicka dina kommentarer eller förslag till liahona@ldschurch.org. Breven kan komma att förkortas eller förtydligas. ■

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

Det här numret innehåller artiklar och aktiviteter som kan användas under hemaftnarna. Här följer några exempel.

"Bli ditt bästa jag nu", s 45: Visa flera föremål (till exempel en penna, en Mormons bok, en *Liahona*, ett par skor) och be familjemedlemmarna värdera dem från det mest värdefulla till det minst värdefulla. Samtala om hur de valde att värdera föremålen. Vilka egenskaper gör en persons liv värdefullt? Uppmuntra var och en att göra något särskilt under den kommande veckan för att bli ett bättre person.

"Tidiga söndagsmorgnar", s 56: Be varje familjemedlem att tänka på en granne som kan behöva ett besök eller en tjänst. Planera att göra något för den personen under den kommande veckan. Läs Mosiah 18:7–10 och samtala om hur vi håller vårt dopförbund när vi hjälper andra.

"När ankor inte flyter", s 58: Gör en lista på familjens regler och samtala om hur de skyddar er familj. Gör också en lista på några av vår himmelske Faders bud och samtala om hur de skyddar oss fysiskt eller andligt.

.....

Den glada hemaftonen

För flera år sedan bad min make barnen att förbereda sig för en speciell hemafton. Vår fyraåriga dotter ville att vi skulle sjunga "Jag är Guds lilla barn". Vår tioåriga son bad inledningsbönen. Vi kände Andens starka och underbara närvaro.

Min make återgav några tankar från ledare i kyrkan och uppmuntrade oss att vara eniga i Jesu Kristi evangelium. Sedan gav han vår lilla dotter en fars välsignelse. Min mor och jag fick också välsignelser och sist vår son. Innan min make lade sina händer på vår sons huvud berättade han hur tacksam han var för prästadömet och uppmuntrade honom att vara värdig den myndigheten.

Nästan ett och ett halvt år senare sade vår dotter: "Kan vi inte ha en sådan hemafton som vi hade den där gången." Jag visste vad hon menade men frågade ändå vilken det var. Hon svarade: "Den då vi grät mycket och var väldigt glada!"

Marlúcia Souza de Jesus Costa, Bahia, Brasilien

Er bästa hemafton

Skicka in en beskrivning av er bästa hemafton till liahona@ldschurch.org. ■

Förseglade gravkammare

David L Frischknecht

Studiekursavdelningen

Dagen efter det att pappa dog besökte mamma, mina bröder, mina systrar och jag bårhuset vilket var nödvändigt för att ordna med begravningen. Vi skulle välja en kista och ett valv där kistan skulle placeras.

När vi begrundade de olika alternativen lade jag märke till en broschyr som förespråkade ett visst valv. Den hävdade bland annat att valvet var "självförseglande", och att förseglingen garanterat skulle hålla i 75 år. Fastän det var en allvarlig situation blev jag road av garantin.

"Vem kommer att kontrollera förseglingen om 75 år?" undrade jag. "Och om någon gör det och den inte har hållit, vem ska då hämta in garantin? Hur stor är chansen egentligen", undrade jag, "att valvet förblir förseglat?"

I det begrundande ögonblicket kom jag att tänka på ett annat valv, valvet som beskrivs i Matteus 27. Det här valvet, eller graven, i en avlägsen tid och plats, hade en öppning som täcktes av en stor sten:

"Nästa dag, som var dagen efter tillredelsedagen, samlades överstepräster och fariseerna hos Pilatus och sade: 'Herre, vi har kommit att tänka på vad den där villoläraren sade, medan han ännu levde: Efter tre dagar skall jag uppstå.'

Ge därför befallning om att graven blir säkert stängd fram till tredje dagen, så att hans lärjungar inte kommer och stjäla hans kropp och sedan säger till folket att han har uppstått från de döda. Då blir det sista bedrägeriet värre än det första.'

Pilatus sade till dem: 'Här har ni vaktstyrkan. Gå

Löftena i broschyren var osannolika — nästan skrattretande — men de påminde mig om ett löfte som är garanterat evigt.

och bevaka graven så gott ni kan.'

De gick och bevakade graven och förseglade stenen. De satte också ut vakten." (Matt 27:62–66)

Av alla befallningar som getts i kungars, generalers och härskares historia var Pilatus befallning att bevaka graven kanske den mest meningslösa.

Hur stor var chansen att graven skulle förbli förseglad? I själva verket var det omöjligt för soldaterna att lyda befallningen eftersom det inte gick att hindra graven från att öppnas: "Och se ... det [blev] en stor jordbävning, ty en Herrens ängel steg ner från himlen. Han gick fram och rullade bort stenen." (Matt 28:2)

Tack vare att den graven öppnades kommer alla valv och gravar som någonsin har förseglats att öppnas. Garanterat.

Vår frälsnings Klippa återlöser oss från döden och helvetet. Han är "uppståndelsen och livet". (Joh 11:25) Tack vare honom "måste [helvetet] lämna ifrån sig sina fångna andar, och graven måste lämna ifrån sig sina fångna kroppar, och människornas kroppar och andar skall återförenas med varandra. Och det sker genom Israels Heliges uppståndelses kraft." (2 Nephi 9:12) ■

Han är inte här, av Walter Rane

Frälsaren förutsade sin egen död och uppståndelse. På vägen till Jerusalem sade han till sina apostlar:

"Se, vi går upp till Jerusalem, och Människosonen kommer att överlämnas till överstepräster och de skriftlärda, som skall döma honom till döden och utlämna honom åt hedningarna.

Dessa skall håna honom, spotta på honom och gissla och döda honom. Men efter tre dagar skall han uppstå." (Mark 10:33–34; se också Joh 20:1–8.)

Medan president Spencer
W Kimball gick längs
vägarna Jesus hade gått
mindes han de många vittnena
om Frälsarens uppståndelse,
bland annat Maria som var en
av de första som fick veta: "Han
är inte här, han har uppstått."
(Luk 24:6)

Se "Uppståndelsens tillförlitlig-
het", sidan 28.

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESLEDARNA

Stärk ungdomarna

Äldste Gérald Caussé, Frankrike

Förste rådgivare i områdespresidentskapet

Förra året hade min hustru och jag en underbar upplevelse — det var när vår äldsta dotter beseglades för evigheten. När hennes morfar förrättade vigseln var jag överväldigad av glädje över att en ny generation just hade lagt till en evig länk till vår släktkedja.

Att rädda den nya generationen är sann-
erligen en enorm utmaning i en värld som
har en destruktiv inverkan på andliga vär-
deringar och familjelänkar. Men jag känner
inte till någon viktigare uppgift. President
Hinckley förkunnade: "När det gäller er
lycka, när det gäller det som gör er stolta
eller ledsna, kommer ingenting, jag uppre-
par, ingenting, att ha en så djup inverkan på er som
hur era barn artar sig."¹

Våra ungdomar kan jämföras med nyomvända.
De flesta av dem befinner sig på vägen mot
omvändelse. En del har fått ett eget vittnesbörd,
andra har det ännu inte. Liksom alla nya medlem-
mar behöver de "en vän, ett ansvar och näring
genom Guds goda ord".²

1. Våra ungdomar behöver vänner som har samma värderingar

Varje pojke och flicka behöver vänner. Våra barn
är ofta de enda medlemmarna i kyrkan i sin skola,
och de behöver stöd och trygghet från kamrater
med samma värderingar som de.

Enligt president Monsons uppmaning håller vi
trofast flerstavskonferenser för ungdomar i hela
Europa. Under 2009 hölls åtta konferenser med totalt
2 700 ungdomar och 350 ledare för unga ensamstå-
ende vuxna från tio olika länder. De organiserades
efter EFY-modellen (*Especially For Youth*) och var

**Äldste Gérald
Caussé, förste
rådgivare i
områdespresi-
dentskapet**

mycket lyckade. Enligt många hade inget pro-
gram någonsin påverkat kyrkans ungdomars
vittnesbörd och andliga styrka så mycket. En ung
man tackade sina ledare med följande ord: "Den
här EFY-konferensen har förändrat mitt liv. Om det

skulle vara så att jag blir en enastående per-
son och får en liten bit av himlen så vill jag
att ni ska veta att en del av det är tack vare
var och en av er. Ni har fått mig att känna
Anden som aldrig förr."

Vi tänker oss att vi successivt ska införa
det här programmet i alla Europas länder så
att varje ungdom får möjlighet att delta i en
flerstavskonferens minst en gång vartannat år.

På samma sätt inbjuder vi ledare och för-
äldrar att regelbundet organisera och stödja
aktiviteter av hög kvalitet i församlingar
och stavar, så att våra ungdomar får möjlig-
het att bygga upp sin tro genom att skapa
vänskapsband.

2. Våra ungdomar behöver ansvarsuppgifter

Söndagen har alltid varit min favoritdag. När jag
var liten tyckte jag om att gå till kyrkan, speciellt
eftersom jag kände mig värdefull tack vare ansvars-
uppgifterna jag hade. När jag var tolv verkade jag
som pianist i Primär. Som sextonåring kallades jag
som Söndagsskolans president. Jag var sysselsatt och
engagerad, glad att man visat sådan tilltro till mig.

När jag i dag besöker de här enheterna tycker
jag om att se ungdomarna utföra sina söndags-
plikter. Deras inställning avslöjar ofta hur stor vikt
de lägger vid plikterna. Jag tycker särskilt mycket
om att se aronska prästadöms kvorumpresidenter
på förhöjningen, fullt engagerade i prästadömsmöt-
ets inledning.

Våra ungdomar har en enorm potential. De
hoppas så högt som vi sätter ribban. Vi inbjuder
lokala ledare att ge varje ung man och ung kvinna
en ansvarsuppgift som gör att de stärker sin tro och
önskan att tjäna.

3. Våra ungdomar behöver få näring genom Guds goda ord

När ett barn får ett eget vittnesbörd tidigt i livet sätter han på sig en vapenrustning som skyddar honom under de svåra ungdomsåren. Han får sitt vittnesbörd genom att studera skrifterna och ha upplyftande andliga upplevelser.

Ansvar att ge andlig näring åt barnen tillhör först och främst föräldrarna. Våra ungdomar blomstrar i hem där ”vi talar om Kristus, vi gläds i Kristus, vi predikar om Kristus, vi profeterar om Kristus ... så att våra barn skall kunna veta till vilken källa de kan se för att få förlåtelse för sina synder”.³ I sådana hem efterlevs evangeliet med glädje och entusiasm, inte som tvång. Föräldrarna har en positiv och underbar vision av evigheten, och barnen förstår, genom deras exempel, att evangeliet är synonymt med glädje i familjen.

Seminariet, av alla program, är verkligen det mest avgörande när det gäller att få ett eget vittnesbörd. Det är därför vi har lagt så stor betoning på dagliga seminarielektioner. Seminarieklasserna, som oftast träffas på morgnarna, har vuxit enormt det här året. I hela Europa har lärare och ungdomar varit uppfinningsrika i sin anpassning till lokala omständigheter. I Uleåborg i norra Finland, i ett område där transport ofta är ett problem, behövde de hitta en lösning för de tio seminarieeleverna. De som inte kan komma deltar nu i lektionerna via Internet.

När jag besöker enheterna och missionerna i Europa gläds jag åt att träffa kyrkans uppväxande släkte. Våra ungdomar överallt är fantastiska. Jag älskar dem av hela mitt hjärta och beundrar deras mod och trofasthet. De är levande vittnesbörd om det återställda evangeliets frukter.

Genom att skapa vänskapsband, fullfölja ansvarsuppgifter i kyrkan och få näring genom Guds goda ord kan de ”vara starka och frimodiga”⁴ och således trofast vandra längs det eviga livets väg. ■

SLUTNOTER

- 1. Gordon B Hinckley, *Liahona*, januari 2001.
- 2. Gordon B Hinckley, *Liahona*, februari 1999.
- 3. 2 Nephi 25:26.
- 4. Josua 1:9, Unga mäns och Unga kvinnors tema för 2010.

LOKALA NYHETER

Nya psalmer att glädjas åt

Anne-Sofie Wihlman, musikordförande i Stockholms stav

Stockholms stav har vi nu efter beslut av stavs-presidentskapet infört det av kyrkan framtagna tillägget till vår nuvarande psalmbok; psalmerna nr 202–208. Psalmerna finns med i den amerikanska psalmboken, men de flesta av dem har inte varit översatta tidigare.

En musikafton hölls i Gubbängens kapell, där familjen Bautista under ledning av Maria Hagman framförde de nya psalmerna. De lyfte fram det andliga budskapet och evangeliets glädje genom sången och musiken.

Vid en musikafton våren 2009 på samma tema, berättade Harriet Klarin mycket levande om sitt arbete med att översätta psalmerna. (Läs mer om hennes arbete i en separat intervju.)

De psalmer som finns med i tillägget är följande: *Psalm nr 202* ”Frälsare god”

En psalm med fin text, som tydliggör alla medlemmar i gudomen.

Psalm nr 203 ”Min själ, dig gläd”
Hymnen ur Jean Sibelius epos ”Finlandia” med en andlig text från 1700-talet.

Psalm nr 204 ”Tack för de goda människor”
Skrevs ursprungligen som begravningspsalm. Men texten visar vikten och styrkan av kärleksfulla relationer med dem som vi delar evangeliet med. ”Rikare gåva finns väl ej än vänner som på Kristus tror, vänner som går i Jesu spår, vänner som skänker kärlek stor.”

Psalm nr 205 ”O må min själ i bön dig nå”
En bön och en uppmaning att vi försöker komma i tid inför sakramentsmötet för att hinna känna friden i hjärtat ”trots världens larm och strid”.

Psalm nr 206 ”Guds dagliga omsorg”
Uttrycker tacksamhet till vår himmelske Fader för varje ny dag.

Familjekören Bautista framförde psalmerna från det nya psalmbokstillägget vid en musikafton i Gubbängens kapell.

Psalm nr 207 ”Allas hjärtan snart skall vändas”
Psalm nr 208 ”Familjer kan vara tillsammans för evigt”

De två sista psalmerna belyser möjligheterna till välsignelsen av evigt liv och att också kunna ge denna välsignelse till dem som gått före oss.

Psalmbokstillägget finns att köpa i gästhemmets

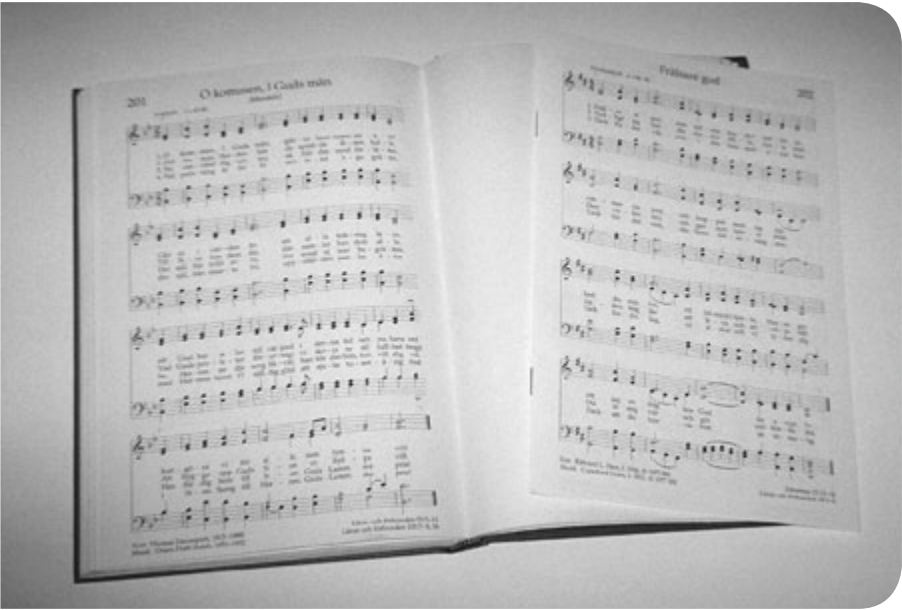
reception, det kan även beställas församlingsvis/grensvis direkt från Sven Luthman (sven@luthman.net) till självkostnadspris 5:-/ex. Tillägget är upptryckt att passa in i psalmboken (klistras lämpligen in direkt efter psalm nr 201).

Maria Hagman berättar att kören även framfört några av dessa psalmer i andra sammanhang och

att de fått bekräftelse att de som lyssnat känt den speciella anda som psalmerna förmedlar genom sin text och de vackra melodierna.

Våra psalmer lyfter verkligen fram evangeliet, varje psalm på sitt sätt, i en fin kombination av text och musik. Det ligger mycket inspiration och arbete bakom varje psalm — av kompositör, textförfattare och översättare. Jag känner stor tacksamhet för deras arbete — från den av Emma Smith först framtagna psalm-

boken år 1835 fram till nuvarande psalmboken och det nya tillägget. ■

Det nya psalmbokstillägget klistras in direkt efter psalm 201 i psalmboken.

En trofast tjänare

Anne-Sofie Wihlman, Västerås

ett långt och troget tjänande har denna fantastiska och mycket ödmjuka kvinna gjort. Hon började redan under sin mission 1965–67 på missionskontoret i Tumba, då hon fick översätta primärsångboken och nya psalmer/nyöversättningar i "Hymner" (den blå som gavs ut 1968) till svenska tillsammans med dåvarande missionspresidenten Reid H Johnson. Hennes insatser omfattar även nuvarande psalmboken ("Psalmer" 1993) med det nya tillägget (2009), nuvarande sångboken för Primär och alla nya sånger som tillkommit. Hon fortsätter att göra en stor insats för kyrkans musik i Sverige trots pensionering 2003 på grund av svåra ryggproblem. Vi ser oftast inte hennes namn. Hon vill ha det så — hon vill verka utan att synas. Men hennes insats rör och berör oss alla varje söndag då vi kommer samman i kyrkan över hela landet, och även i vår vardag. Hon är kyrkans officiella översättare av musiktexter sedan cirka 25 år och hennes namn är **Harriet Klarin**.

Jag träffar henne i hennes hem i Västerhaninge, där hon bor sedan en tid med sin make Bruno, för att få veta mer om hennes arbete. Hon har alltid varit intresserad av ord och språk

och älskar musik, och när hon fick frågan 1983 om att börja översätta åt kyrkan kände hon direkt att hon hamnat rätt i livet. "Jag hade aldrig kunnat ha ett roligare yrke", säger hon. "Det är ett privilegium att få arbeta med detta och är glad om jag kan göra nytta." Hon känner att hon väl-signats rikligen att få utvecklas i detta. Hon tycker om att översätta kyrkans psalmer och sånger på grund av de fina texterna med sitt starka andliga budskap.

Hon berättar om sin första dator, som var mycket stor och som kom redan på 1980-talet och blev till stor hjälp i arbetet. Själva översättningsarbetet kräver först en överblick över psalmen/sången. Viktigast är att andemeningen är densamma i översättningen, sedan tas hänsyn också till ordval, betoning, grammatik, vokaler och konsonanter på rätt ställe i melodin, ordföljden m.m. Det är fler stavelser i svenska ord (jfr gospel/evangeliet), dessutom ska det vara rim. "Men jag är ganska bra på att rimma." Hon upplever att efter alla dessa förberedelser kommer orden direkt genom inspiration.

Harriet har en speciell kärlek till Primärs sånger, men berättar att de är svårast att översätta. Det

ANNESOFIE WIHLMAN

Harriet Klarin med några av de psalmböcker och sångböcker som hon översatt.

är ofta få ord i barnens sånger, och då är det svårare att få rätt ord i översättningen.

Bland favoriterna finns några av de nyare, stilla psalmerna, t ex nr 75 "Var skall jag finna frid", nr 24 "Sjung en sång om Sion" och nr 150 "Lär mig att följa dig". Hon tycker också om den innerliga texten i nya psalmen nr 203 "Min själ dig gläd". Hon kände stor inspiration vid den översättningen, och orden kom som av sig själva.

Kärleken till musiken har även hennes fyra barn. När de var små hade de en egen liten orkester hemma. Hon spelar piano, men ryggproblemen gör att det bara blir korta stunder vid pianot numera. Harriet och Bruno har också hunnit med att verka som kyrkans första webbmissionärer i början av 2000-talet, och hon har de senaste åren även översatt böcker. Det var en ren tillfällighet att hon började översätta psalmer/sånger under sin mission, men hon är så tacksam för att det blev så. "Livet blev inte som man tänkt, men det blev bra ändå."

Harriet Klarin är ödmjuk och andligt kraftfull med en speciell gåva som hon använt i Herrens tjänst i hela sitt liv.

Finns det någon som ni tycker tjänat trofast i kyrkan, som är en av våra pionjärer i Sverige? ■

Hör gärna av er med tips om någon vi skulle kunna skriva om till eivorhagman@hotmail.com eller asw@bredband.net

Ung kvinna på frammarsch

Judy Sorensen Hammar, Stockholms stav

Josefin Hedström, Borlänge församling, har fullgjort unga kvinnors program för personlig tillväxt. Hon tilldelades diplom och Unga kvinnor-smycke på stavskonferensen i Stockholm den 22 november 2009.

Josefin säger att programmet Personlig tillväxt gav henne djupare insikt i evangeliet, stärkte hennes vittnesbörd och förberedde henne att gå vidare i livet. — "Nu är jag beredd på prövningar."

Som tips till andra unga

ANDERS KARLSSON

Josefin Hedström, Borlänge församling, har fullgjort unga kvinnors program för personlig tillväxt.

kvinnor angående programmet Personlig tillväxt uppmanar Josefin: "Kämpa på! Ge inte upp — lita på Herren." Hon jämför med sin erfarenhet av seminarier, där hon satte seminariet

framför skolan, klarade seminarier, och såg att skolan också gick bra.

Under den närmaste framtiden skall Josefin studera teknik här i Sverige. ■

Lyckad ungdomskonferens i Malmö

Ann Stigsson, Unga kvinnors president i Malmö församling

Det var mycket förberedelser av många för att förverkliga konferensen "A New Beginning" i Malmö församling den 20–21 november 2009. Vi, Unga mäns och Unga kvinnors presidentskap i Malmö församling, beslutade att bjuda in samtliga ungdomar mellan 12–18 år i hela staven. Vi ville göra en konferens som ungdomarna inte skulle glömma.

Ungdomarna anlände på fredagen mellan kl. 17–18. Första aktiviteteten var en lära-kännadig-aktivitet som hölls av Kristina Rönndahl. Därefter kvällsmat gjord av Shahin Ezzedim och Kirsti Wiklöf. Sedan var det dags för den stora talangshowen som många ungdomar tränat inför. Det blev en varierad talangshow med allt från poesi av Sara Barkfors, som för övrigt vann hela tävlingen, till rapp och annan musik. Den största behållningen var att se ungdomarna stödja varje uppträdande med stora applåder, det var en okritisk publik och det värmdes inte bara ledarnas och

föräldrarnas hjärtan utan även de ungdomar som tagit mod till sig att uppträda. Alla gick eller skjutsades sedan till sina värdfamiljer där de skulle sova. Många familjer öppnade sina hem för att ta emot ungdomarna.

Kl 8:30 följande dag fortsatte programmet med fyra olika workshops som hade för avsikt att stärka ungdomarna. "Hur våra val påverkar oss" av Michael Palomäki, "Familjerelationer" av Tomas Wiklöf, "Tacksamhet" av Ann-Marie Lewis och "Självkänsla" av Klas-Jörgen Wrang. Ungdomarna bar sedan sina vittnesbörd under ett vittnesbördsmöte. Dagen slutade med en trerätters etikettmiddag, lagad av Shahin och Kirsti och slutligen en dans. Dansen började med en dansundervisning av Kristina Larsson i cha-cha. När ungdomarna sedan skulle dansa kände

Oscar Nilsson från Lunds församling framför ett musiknummer vid talangshowen.

MICHAEL STODE

jag själv att jag stod och gapade. Dansglädjen bland många ungdomar var enorm och de hade roligt, det syntes.

När vi har frågat ungdomarna om det var en lyckad konferens har jag uppfattat svaret enhälligt: Ja! Som ledare och förälder är jag djupt imponerad av de ungdomar Malmö stav har. De är vänliga, kamratliga och positiva.

De som vi delegerat de olika uppgifterna till gjorde det inte bara väl utan med stor glädje, entusiasm och villighet. Det kändes att det spirade mycket kärlek och ande över denna välsignade konferens. ■

Lokala nyheter

Välkommen att skicka in nyhetsartiklar och foton till *Lokala nyheter*.

Alla artiklar redigeras och publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet.

Nyhetsartiklar bör vara korta, cirka 600, 250 eller 75 ord.

Nyhetsartiklar bör skickas in senast 2 veckor efter händelsen.

Skickas till: Eivor Hagman, Medusagatan 2 A, 553 38 Jönköping

Email: eivorhagman@hotmail.com

Tel. 036-719663

För Stockholmsområdet: Anne-Sofie Wihlman, Färnebogatan 2 A, 723 42 Västerås

Email: asw@bredband.net ■

Jesus är vår Frälsare

Jennifer Usterud, Täby församling

När jag var cirka fem år berättade mamma att det fanns folk som trodde på Gud. De hade det svårt i livet, sa hon, och behövde något att stödja sig på. Därför hade de uppfunnit Gud.

Jag funderade på det hon hade sagt då Andens röst talade till mitt hjärta och sade: "Din mamma har fel. Gud finns, lever och verkar." Exakt dessa ord använde han inte, men känslan av en väldigt aktiv och verksam Gud var stark i Andens budskap. Från och med den upplevelsen visste jag utan tvekan att Gud lever.

Men Jesus då? Vid 11 års ålder bestämde jag mig för att läsa Bibeln från pärm till pärm. Det blev uppenbart för mig att Gud hade lovat oss en Frälsare och att Jesus i Nya Testamentet sades vara denne Frälsare, men jag ville veta det säkert.

När jag skulle fylla 14 åkte jag, min lillasyster och min faster till Israel för att närvara vid en kusins Bar Mitzvah, en ceremoni som judiska pojkar genomgår vid 13 års ålder för att upptas som man i församlingen. Vi passade på att gå på en turistvandring längs den så kallade Via Dolorosa, den väg som Jesus tros ha vandrat bärande på sitt kors. Turistvandringen slutade i en kyrka (den Heliga Gravens kyrka) där man sade sig ha både Golgata och Jesu grav inuti kyrkan. Jag hade länge undrat och bett om att få veta om Jesus verkligen var den utlovade Messias, och när vi hade gått in i kyrkan och in i graven talade Anden tydligt till mitt hjärta och bekräftade att så var fallet.

Helt uppfylld av min nyvunna insikt såg jag mig inte för ordentligt på vägen ut genom den låga tunneln från graven och rätade på mig en aning för tidigt

JENNIFER USTERUD

Jennifer Usterud, Täby församling

så att jag slog huvudet i stenkanten vid öppningen. Konstigt nog gjorde det inte särskilt ont — en andlig upplevelse är så mycket starkare än sten!

Jag har ett starkt vittnesbörd om att den Helige Anden verkligen talar till våra hjärtan om vi helhjärtat vill veta sanningen, och att denna kunskap sedan sitter som berg. ■

.....

Vill du dela med dig av en andlig upplevelse eller om hur en evangelieprincip hjälpt dig? Skriv cirka 300 ord och skicka till eivorhagman@hotmail.com

FÖRSÖKER LIKNA JESUS

Skyddar sin bror

Christoffer K., 9 år, Västra Frölunda församling

En gång när jag och min yngre bror var hos en kompis började kompisens syster min bror. Jag var nära att säga ett dumt ord till honom, men jag tänkte efter. Skulle han bli glad om jag sa så? Jag sa det inte, istället skyddade jag honom. Det kändes bra. ■

.....

Har ditt barn/barnbarn en berättelse eller erfarenhet om hur han/hon gör för att försöka likna Jesus? Skicka gärna in cirka 100-150 ord eller mindre till eivorhagman@hotmail.com

PÅ NÄTET

Hur släktforskar man?

Släktforskning består av sex grundläggande steg om hur man släktforskar. Läs om detta på kyrkans hemsida www.jesukristikyrka.se — välj "om kyrkan — släktforskning — hur släktforskar man?" ■

Medlemmars exempel

Peter Forsgren, biskop i Täby församling

Jag tänkte berätta hur jag fick mitt vittnesbörd och kom på, allteftersom tiden gått, att det för mig, inte är så lätt. Anledningen till detta är att jag inte kan referera till någon speciell, jättestor händelse där jag kan säga att just detta var det som gav mig mitt vittnesbörd.

Nej, vi får backa tillbaka drygt tio år, närmare bestämt våren 1999 då jag kom i kontakt med kyrkan för första gången. Det var en medlem, som vad jag då skulle kalla av en slump, i dag ser jag det som genom Herrens påverkan, undrade om jag ville veta lite om den kyrka han tillhörde. Väl hos honom och hans familj fanns även två systermissionärer. Jag kände mig faktiskt lite lurad men lyssnade ändå av artighet vad de hade att förtälja. Men ett litet frö måste de ha sått i mitt hjärta då jag tog emot lektion på lektion samtidigt som jag även började besöka sakramentsmötena.

Allt som undervisades om evangeliet samt hur Jesu Kristi Kyrka är organiserad och fungerar tog det lång tid för mig att riktigt komma till tro på. Det verkade för bra för att jag, med min på den tiden något cyniska livssyn, skulle våga tro på. Så vad var det då som fick mig att till slut fatta beslutet att gå ned i dopets vatten?

Jo, medlemmarna i den församling där jag undersökte kyrkan. De visade allteftersom tiden gick, att de verkligen levde efter vad de berättade och undervisade mig om. Jag tyckte mig också se att de hade en speciell glädje i sina liv, en glädje som jag, utan att ha förstått det tidigare längtat efter en lång tid. Det var alltså genom medlemmars exempel jag fick en önskan om att ha vad de har. Trots att det kändes ovant och till och med generande, började jag ha personliga böner på mina knän och fick upptäcka att det fungerar. Inte nog med att det hjälpte mig, nej bönen blev även ett underbart verktyg att hjälpa personer som står mig nära.

Peter Forsgren, biskop i Täby församling

Sommaren 1999 döptes jag då till slut. I dag kan jag se att min dåvarande tro precis räckte till för att bli döpt. Efter dopet är det lätt att identifiera mig som en sorts Bambi på hal is när det gällde att lära mig om evangeliet och leva mitt liv förenbart med evangeliet.

Ganska ofta önskade jag att jag hade samma kunskap och tro som de äldre medlemmarna. Det tog ett tag innan insikten kom, som fick mig förstå att som nydöpt vuxen gör man en fantastiskt spännande resa, genom att upptäcka allt mer hur underbara välsignelser evangeliet ger, att allt mer förstå och använda min fria vilja till att göra det rätta. Att omsätta de teoretiska kunskaperna om evangeliet till att faktiskt handla efter det i praktiken. Som till exempel att börja betala tionde.

Jag har även fått känna på hur den tyngsta sorg kan lindras och förvånansvärt nog övergå till att känna hopp. Allt med Herrens och en församlings medlemmars hjälp.

I dag skulle min lista på faktiska händelser som utgör mina vittnesbörd om att evangeliet är sant bli så lång att en särskild bilaga förmodligen skulle behövas i Liahona.

Jag vet att evangeliet är sant, att Jesus Kristus är Guds Son och att Thomas S Monson är den profet som leder vår kyrka idag. ■

Hur fick du ditt vittnesbörd och hur har det påverkat ditt liv? Skriv 200-400 ord och skicka till eivorhagman@hotmail.com

FAVORITSKRIFTSTÄLLE

Samma känslor som Amulek

Marcus Leo, Täby församling

"Och se, nu vill jag själv vittna för er om att detta är sant. Se, jag säger er att jag vet att Kristus skall komma bland människobarnen för att ta på sig sitt folks överträdelser och att han skall sona världens synder, ty Herren Gud har talat det." (Alma 34:8)

Jag minns en gång under min mission att jag läste detta skriftställe och det var så härligt för jag upplevde att hans vittnesbörd överensstämde väldigt väl med de känslor jag då kände för Jesus Kristus. ■

Marcus Leo, Täby församling

.....
Vilket är ditt favoritskriftställe? Dela gärna med dig av det och skriv 100-150 ord om vad det betyder för dig och skicka till eivorhagman@hotmail.com För ungdomar mellan 12-30 år.

LÄSARKOMMENTAR

Kommentarer från läsare välkomnas

Skicka gärna in dina kommentarer om artiklar i *Liahona* och lokala sidorna till eivorhagman@hotmail.com ■